

2072 I

7493

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

Дніпропетровська
міська бібліотека
музично-театральної
літератури

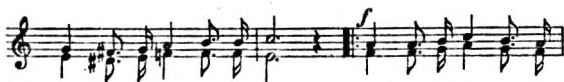
ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА
І МУЗИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
Київ 1960

СМІЛО У НОГУ РУШАЙТЕ

В темпі маршу

Смі - ло у но - гу ру - шай - те,

ду - шу гар - туй - те в бор - ні, груд - дю со - бі про - кла -

- дай - те шлях у кра ї - ни яс - ні. ні.

Сміло у ногу рушайте,
Душу гартуйте в борні,
Груддю собі прокладайте
Шлях у країни ясні.

} Двічі

Вийшли ми, браття, з народу,
Діти робочих родин.
Спілка братерська й свобода —
Шлях перед нами один.

} Двічі

Довго тримали нас в путах,
Зараз — до бою мерщій!
Щоб волю й щастя добути,
Ми вирушаємо в бій.

} Двічі

Ось робітничі колони
Знищать знущання і гніт.
Прапор засяє червоний, } *Двічі*
Вкриє поновлений світ. }

ХМАРИ ЗЛОВІСНІ НАВИСЛИ НАД НАМИ

Темп маршу

Хма - ри зло-віс - ні на - вис - ли над на - ми,

си - ли во-ро - жі нас тяж - ко гні-туть...Станьте ж до бо-ю у-

- сі з во - ро-га - ми, - смерть а - бо во - ля та сла - ва нас ждуть!

Ми ж не зля - ка - є - мось! Гор - до і смі - ло

стяг під не - се - мо за пра - ве - є ді - ло,

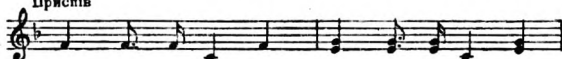

стяг бо - роть-би за сво - бо - ду на - ро - ду.

щоб па - ну - ва - ли скрізь во - ля та зго - да!

Приспів

В ла - ви ста - вай - мо, стяг під - ні - май - мо,

хай ли - не гріз - но мо - гут - ній наш спів,

гор - до і смі - ло за пра - ве - є ді - ло

вда - ри - мо ра - зом на всіх во - ро - гів!

Хмари зловісні нависли над нами,
Сили ворожі нас тяжко гнітуть...
Станьте ж до бою усі з ворогами,—
Смерть або воля та слава нас ждуть!
Ми ж не злякаємось! Гордо і сміло
Стяг піднесемо за правее діло,
Стяг боротьби за свободу народу,
Щоб панували скрізь воля та згода!

Приспів:

В лави ставаймо, стяг піднімаймо,
Хай лине грізно могутній наш спів,
Гордо і сміло за правее діло
Вдаримо разом на всіх ворогів!

Пухне із голоду люд весь робочий...
Доки ж ми будемо, браття, терпіть?
Доки катюга, до крові охочий,
Буде по світові кров нашу лить?
Станьмо до бою! Не згинуть ніколи
Ті, що поляжуть за щастя людей,
Ті, що життя віддадуть задля волі,
Ті, що у тюрми підуть з-за ідей!

Приспів.

Нам ненависні тиранів корони,
Час настає їх ногами стоптать,
Час настає зруйнувати всі трони
І на маленькі тріски поламать!
Помста усім ворогам-супостатам,
Що закували народ в кайдани!
Помста і смерть всім царям-плутократам!
Нумо ж до бою, всі праці сини!

Приспів.

В НЕВОЛІ СКАТОВАНИЙ ЛЮТО

Повільно

В не - во - лі ска - то - ва - ний лю - то, ти
 смерть за сво - бо - ду прий - няв. Б'ю - чи - ся за пра - во на -
 - род - не, ти го - ло - ву чес - но по - клав, по - клав. Ти
 го - ло - ву чес - но по - клав. Бб. // - рід.

Для повторення Для закінчення

В неволі скатований люто,
 Ти смерть за свободу прийняв.
 Б'ючися за право народне,
 Ти голову чесно поклав. (2)

Боровся ти вперто й хоробро,
 З тобою у лавах ми йшли,
 А нині брати твої вірні
 На цвинтар тебе віднесли. (2)

Наш ворог од тебе далеко,
 Круг тебе стояли свої,
 Самі ми з журбою закрили
 Орлині очі твої. (2)

Не горе саме почували,
Не сльози журби ми лили,
Коли ми тебе поховали
На цвинтарі в мерзлій землі. (2)

Ненависть нам серце стискала,
До бою ми духом рвались,
І ворогам нашим за тебе
Ми всі. відплатити клялись. (2)

З тобою одна нам дорога,—
Як ти, ми в неволі помрем,
Як ти, ми за діло народне
Життя на вітар покладем. (2)

Собою угноїмо землю,
Як ти, для майбутніх людей
Ми тільки пророками будем
Великих народних ідей. (2)

Та знаємо всі ми напевно,
Що нас пам'ятатиме світ,
І ворогам нашим суворо
Відплатить трудящий нарід. (2)

ШАЛІЙТЕ, ШАЛІЙТЕ, СКАЖЕНІ КАТИ

Повірно

С.
А.

Хор

Ша - лій - те, ша - лій - те, ска - же - ні ка - ти! Го -

Т.
Б.

- дуй - те шпі - о - нів, бу - дуй - те тюр - ми! До

бо - ю сто - ти - сяч по - бір - ни - ків ста - не. Пір - вем! Пір -

Шалійте, шалійте, скажені кати!
 Годуйте шпівнів, будуйте тюрми!
 До бою сто тисяч побірників стане.
 Пірвем! Пірвем! Пірвем всі кайдани!

За волю народу, за його права
 Не страшні кайдани, солодка тюрма,
 Бо вільного духу не скути в кайдани!
 На смерть! На смерть! На смерть вам, тирані!

Робітники духу, робітникам всім
 Ми руки подаймо! На бій їх ведім!
 Бо всіх нас злучила однакова доля:
 І труд, і піт, і кров, і неволя.

Від краю до краю не громи гудуть:
 Робітників полки сполучені йдуть,
 І поклик рокоче: вставайте, народи!
 Прийшла пора: пора — день свободи!

Підвалини світу валяться старі.
 Поблідли нероби, дрижать упирі...
 Бо воленьки зоря вже сходить яскрава
 Для всіх! Для всіх! Для всіх рівні права!

За волю народу, за його права
Не страшні кайдани, солодка тюрма,
Бо вільного духу не скути в кайдани!
На смерть! На смерть! На смерть вам, тирани!

ВІЧНИЙ РЕВОЛЮЦІОНЕР

Урочисто

Віч - ний ре - во - лю - цю - нер - дух, що ті - ло рве до

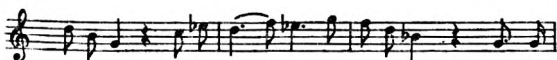
бо - ю, рве за по - ступ, ща - стя й во - лю - він жи -

- ве, він ще не вмер! Ні по - пів - ські - ї тор - ту - ри, ні тю -

- рем - ні цар - ські му - ри, а - ні вій - ська мушт -

- ро - ва - ні, ні гар - ма - ти лаш - то - ва - ні, ні шпі -

- он - ське ре - мес - ло в гріб по - го ще не зве - ло!

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю —
Він живе, він ще не вмер!
Ні попівській тортури,
Ні тюремні царські мури,
Ані війська муштровані,
Ні гармати лаштовані,
Ні шпійонське ремесло
В гріб його ще не звело!

Він не вмер, він ще живе!
Хоч від тисяч літ родився,
То аж вчора розповився
І о власній силі йде.
І простується — міцніє,
І спішить туди, де дніє;
Словом сильним, мов трубою,
Міліони зве з собою.
Міліони радо йдуть,
Бо це голос духа чуť.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По верстатах ремісницьких,
По місцях недоли й сліз.
І де тільки він роздається, —
Щезнуть сльози, сум, нещастя,
Сила родиться й завзяття
Не ридать, а добувати
Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі!

Вічний революціонер —
Дух, наука, думка, воля —
Не уступить пітьмі поля...

Не дасть спутатись тепер.
Розвалилась зла руїна,
Покотилася лавина...
І де в світі тая сила,
Щоб в бігу її спинила,
Щоб згасила, мов огонь,
Розвидняючийся день?!

УПЕРЕД, ХТО НЕ ХОЧЕ КОНАТИ

Швидко, енергійно

С. А.

Хор

У - не - ред, хто не хо - че ко - на - ти,

Т. Б.

ста - ти тру - пом гни - лим, жи - ву - чи!

Смі - ле сло - во - то на - ші гар - ма -

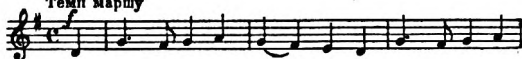
Уперед, хто не хоче конати,
Стати трупом гнилим, живучи!
Сміле слово — то наші гармати,
Світлі вчинки — то наші мечі!

Уперед до завзятого бою
За громадські та власні права,
Коли бути бажаєм собою,
Коли серце ганьбу відчува!

Дя.пропетров ьк
МІСЬКА БІБЛІОТЕКА
МУЗИЧНО-ТЕАТРАЛЬНОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

ТУДИ, ДЕ СОНЦЕ СХОДИТЬ

Темп маршу

Ту - ди, де сон_це ехо - дить, ру- шай_мо на бор_

_ню! За_ги_не, хто нам шко_дить, від збро_ї та вог_ню! Смі_

ліш вперед, одкиньмо страх! І ви ще наш юнацький стяг! Бо

мо_ло_да ми гвар_ді_я ро_бо_чих і се_лян! Бо

мо_ло_да ми гвар_ді_я ро_бо_чих і се_лян!

Туди, де сонце сходить,
Рушаймо на борню!
Загине, хто нам шкодить,
Від зброї та вогню!
Сміліш вперед, одкиньмо страх!
І вище наш юнацький стяг!

Бо молода ми гвардія
Робочих і селян! } *Двічі*

Самі ж ми відчували
Тяжкий без волі труд,
Дитинства ми не знали
В тенетах рабських пут!
У темряві держали нас,
Були ми сковані ввесь час!
Ми молодая гвардія
Робочих і селян! } *Двічі*

І ми вкривались потом
Коло станків своїх,
А наслідок роботи —
Багатство для других...
Дала нам праця твердий гарт,
До бою стане авангард
З нас, молодої гвардії
Робочих і селян! } *Двічі*

Під нашими стягами,
Громадо молода,
Будуй укупі з нами
Республіку труда!
Щоб праця світ перемогла
І всіх в одній сім'ї злила,
На бій, юнацька гвардіє
Робочих і селян! } *Двічі*

МИ КОВАЛІ

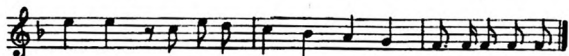
Пожвавлено

Ми ко-ва - лі - чер-во-на мо-лодь, ключі ми

до - лі ку - є мо Здіймайся вище, важкий наш

мо - лот, вкри-це-ві гру - ди ми б'є - мо, б'є-мо, б'є-мо!

Ми ковалі — червона молодь,
Ключі ми долі куємо.
Здіймайся вище, важкий наш молот,
В крицеві груди ми б'ємо, б'ємо, б'ємо.

Ми куємо всім кращу долю,
Народу світлий шлях куєм,
І за сподіваную волю,
Як треба буде, всі умрем, умрем, умрем.

Ми ковалі у праці спільній,
Ми хочем кращого життя,
І не даремно ми тратим сили,
Не марно молоти дзвенять, дзвенять, дзвенять.

Наш молот б'є по тьмі і гніту,
І все світліш кругом стає,
І по краях усього світу
Народ пригнічений встає, встає, встає.

ОЙ П'Є БАЙДА

Не поспішаючи

Ой п'є Байда мед-горілочку,
Та не день, не нічку, } Двічі
Та не годиничку.

Прийшов до нього цар турецький:
«Ой що ж ти робиш, } Двічі
Байдо молодецький?»

«Ой п'ю, царю, мед-горілочку,
Та не день, не нічку, } Двічі
Та не годиничку!»

«Покинь, Байдо, байдувати,
Сватай мою дочку } Двічі
Та йди царювати!»

«Твоя дочка — поганая,
Вся турецька віра — } Двічі
Віра проклятая».

Ой як крикне цар турецький
Та на свої слуги,
Слуги молодецькі: } *Двічі*

«Візьміть Байду, ізв'яжіте
Та за ребро гаком,
Гаком зачепіте!» } *Двічі*

Взяли Байду, ізв'язали
Та й за ребро гаком, } *Двічі*
Гаком зачіпали.

Висить Байда на дубочку,
Та не день, не два, } *Двічі*
Та й не одну нічку.

Прийшов до нього цар турецький:
«Ой що ти бачиш,
Байдо молодецький?» } *Двічі*

«Бачу, царю, два дубочки,
А на тих дубочках
Сидять голубочки. » } *Двічі*

Дозволь, царю, лучка взяти,
Тобі на вечерю
Голубочка зняти!» } *Двічі*

Ой як стрельнув Байда з лука
Та попав царя
Поміж самі вуха. } *Двічі*

А царицю — в потилицю,
А цареву дочку —
В саму головочку. } *Двічі*

«Тобі, царю, в землі гнити,
Байді молодому
Мед-горілку пити!» } *Двічі*

ПОБРАТАВСЯ СОКІЛ

Поволі

Побратався сокіл
З сизокрилим орлом...
«Ой брате ж мій, брате,
Сизокрилий орле!

Покидаю тобі
Всі мої пожитки,
Всі мої пожитки
Й маленькії дітки.

А сам полину я
В чужу сторононьку,
В чужу сторононьку
Шукать таланоньку.

Ой як добре буде,
То я й забарюся,
А як худо буде,
То й назад вернуся!»

Літа сокіл літо,
Літа сокіл друге,
На третєє літо
Сокіл прилітає.

Сокіл прилітає
Та й орла питає:
«Ой брате ж мій, брате,
Сизокрилий орле!

А де ж ти дів, брате,
Всі мої пожитки,
Всі мої пожитки
Йї маленькії дітки?»

«Твої, брате, дітки
Полинули в луги,
Полинули в луги
З великої туги.

Сіли вони в лісі
На високім дереві,
На високім дереві,
На колючім терні.

Приїхали, брате,
Пани й паненята,
Та й забрали вони
Діти-соколята.

Терни порубали,
Соколят забрали,
Турецькому царю
В дарунок віддали!»

«Бодай тії пани
Та й не панували,
Ой що моїх діток
В чужий край заслали!»

ОЙ НА ГОРІ ТА ЖЕНЦІ ЖНУТЬ

Помірно

Ой на го - рі
Ой на го - рі та жен_ці
ой на го рі
жнуть, ой на го - рі та жен_ці
жнуть, а попід го - ро - ю, я_ром-до_ли - но - ю
ко - за - ки йдуть. Гей, до - ли - но - ю, гей,
ши - ро - ко - ю, ко - за - ки йдуть.

Ой на горі та жінці жнуть, (2)
А попід горою,
Яром-долиною
Козаки йдуть.

Гей, долиною,
Гей, широкою,
Козаки йдуть.

Попереду Дорошенко, (2)
Веде своє військо,
Військо запорізьке,
Хорошенько.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Хорошенько.

А позаду Сагайдачний, (2)
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку,
Необачний.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний.

«Гей, вернися, Сагайдачний, (2)
Візьми свою жінку,
Віддай тютюн-люльку,
Необачний!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний!

«Мені з жінкою не возиться, (2)
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобиться!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Знадобиться!

Гей, хто в лісі, озовися! (2)
Та викрешем вогню,
Та закурим люльку,
Не журися!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Не журися!»

ГОМІН, ГОМІН, ГОМІН ПО ДІБРОВІ

Поволі

Го - мін, го - мін, го-мін подіб-ро - ві,
ту-ман по-ле по-кри - ва - є, ту-ман по-ле,
по-ле по-кри-ва - є, ма - ти си - на про - га-ня - є:

Гомін, гомін, гомін по діброві,
Туман поле покриває,
Туман поле, поле покриває,
Мати сина проганяє:

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе орда візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, орда знає:
В чистім полі, в чистім полі,
В чистім полі об'їжджає...»

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе турчин візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, турчин знає:
Сріблом-злотом, сріблом-злотом,
Сріблом-злотом наділяє...»

«Іди, сину, іди сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе ляхи візьмуть!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, ляхи знають:
Медом-вином, медом-вином,
Медом-вином напувають!..»

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе москаль візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, москаль знає:
Жить до себе, жить до себе
Давно уже підмовляє!..

У москаля добре жити,
У москаля добре жити:
Будем татар, турків бити,
Будем татар, турків бити!»

РОЗЛИЛИСЯ КРУТІ БЕРЕЖЕЧКИ

Повільно

Роз - ли - ли - ся кру - ті бе - ре - жеч - ки,
По - жу - ри - лись слав - ні ко - за - чень - ки,

гей, гей, гей! По роз - дол - лі.
гей, гей, гей! У не - во - лі.

Гей, ви, хлоп - ці, доб - рі мо - лод - ці,
По - сід - лай - те ко - ні во - ро - ні - ї,

гей, гей, гей! Не жу - рі - те - ся.
гей, гей, гей! Са - до - ві - те - ся.

Розлилися круті бережечки,
Гей, гей, гей! По роздоллі.
Пожурились славні козаченьки,
Гей, гей, гей! У неволі.
Гей, ви, хлопці, добрі молодці,
Гей, гей, гей! Не журітеся.
Посідлайте коні воронії,
Гей, гей, гей! Садовітеся.

Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, гей! Не злиняла,
Та щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, гей! Не пропала.
Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, гей! Червоніла,
А щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, гей! Не змарніла.

Гей, у лузі червона калина,
Гей, гей, гей! Похилилася,
Чогось наша славна Україна,
Гей, гей, гей! Засмутилася.
А ми ж тую червону калину,
Гей, гей, гей! Та й піднімемо.
А ми ж свою славу Україну,
Гей, гей, гей! Та розвеселимо.

ВОРСКЛА РІЧКА

Швиденько

Ворскла річка
Невеличка,
Тече здавна,
Дуже славна
Не волною, а войною,
Де швед поліг головою. } *Двічі*

Ворскло, зріло
Славне діло,
Як цар руський.
Мудрий, смілий,
Побив шведську вражу силу
І насипав їм могилу. } *Двічі*

Козаченьки
З москалями
Потішались
Над врагами,
Добре бившись за Полтаву
Всій Росії в вічну славу. } *Двічі*

ЗІБРАЛИСЯ ВСІ БУРЛАКИ

Повільно
Один

Всі

Зібра-ли-ся всі бур-ла-ки до рід-но ї

ха ти... Тут нам ми-ло, тут нам лю-бо,

жур-би за-спі-ва-ти, тут нам ми-ло,

тут нам лю-бо жур-би ва-спі-ва-ти,

Зібралися всі бурлаки
До рідної хати...
Тут нам мило, тут нам любо } Двічі
Журби заспівати.

Ти, царице Катерино,
Що ти зробила!
Край веселий, гай зелений } Двічі
Панам роздарила!

Багатому розпродала
Від краю до краю,
А бідному залишила
Те, де поховують. } *Двічі*

Бо цариця Катерина
Добре в карти грала,
Вона наше усе добро
Та й попрогравала. } *Двічі*

А ти, графе, ти, Потоцький,
Розпроклятий сину,
Занапастив свою Польщу
Та взяв Україну! } *Двічі*

Думав, було, на Вкраїні
Щоб королем стати!
Пропадеш ти сам тепер,
Та ще й твоя мати! } *Двічі*

ДОБРИЙ ВЕЧІР ТОБІ, ЗЕЛЕНА ДІБРОВО

Поволі

«Добрий вечір тобі, зелена діброво!
Переночуй хоч ніченьку мене молодого!»

«Не переночую, бо славоньку чую
А про твою, козаченьку, голову буйную».

«Добрий вечір тобі, ти, темний байраче!
Переночуй хоч ніченьку та волю козачу!»

«Не переночую, бо жаль мені буде,—
Щось у лузі сизий голуб жалібненько гуде.

Вже ж про тебе, козаченьку, й вороги питають,
Щодня й ночі в темнім лузі все тебе шукають».

Гей, як крикне козаченько до гаю, до гаю:
«Наїжджайте, воріженьки, сам вас накликаю!»

ЗАСВИСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Помірно

Засвістали козаченьки
 В похід з полуночі,
 Виплакала Марусенька
 Свої ясні очі.

} Двічі

Не плач, не плач, Марусенько,
 Не плач, не журися
 Та за свого миленького
 Богу помолися!

} Двічі

Стоїть місяць над горою,
 А сонця немає...
 Мати сина в доріженьку
 Слізно проводить.

} Двічі

«Іди, іди, мій синочку,
 Та не забаряйся,
 За чотири неділеньки
 Додому вертайся!»

} Двічі

«Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернутися,
Та щось мій кінь вороненький } *Двічі*
В воротях спіткнувся.

Ой бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Прийми ж мою Марусеньку, } *Двічі*
Як рідну дитину!»

«Ой рада б я Марусеньку
За рідну прийняти,
Та чи буде ж вона мене, } *Двічі*
Сину, шанувати?»

«Ой не плачте, не журітесь,
В тугу не вдавайтесь:
Заграв мій кінь вороненький — } *Двічі*
Назад сподівайтесь!»

ГЕЙ, ГУК, МАТИ, ГУК

Помалу, з жалем

Гей, гук, мати, гук,
Де козаки п'ють,
І веселая
Та доріженька, } *Двічі*
Куди вони йдуть.

Та куди ж вони йдуть,
Там бори гудуть,
Поперед себе
Та вражих панів } *Двічі*
Облавою пруть.

Зібрались вони
Під рясні дуби,
Та чекаючи
Та й отамана } *Двічі*
На раду собі.

Отаман іде,
Як голуб гуде,
А під білою
Та березою
Головку кладе. } *Двічі*

«Отамане наш,
Не дбаєш за нас,
Ось і, бач, наше
Та товариство,
Як розгاردіаш. } *Двічі*

Чи не срам тобі
Покидати нас
І по застумах
Та цього лісу
Блукати без нас? } *Двічі*

Глянь, отамане,
Вже світ настає,
Ой уже ж наше
Та товариство
Коней сідлає!» } *Двічі*

«Ой помру ж я, помру,
Не зажив слави,
Бо нема мені
Та долі бути
Батьком над вами». } *Двічі*

ОЙ ГАЙ, МАТИ

Ой гай, мати, ой гай, мати,
Ой гай зелененький...
Ой поїхав з України
Козак молоденький.

Виїжджавши, шапку знявши,
Низенько вклонився:
«Ой прощайте, слобожани,
Може з ким сварився!»

Хоч сварився, не сварився,
Аби помирився,
Як виїхав на битий шлях —
Слізеньками вмився.

Приливайте доріженьку,
Щоб не курилася:
Розважайте рідну неньку,
Щоб не журилася!

Приливайте доріженьку,
Що куриться курно:
Розважайте дівчиноньку,
Що журиться журно!

Приливали доріженьку —
Вона все куриться;
Розважали рідну неньку —
Вона все журиться.

Не жаль мені доріженьки,
Що пилом припала,
А жаль мені дівчиноньки,
Що дурно пропала!

ОЙ КРЯЧЕ, КРЯЧЕ ТА ЧОРНЕНЬКИЙ ВОРОН

Ой кря-че, кря - че та чорненький во - рон

та у лу-зі над во - до - ю;

ой пла-че, пла - че мо-ло-дий ко - за - че

на ко - ни - ку во - ро - но - му.

Ой кряче, кряче та чорненький ворон
Та у лузі над водою;
Ой плаче, плаче молодий козаче } Двічі
На конику вороному.

Ой кряче, кряче та чорненький ворон
Та на глибокій долині;
Ой плаче, плаче молодий козаче } Двічі
По нещасливій годині.

Вороний коню! Грай ти підо мною!
Та розбий ти тугу мою!
Розбий, розбий тугу по темному лугу } *Двічі*
Козакові молодому.

Ой іде козак та доріженькою,
Слізеньками умивається:
Десь моя ненька, десь моя старенька } *Двічі*
Та за мною убивається.

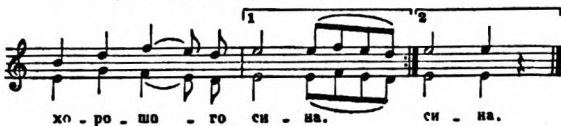
Та в неділеньку, рано-пораненьку,
Ще як сонце не сходило,
Та з'їжджалася вся моя родина, } *Двічі*
Вона мене випроводила.

«Випроводжаєш мене, моя родинонько,
Да чи не жаль тобі буде,
Як я поїду на ту Україну } *Двічі*
Та поміж чужії люди?

Ой згадай мене, моя стара нене,
Сідаючи та обідати,—
Десь моя дитина на чужій стороні } *Двічі*
Да нікому да одвідати.

Ой згадай мене, моя стара нене,
Як сядеш увечері їсти,—
Десь моя дитина на чужій стороні } *Двічі*
Да нема од його вісті».

ОЙ У ЛУЗІ ТА ЩЕ Й ПРИ БЕРЕЗІ

Ой у лузі та ще й при березі
Червона калина...
Породила молода дівчина } Двічі
Хорошого сина.

Вона його та ще й породила
В зеленій діброві,
Та не дала тому козакові } Двічі
Ні щастя, ні долі,

Та й не дала тому козакові
Ні щастя, ні долі.

Тільки дала тому козакові
Та чорнії брови. } *Двічі*

«Було б тобі, моя рідна мати,
Цих брів не давати,
Було б тобі, моя рідна мати,
Щастя-долю дати!» } *Двічі*

Розвивайся а ти, сухий дубе,—
Завтра мороз буде!..
Собирайся, молодий козаче,—
Завтра похід буде! } *Двічі*

«Я морозу та ще й не боюся,—
Зараз розів'юся!»
«Я походу та ще й не боюся,—
Зараз соберуся!..» } *Двічі*

КОЗАЧЕНЬКУ, КУДИ ЙДЕШ

«Козаченьку, куди йдеш?

Невже жалю не маєш?»

«Ой не плач же, дівчино, не журись, } Двічі
Та до мого серденька пригорнись».

«Я без тебе загину,

Як ти підеш в чужину...»

«Ой не плач же, дівчино, не журись, } Двічі
Та до мого серденька пригорнись».

«Чи тебе лихо жене?

Бачу — зрадиш ти мене».

«Я вернуся, серденько, восени, } Двічі
Як упаде листячко з калини».

Ждала дівка навісна,—

Мина осінь і весна:

Нема, нема козаченька, та й не чуть, } *Двічі*
Злії люди, вороженьки вже кують.

А як жито зацвіло,

Прийшла вістка у село:

«Не вертатись вже до тебе козаку,— } *Двічі*
Заснув в степу він, сердега, довіку...»

КОЗАКА НЕСУТЬ

Помірно, сумно

Козака несуть,
І коня ведуть,
Кінь головоньку клонить. (2)

А за ним, за ним
Його дівчина
Білі рученьки ломить. (2)

Ой ломи, ломи
Білі рученьки
До єдиного пальця! (2)

А не знайдеш ти,
Та дівчинонько,
Над козака коханця! (2)

ОЙ А В ГОРОДІ

В темпі маршу

Ой а в городі, ой а в городі,
А в городі там случилася біда. (2)

Ой у городі, ой у городі,
Там убили молодого козака. (2)

Ой поховали, да, гей, поховали,
Поховали при широкій долині. (2)

Ой насипали, да, гей, насипали,
Насипали високую могилу. (2)

Ой посадили, да, гей, посадили,
Посадили червону ю калину. (2)

Ой налинули, да, гей, налинули,
Налинули а все сиві голуби. (2)

Ой удовиний, да, гей, удовиний
Широкий двір крилечками замели. (2)

Ой заспівали, да, гей, заспівали
Й голосами удівоньку збудили. (2)

«Ой встань, проснися, да, гей, встань, проснися,
Встань, проснися, удівонько молода! (2)

Ой встань, послухай, ой встань, послухай,
Встань, послухай, про що люди гомонять! (2)

Ой люди кажуть, ой люди кажуть —
Твого милого на світі вже нема!» (2)

Як вдова вчула, як вдова вчула,
Сіла й тяжко зажурилась молода... (2)

ОЙ ПОПІД ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Повільно

Ой попід гай зелененький (2)
Ходить Довбуш молоденький.

На ніженьку налягає, (2)
Топірцем ся підпирає.

Топірем ся підпирає (2)
І на хлопців покликає:

«Ой ви, хлопці, ой ви мої, (2)
Уставайте всі раненько.

Уставайте всі раненько. (2)
Убирайте ся скоренько.

Щоб Кути не минути. (2)
До Косова повернути.

Бо підете враз за мною, (2)
Там у гори за скалою.

Бо ми підем враз до Дзвінки, (2)
До Штефанової жінки».

«Ой Довбушу, пане наш, (2)
Там буде пригода на нас.

Бо де ми лиш бували, (2)
То ми зради не видали.

Тепер зрада та й над нами, (2)
Молодими легінями».

ЗА СИБІРОМ СОНЦЕ СХОДИТЬ

Помірно

За Сибіром сонце сходить...
Хлопці, не зивайте:
Ви на мене, Кармалюка, } Двічі
Всю надію майте!

Повернувся я з Сибіру,
Та не маю долі,
Хоч, здається, не в кайданах, } Двічі
А все ж не на волі.

Маю жінку, маю діти,
Та я їх не бачу!
Як згадаю про їх долю — } Двічі
Сам гірко заплачу!

Куди піду, подивлюся —
Скрізь багач панує,

У розкошах превеликих } Двічі
І днює й ночує.

Убогому, нещасному —
Тяжкая робота,
А ще гіршая неправда — } Двічі
Вічная скорбота!

Зібрав собі славних хлопців...
Що ж кому до того?
Засідаєм при дорозі } Двічі
Ждать подорожнього.

Чи хто іде. чи хто їде,
Так час нудно ждати,
Що не маю пристанища, } Двічі
Ані свої хати.

Асесори, ісправники
За мною ганяють,—
Більше ж вони людей вбили, } Двічі
Як я гріхів маю!

Зовуть мене розбійником,
Що людей вбиваю,—
Я багатих убиваю, } Двічі
Бідних награждаю.

З багатого хоч я візьму,
Убогому даю;
А так гроші розділивши, } Двічі
Гріха я не маю.

ГУЛЯВ ЧУМАК НА РИНОЧКУ

На швидко

Гу - ляв чу - мак на ри - ноч - ку.

та пив чу - мак го - рі - лоч - ку... Про - пив во - ли,

про - пив во - зи, про - пив яр - ма,

ще й за - ло - жи - все сво - є доб - ро.

Гуляв чумак на риночку
Та пив чумак горілочку...
Пропив воли. пропив вози,
Пропив ярма, ще й занози — } *Двічі*
Все своє добро.

Прокинувся чумак вранці
Та полапав у гаманці,
Всі кишені вивертає,
Аж там грошей вже чортмає — } *Двічі*
Нічим похмелитися.

Прийшов чумак до шинкарки:
«Всип, шинкарко, хоч півкварті!»
Шинкарочка згорда дметься,
Ще й з чумаченька сміється, } *Двічі*
Що гіркий п'яниця.

Скинув чумак жупанину:
«Сип, шинкарко, четвертину!»
«Ой не всиплю четвертину,
Добудь грошей хоч полтину — } *Двічі*
Тоді пий, гуляй!»

«Ой вийду я на могилу
Та погляну у долину:
Лежать воли, стоять вози,
Висять ярма ще й занози — } *Двічі*
Все чумацькеє добро.

Ой пішов би я додому,
Та боюся поговору:
Будуть бити та ганити,
Та заставлять ще й косити, } *Двічі*
А я козак нездоров.

Ой піду я у Молдаву,
Там сім років погорюю,
Там сім літ я погорюю,
Воли й вози покуюю, — } *Двічі*
Знов буду чумак!»

НАД РІЧКОЮ БЕРЕЖКОМ

Широко

Над річкою бережком
Ішов чумак з батіжком,
Гей-гей, з Дону додому.

За плечима торбина,
Ще й латана свитина,—
Гей-гей, дочумакувавсь!

«Постій, чумак, постривай,
Шляху в людей розпитай,
Гей-гей, чи не заблудивсь?»

«Мені шляху не питать:
Прямо степом мандрувать,
Гей-гей, долю доганять!»

Пішла доля ярами,
Зеленими лугами,—
Гей, гей, не вмів шанувать!

«Як я долі не знайду—
До шинкарки в шинк зайду,
Гей-гей, забуду біду!»

ОЙ ГОРЕ ТІЙ ЧАЙЦІ

Журливо

Ой горе тій чайці,
 Чаєчці небозі,
 Що вивела чаєняток } Двічі
 При битій дорозі.

Ой ішли чумаки,
 Весело співали,
 І чаєчку зігнали. } Двічі
 Чаєнят забрали.

А чаєчка в'ється
 Об дорогу б'ється,
 К сирій землі припадає. } Двічі
 Чумаків благає:

«Ой ви, чумаченьки,
 Ви ще молоденькі,
 Верніть моїх чаєняток, } Двічі
 Вони ще маленькі!»

«Ой чаєчко наша,
Неправдонька ваша —
Поварили чаєняток, } *Двічі*
Добра була каша!» }

«Бодай ви, чумаки,
Щастя не діждали,
Що ви моїх дрібних діток } *Двічі*
Із гнізда забрали!

Бодай ви, чумаки,
На Дін не сходили,
Що ви моїх дрібних діток } *Двічі*
В каші поварили!» }

ОЙ У ПОЛІ ТА ДВА ЯВОРИ

Повільно

Ой у полі та два явори,
Ще й третій маленький.
Ой занедужав у Молдаві
Та чумак молоденький.

Ой занедужав у Молдаві,
Прийшлося помирати.
«Ой прошу ж, браття, вас покійно,
Дайте неньці знати.

Ой прошу ж, браття, вас покійно,
Дайте неньці знати,
Нехай прийде молодого
Чумака ховати.

Ой продай, мати, та сивії воли,
Що вперед ходили,
Що вони мене та чумаченька
Всю Молдаву звозили».

«Ой і рада б я, мій синочку,
І чотири продати,
Ой щоб тебе, мій синочку,
Та живого застати».

ОХ, І НЕ СТЕЛИСЯ, ХРЕЩАТИЙ БАРВІНКУ

Поволі, співуче

Ох, і не сте_ли _ ся, хре_ща_тий бар_він_ку,

та і по кру_тій го_рі... Гей, не вті_шай_тесь,

злі_ї во_рі_жень_ки, та при_го _ доньці мо_їй!

Ох, і не стелися,
Хрещатий барвінку,
Та і по крутій горі..
Гей, не втішайтесь,
Злії воріженьки,
Та пригодоньці моїй! } Двічі

Бо моя пригода —
Козацькая врода,
Так, як рання роса:
Що вітер повіє,
Сонечко пригріє —
Роса на землю впаде. } Двічі

Що вітер повіє,
Сонечко пригріє,
Роса на землю впаде,—
Так моя неслава,
Людська поговорка, } Двічі
Усе марно пропаде!

Наїхали пани
Та ще й орандарі,
Воли й вози забирають...
Гей, беріть же ви
Усю худібоньку: } Двічі
Не маю вам що казати!

А я, як жив буду,
Та все те забуду:
Воли й вози покуплю,
Мережані ярма,
Тернові занози } Двічі
Ще ж бо й сам я пороблю!

На людську славу
Й тую поговорку
Ще раз у Крим ісходжу.
Повні вози солі,
Повні мажі риби } Двічі
Ще додому привезу!

ВЧОРА БУЛА СУБОТОНЬКА

Помірно

Вчора була суботонька,
Сьогодні неділя;
Чом на тобі, наймиточку, } Двічі
Сорочка не біла?

Ой не біла, ой не біла
Та й не буде біла,
Бо не знає бурлак бідний, } Двічі
Коли та неділя.

У неділю багацький син
На конику грає,—
Бурлак бідний напас воли } Двічі
Та вже й запрягає.

У будній день багачський син
Личенько вмиває,—
Бурлак бідний напас воли } Двічі
Та з плугом рушає.

Оре наймит, оре бідний
Із стареньким дідом...
Нема його господині } Двічі
З раненьким обідом.

Оре наймит, оре бідний
Та в гай виганяє...
Уже сонечко надвечір,— } Двічі
Обіда чортмає.

Доорався наймит бідний
До темної ночі,
Повертає плуг додому,— } Двічі
Дуже їсти хоче.

Прийшов наймит, прийшов бідний,
Ворота втворює,—
Господиня на полиці } Двічі
Сухарів шукає.

Прийшов наймит, прийшов бідний,
Воли розпрягає.—
Господиня з усіх мисок } Двічі
Та в одну зливає.

Прийшов наймит, прийшов бідний,
Та сів на порозі,—
Господиня ходить, кричить, } Двічі
Що сів на дорозі.

Встає наймит, встає бідний
З сінного порогу,
Та бере він коновочки, } *Двічі*
Та іде по воду.

Іде наймит, іде бідний
Попід густі лози...
Обілляли наймитонька } *Двічі*
Дрібненькії сльози.

А ЩЕ СОНЦЕ НЕ ЗАХОДИЛО

1. А ще сонце не за_хо_ди_ло, а зро_билась тем_но_та

2. А зро_билась тем_но_та.. А не_щас_ли_на та дів

.чи на, кот ра лю_бить ко_за_ка

А ще сонце не заходило,
А зробилась темнота.

А зробилась темнота...
А нещаслива та дівчина,
Котра любить козака.

Котра любить козака...
А козак їде в чисте поле,
Зостаюся я сама.

Зостаюся я сама...
Та зостаюся я сама —
Ні дівчина, ні вдова.

Ні дівчина, ні вдова...
Ні дівчина, ні вдова —
Рекруточка молода.

ПЛИВЕ ЧОВЕН

Пожвавлено

Пли_ве чо_веш во_ди по_вен та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп,

та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп, та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп.

Пливе човен води повен
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп. (3)

Іде козак до дівчини
Та все тюп, тюп, тюп, тюп. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий листом. (3)

Не хвалися, дівчинонько,
Червоним намистом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Намисто збувати. (3)

Молодому козакові
Тютюн купувати. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий лубом. (3)

Не хвалися, козаченьку,
Кучерявим чубом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Під аршин ставати. (3)

Молодого козаченька
В військо віддавати. (3)

ШИРОКИЙ МОСТОЧОК ЗАЛОМИВСЯ

Не поспішаючи

Ши_ро_кий мос_то_чок за_ло_ми_ся,

ши_ро_кий мос_то_чок за_ло_ми_ся, рос_те на нім травка,

не ко_ситься, рос_те на нім травка, не ко_ситься.

Широкий мосточок заломився, (2)
Росте на нім травка, не коситься. (2)

Кедь би я той мосток орендував, (2)
Шумне би я його випуцовав. (2)

Червоні а білі ружі садив, (2)
Шумне дівча з міста припровадив. (2)

Проводив, проводив аж до моста, (2)
Нешасная фатра на нас зайшла. (2)

Як зайшла, та пушла, та й забралась, (2)
Далеко на войну нас послала. (2)

Кедь мі ся на війні не поведе, (2)
На кого заплачу — лиш на тебе. (2)

На тебе, на твою рідну мать, (2)
Що ми тя не дала за жону взять. (2)

ЗЕЛЕНЕЄ ЖИТО, ЗЕЛЕНЕ

Повільно.

Зе - ле - не - є жи - то, зе - ле - не...

Хо - ро - ші. І гос - ті у ме - не, тіль - ки ж мо - є сер -

- дець - ко схне, що ми - ла - я за - між і - де.

Зеленеє жито, зелене...

Хорошії гості у мене,

Тільки ж моє серденько схне, } *Двічі*

Що милая заміж іде.

Іди, іди, мила, здорова,

Не скажу я тобі ні слова:

Єсть у мене кінь вороний, — } *Двічі*

Я поїду сам до вдови.

Удівонька двір замітає,

Козаченько удови питає:

«Удівонько, серце моє! } *Двічі*

Чи любиш ти вірно мене?»

«Якби тебе я не любила,

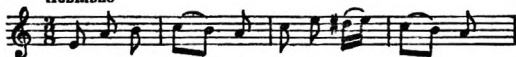
То б до тебе я не ходила;

А то тебе вірно люблю } *Двічі*

І за тебе заміж іду».

ОЙ НАСТУПИЛА ТА ЧОРНА ХМАРА

Повільно

Ой на-сту-пи - ла та чор-на хма - ра,

став дощ на - кра - пать... Ой там зби - ра - лась

бід - на го - ло - та до корч - ми гу - лять.

Ой наступила та чорна хмара,
Став дощ накрапять...
Ой там збиралась бідна голота } Двічі
До корчми гулять.

Пили горілку, пили й наливку,
Ще й мед будем пить,
А хто з нас, братця, буде сміятися, } Двічі
Того будем бити!

Ой іде багач, ой іде дукач,
Насміхається:
«Ой за що, за що вража голота } Двічі
Напивається?»

Ой беруть дуку за чуб, за руку,
Третій в шию б'є:
«Ой не йди туди, превражий сину, } Двічі
Де голота п'є!»

КОТИЛАСЯ ЗІРКА

Поміряю

Ко_ти_ла_ся зір . ка та й із під_ве_чір - ка

та й у_па_ла до - до лу, та й у_па_ла до - до - лу.

Котилася зірка та й із підвечірка
Та й упала додолу. (2)

«Та й хто мене, мене, молоду дівчину,
А проведе додому?» (2)

Ой і обізвався та і козаченько,
Та й на воронім коню: (2)

«Ой і гуляй, гуляй, молода дівчино,
Я проведу додому». (2)

«Та і проведь, проведь, молодий козаче.
Та й проведь, не барися. (2)

Ох, і бо за мною, та за молодою,
А весь рід зажурився. (2)

Та не так і рід же, та не так і рід же,
Як батько та мати». (2)

НА ГОРОДІ ВЕРБА РЯСНА

Дуже повільно
Один

Двоє

Всі

На го-ро-ді вер-ба ряс-на, на го-ро-ді

вер-ба ряс-на... Там сто-я-ла дів-ка крас-на.

На городі верба рясна... (2)
Там стояла дівка красна.

Хорошая та вродлива, (2)
Її доля нещаслива.

Її доля нещаслива,— (2)
Нема того, що любила.

Нема його та й не буде,— (2)
Розраjali вражі люди.

Розраjali, розсудили, (2)
Щоб ми в парі не ходили.

А ми в парі ходить будем, (2)
Як любились, так і будем!

ОЙ ПРИ ЛУЖКУ, ПРИ ЛУЖКУ

Ой при лужку, при лужку,
 При широкім полі,
 При великім табуні } *Двічі*
 Кінь гуля по волі.

Кінь гуля по волі,
 Солдат — по неволі...
 «Ой піймаю, загнуждаю } *Двічі*
 Шовковою уздою.

Ой піймаю, загнуждаю
 Шовковою уздою,
 Вдарю шпорами під боки — } *Двічі*
 Кінь летить стрілою.

Ой лети, лети, мій коню,
 Та й вихром несися,
 Проти милої двора } *Двічі*
 Стойма становися!

Стойма становися,
Та вдар копитами,
Чи не вийде дівчинонька } Двічі
З чорними бровами!»

Ой не вийшла дівчинонька,
Вийшла її мати:
«Здоров, здоров, любий зятю. } Двічі
Пожалуй у хату!»

«Я не хочу в хату,
Хочу у світлицю,
Розбуджу солодкий сон, } Двічі
Красную дівицю!»

Дівчинонька встала,
Свій сон розказала,
Правою ручкой обняла } Двічі
Та й поцілувала.

У СУСІДА ХАТА БІЛА

Швиденько

У су-сі-да ха-та бі-ла, у су-сі-да жі-нка ми-ла,

а у ме-не ні ха-тин-ки, не-ма щас-тя, не-ма жі-нок,

а у ме-не ні ха-тин-ки, не-ма щас-тя, не-ма жі-нок.

У сусіда хата біла,
У сусіда жінка мила,
А у мене ні хатинки,
Нема щастя, нема жінки. } *Двічі*

Є у мене сусідонька —
Люба, мила дівчинонька,
Та не знаю, що робить,
Бо боюсь туди ходить. } *Двічі*

«Сідлай, хлопче, вороного,
А собі бери другого
Та поїдем погуляєм,
У сусіда побуваєм!» } *Двічі*

«Будь здорова, сусідонько,
Люба, мила дівчинонько,
Ой яка ж ти гарнесенька, } Двічі
Як сніжечок білесенька!»

«Годі, годі жартувати,
Ось іде і стара мати!»
«Ой здорова будь, матусю, } Двічі
Я приїхав по Ганнусю!

Ой здорова будь, матусю,
Я приїхав по Ганнусю,
Хочу бути тобі ріднею, } Двічі
Ти будь ненькою моєю!»

ОЙ ТА Й У ПОЛІ ТРИ ДОРІЖЕНЬКИ РІЗНО

Широко

Ой та й у полі
Три доріженьки різно..
Гей, ходить козак
До дівчини пізно.

«Ой ти, козаче,
Та й не ходи до мене,—
Гей, буде слава
На тебе й на мене.

Гей, ще й на твого
Та коня вороного,
Гей, ще й на тебе,
Хлопця молодого!»

«Я ж тої слави
Та й повік не боюся,
Гей, з ким люблюся —
Не наговорюся!

Ой з ким люблюся —
Не наговорюся,
Гей, з ким кохаюсь —
Не нарозмовляюсь!»

А ВЖЕ ТРЕТІЙ ВЕЧІР

Легенько, граціозно

А вже третій ве - чір, як дів - чи - ну ба - чив,

хо - джу бі - ля ха - ти - ї - ї не ви - да - ти:

„Ви - йди, дів - чи - но, ви - йди, риб - чи - но,

ви - йди, серде - ня, у - ті - хо мо - я!“

А вже третій вечір, як дівчину бачив,
Ходжу біля хати — її не видати:
«Вийди, дівчино, вийди, рибчино,
Вийди, серденя, утіхо моя!»

«Не вийду, козаче, не вийду, соколе,
Мене мати лає, гулять не пускає»...
«Брешеш, дівчино, брешеш, рибчино,
Брешеш, серденя, утіхо моя!»

«Та було б не рубати зеленого дуба,
Та було б не сватати, коли я не люба!»
«Правда, дівчино, правда, рибчино,
Правда, серденя, утіхо моя!»

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ

Поволі

Ві_ють вітри, ві_ють буйні, аж де_ре_ва гнуть - ся...

Ой як бо_лить мо_є сер_це, а сль_ози не ллють_ся!

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуться...
Ой як болить моє серце, } Двічі
А сльози не ллються!

Трачу літа в лютім горі
І кінця не бачу,
Тільки тоді і полегша, } Двічі
Як нишком поплачу.

Не допоможуть сльози горю,
Серцю легше буде;
Хто щасливим був часочок, } Двічі
Повік не забуде.

Єсть же люди, що і моїй
Завидують долі:
Чи щаслива ж та билина, } Двічі
Що росте у полі?..

Що на полі, на пісочку,
Без роси, на сонці..
Тяжко жити без милого } Двічі
І в своїй сторонці!

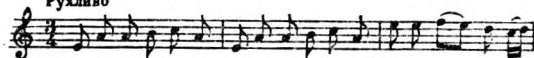
Де ти, милий, чорнобривий?
Де ти? Озовися!
Як я, бідна, тут горюю, } Двічі
Прийди, подивися!

Полетіла б я до тебе,
Та крилець не маю,
Щоб побачив, як без тебе } Двічі
З горя висихаю.

До кого ж я пригорнуся,
І хто приголубить,
Коли тепер нема того, } Двічі
Який мене любить?..

КОЗАК ОД'ЇЖДЖАЄ, ДІВЧИНОНЬКА ПЛАЧЕ

Рухливо

Ко_зак од'їжджа_є, дів_чинон_ька пла_че: „Ку_ди ї _ деш, ко_

_за _ че? Ко_за _ че_со_ко_ле, візь_ми ме_не

із со_бо_ю на Вкра_ї _ ну да _ ле _ ку!“

Козак од'їжджає,
Дівчинонька плаче:
«Куди їдеш, козаче?
Козаче-соколе,
Візьми мене із собою
На Україну далеку!»

«Дівчинонько мила,
Що будеш робити
На Україні далекій?»
«Буду хусти прати,
Зеленого жита жати
На Україні далекій!»

«Дівчинонько мила,
Що ж будеш ти їсти
На Україні далекій?»

«Сухарі з водою,
Аби, серце, із тобою
На Вкраїні далекій!»

«Дівчинонько мила,
Де ж будеш ти спати
На Вкраїні далекій?»
«В степу під вербою,
Аби, серце, із тобою
На Вкраїні далекій!»

ЗАКВІТЧАЛИ ДІВЧАТОНЬКА

Заквітчали дівчатонька
Стрілецьку могилу;
Замість мали посадити } *Двічі*
Червону калину.

Ще й пісочком посипали
Стежечку навколо;
Замість мали постелити } *Двічі*
Рушник до престолу.

Схилилися дві берези
Наліво й направо;
А у вітах вітер грає } *Двічі*
Про стрілецьку славу.

ОЙ ГИЛЯ-ГИЛЯ, ГУСОНЬКИ, НА СТАВ

Ой гиля-гиля,
Гусоньки, на став!..
Добривечір, дівчино,
Бо я ще не спав! } Двічі

Ой не спав, не спав,
Не буду й спати!
Дай же мені, дівчино,
Повечеряти! } Двічі

Я ж не топила,
Я ж не варила,
А йшла по водиченьку,—
Відра побила. } Двічі

Я ж не побила,—
Постановила,
З гори покотились
Та й самі побились. } Двічі

В мене вечерея —
Рибка печена,
Не для тебе, серденько,
Приготовлена. } Двічі

ОЙ НЕ СПИТЬСЯ Й НЕ ЛЕЖИТЬСЯ

Ой не спиться й не лежиться,
І сон мене не бере...
Пішов би я до дівчини, } Двічі
Та не знаю де живе.

Попросив би товариша,
Нехай мене одведе,
Так товариш кращий мене — } Двічі
Він дівчину одіб'є.

Світи, світи, місяченьку,
І ти, ясна зоре,
Та й просвіти доріженьку } Двічі
Аж до милої двора!

ОЙ ТАМ ЗА ДУНАЄМ

Помірно

Ой там за Дунаєм,
Та за тихим Дунаєм
Молодець гуляє. (2)

Молодець гуляє,
Та молодець гуляє,
На той бік гукає. (2)

Подай, подай перевозу,
Та подай перевозу,
Я перевезуся! (2)

На свою Вкраїну,
Та на свою Вкраїну
Ще раз подивлюся. (2)

Не так на Вкраїну,
Та не так на Вкраїну,
Як на ту дівчину! (2)

По світлоньці ходжу,
Та по світлоньці ходжу,
Та й не находитися. (2)

Кого вірно люблю,
Та кого вірно люблю,
То й не надивлюся! (2)

Кого ж ненавиджу,
Та кого ненавиджу,
З тим не розминуся! (2)

ОЙ У ПОЛІ ВІТЕР ВІЄ

Широко

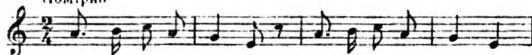
Ой у полі вітер віє,
 А жито половіє,
 А козак дівчину та й вірненько любить, } Двічі
 А зайнять не посміє.

Ой тим її не займає,
А що сватати має,
Ой тим же він, ой, та й не горнеться, } *Двічі*
А що слави боїться.

Сидить голуб на черешні,
А голубка на вишні,
Ой скажи, ой скажи, серце дівчино, }
А що в тебе на мислі? } *Двічі*

ОЙ У ПОЛІ НИВКА

Помірно

Ой у по-лі нив-ка, кру-гом ма-те-рин-ка..

Там дів-чи-на жи-то жа-ла, гар-на чор-но-брив-ка

Ой у полі нивка,
Кругом материнка...
Там дівчина жито жала, } Двічі
Гарна чорнобривка.

Жала ж вона, жала,
Сіла спочивати,
Іхав козак з України, } Двічі
Мусив шапку зняти.

Мусив шапку зняти,
«День добрий»,— сказати,—
«Помагай біг, дівча моє, } Двічі
Тобі жито жати!»

А дівчина стала,
Йому одказала—
Вона ж йому одказала— } Двічі
Серденьком назвала.

«Як їдеш додому,
Не кажи нікому,
Бо рознесуть цеє люди, } *Двічі*
Як вітер соломі!

А вітер тихенький,
Солома легенька,—
Візьмуть мене люди в зуби, } *Двічі*
Я ще ж молоденька!»

А вже ж ця слава
По всім світі стала,
Що дівчина козаченька } *Двічі*
Серденьком назвала.

А вже ж тая слава
По всім городочку,
Що дівчина козакові } *Двічі*
Вишила сорочку.

ПО ТОЙ БІК ГОРА

Помірно
Один

Bei

По той бік го_ра, по цей бік го_ра; по_між ти _ ми.

кру - ти - ми го - ра - ми схо - ди - ла зо - ря.

По той бік гора,
По цей бік гора,
Поміж тими крутими горами } *Двічі*
Сходила зоря.

Ой то ж не зоря —
Дівчина моя
З новенькими та відерцями } *Двічі*
По водицю йшла.

«Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої нової кринички,
З повного відра!» } *Дівчі*

«Козаченьку мій,
Коли б я твоя,
Взяла б коня за шовковий повід } Дівчі
Та й напоїла!»

«Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?»
«Бідна була, по наймах служила, } Двічі
Пари не знайшла!»

«Дівчино моя,
Сідай на коня,
Та поїдем у чистее поле } Двічі
До мого двора!

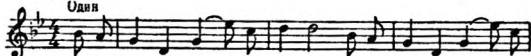
А в мого двора
Нема ні кола,
Тільки стоїть кущ калини, } Двічі
Та й та не цвіла.

Калино моя,
Чом ти не цвіла?»
«Зима люта та й цвіт оббила, } Двічі
Тим я не цвіла!»

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

Помірно

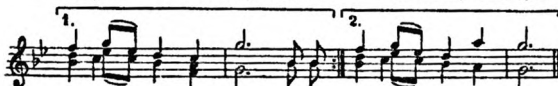
Одн.

Розпр_ягай_те, хло_пці, ко_ні та ля_гай_те спо_чи.

_нать, а я пі_ду в сад зе_ле_ний, в сад кри_.

_ни_чень_ку ко_пать, а я //_ни_чень_ку ко_пать.

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать,
А я піду в сад зелений,
В сад криниченьку копать. } Двічі

Копав, копав криниченьку
У вишневому саду...
Чи не вийде дівчинонька
Рано-вранці по воду? } Двічі

Вийшла, вийшла дівчинонька
В сад вишневий воду брать,
А за нею козаченько
Веде коня напувать. } Двічі

Просив, просив відеречка,—
Вона йому не дала,
Дарив, дарив в руки перстень,— } *Двічі*
Вона його не взяла.

Знаю, знаю, дівчинонько,
Чим я тебе розгнівив,
Що я вчора ізвечора } *Двічі*
Із другою говорив.

Вона ростом невеличка,
Ще й літами молода,
Руса коса до пояса, } *Двічі*
В косі лента голуба.

ТА ТУМАН ЯРОМ КОТИТЬСЯ

Швиденько

Та ту-ман я-ром ко-тить - ся, гу-лять хлоп-цям

хо-четь - ся! Ой го-ре, го-ре не бі-да,

гу-лять хлоп-цям хо-четь - ся. хо-четь - ся.

Та туман яром котиться,
Гулять хлопцям хочеться!
Ой горе, горе не біда,
Гулять хлопцям хочеться. } Двічі

Та гуляй, парню молодий,
Поки не зазнав біди.
Ой горе, горе не біда,
Поки не зазнав біди. } Двічі

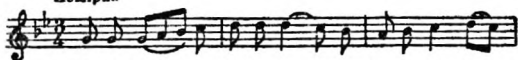
Дівка плаче, ридає,
Вона волі не має.
Ой горе, горе не біда,
Вона волі не має. } Двічі

В саду вишенька цвіте,
Козак до дівчини йде.
Ой горе, горе не біда, } *Дівчі*
Козак до дівчини йде.

В саду вишня зацвіла,
Дівка парня поняла.
Ой горе, горе не біда, } *Дівчі*
Дівка парня поняла.

ТЕЧЕ РІЧКА НЕВЕЛИЧКА

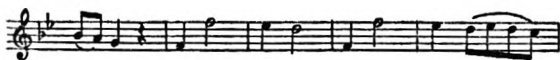
Помірно

Те-че річ - ка не-ве-лич - ка, виш-не-во-го

са - ду... Клич-че ко - зак дів-чи-нонь - ку со-бі на по-

-ра - ду. Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!

Клич-че ко - зак дів-чи-нонь - ку со-бі на по - ра - ду.

Тече річка невеличка
З вишневого саду...
Кличе козак дівчиноньку
Собі на пораду.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Кличе козак дівчиноньку
Собі на пораду.

«Порадь мене, дівчинонько,
Як рідная мати,
А чи мені женитися,
А чи тебе ждати?

Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
А чи мені женитися,
А чи тебе ждати?»

«Ой я тебе, козаченьку,
І раджу й не раджу:
Я з тобою вечір стою,
На іншого важу.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Я з тобою вечір стою,
На іншого важу!»

«Бодай тебе, дівчинонько,
З твоєю радою:
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою!

Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміж вийшла,
Як у млині на камені
Пшениченька зійшла!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Як у млині на камені
Пшениченька зійшла!»

«Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженився,
Як у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Як у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився!»

Ой у млині на камені
Пшениченька зійшла...
Ще молода дівчинонька,
А вже заміж вийшла.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Ще молода дівчинонька,
А вже заміж вийшла.

Ой у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився...
Козак старий, літа пройшли,
А ще не женився.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Козак старий, літа пройшли,
А ще не женився.

ЧОГО Ж ВОДА КАЛАМУТНА

Повільно

Чо - го ж во - да ка - ла - мут - на, чи не

хви - ля зби - ла? Чо - го ж і я та - ка

сму - тна, чи не ма - ти би - ла? 1. 2. // би - ла?

Чого ж вода каламутна,
Чи не хвиля збила?
Чого ж і я така смутна, } Двічі
Чи не мати била?

Мене мати та й не била —
Самі сльози ллються:
Од милого людей нема, } Двічі
Од нелюба шлються.

Прийди, милий, подивися, —
Яку терплю муку!
Ти хоч в серці, та од тебе } Двічі
Беруть мою руку.

Спіши, милий, рятуй мене
Від лютої напасті!
За нелюбом коли буду, } *Дівчи*
То мушу пропасти!

ГЕЙ, У ЛІСІ, В ЛІСІ

Гей, у лісі, в лісі
Стоять два дубочки,
Гей, схилилися
Верхи докупочки.

Схилились, схилились
Верхи докупочки,
Гей, там сиділо
Аж два голубочки.

Сиділи, сиділи,
Знялись — полетіли,
Гей, в чистім полі
На роздоллі сіли.

Сіли ж вони сіли
Та й затуркотіли:
«Гей, горе ж тому
Та й нежонатому!»

А ще гірше тому,
А хто кого любить!
Гей, любить козак
Молоду дівчину.

Любить її, любить —
Не може узяти,
Гей, любить, любить —
Не може узяти!»

КОПАВ, КОПАВ КРИНИЧЕНЬКУ

Помірно
Олія

Ко-пав, ко-пав криниченьку не-ді-лень-ку - дві...

Лю-бим ко-зак дів-чи-ноньку лю-дям-не-со-бі!

Всі

Ой жаль-жаль мені буде-візьмуть її люди! Візьмуть

її лю-ди-мо-я не бу-де! Ой жаль-жаль!

Копав, копав криниченьку
Неділеньку-дві...
Любив козак дівчиноньку
Людям — не собі!

Приспів:

Ой жаль-жаль
Мені буде —
Візьмуть її люди!
Візьмуть її люди —
Моя не буде!
Ой жаль-жалы!

А вже з тої криниченьки
Орли воду п'ють...
А вже мою дівчиноньку
До шлюбу ведуть.

П р и с п і в.

Один веде за рученьку,
Другий — за рукав,
Третій стоїть, гірко плаче —
Любив та не взяв!

П р и с п і в.

ОЙ НА ГОРУ КОЗАК ВОДУ НОСИТЬ

Не поспішаючи

Ой на го-ру ко-зак во-ду но-сить. дів-чи-нонька

ко-за-ченька про-сить: „Ко-за-ченьку, мій со-бо-лю

візьми ме-не із со-бо-ю, по-ман-дру-ю я з то-бо-ю!”

Ой на гору козак воду носить,
Дівчинонька козаченька просить:
«Козаченьку, мій собою,
Візьми мене із собою,
Помандрую я з тобою!»

А мій милий — та й на гору, на круту,
А я його оченьками проведу,
Оченьками каренькими,
Брівоньками рівненькими,
Слізоньками дрібненькими.

Не сама ж я по садочку ходила,
Козаченька за рученьку водила,
Цілувала-милувала,
До серденька пригортала,—
Я ж думала, що він буде мій!

«Козаченьку, ти сухотонько моя,
Кажуть люди, що не буду я твоя!
Не раз, не два на день плачу:
Кажуть люди, сама бачу,
Я ж думала, що ти будеш мій!»

ОЙ НЕ СВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Поміряю

Ой не світи, місяченьку,
Не світи нікому,
Тільки світи миленькому,
Як іде додому! (2)

Світи йому ранесенько
Та й розганяй хмари,
А як же він іншу має,
То й зайди за хмари! (2)

Світив місяць, світив ясний,
Та й зайшов за тини,
А я, бідна, гірко плачу:
Зрадив мене милий! (2)

Або ж мене вірно люби,
Або ж навек лиши,
Або ж мої чорні брови
На папері спиши! (2)

Писав же я чотири дні
І чотири ночі,
Та не можу ісписати
Твої карі очі! (2)

Писав же ти на папері —
Пиши на китайці,
Як не змалюєш ти звечора,
То я умру вранці! (2)

ОЙ ТИ, ДІВЧИНО ЗАРУЧЕНАЯ

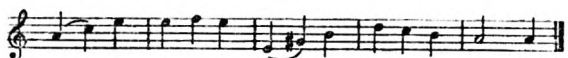
Поволі

„Ой ти, дівчино за-ру-че-на я, чо-го ж ти

хо-диш за-сму-че-на . я?“ „Ой ходжу, хо-джу за-сму-че-

на я, що не за те бе за-ру-че-на я!“

«Ой ти, дівчино зарученая,
Чого ж ти ходиш засмученая?»
«Ой ходжу, ходжу засмученая,
Що не за тебе зарученая!»

«Ой ти, дівчино, словами блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш!»
«Ой знаю, знаю, кого кохаю,
Тільки не знаю, з ким жити маю!»

Ой знаю, знаю, із ким кохаюсь,
Тільки не знаю, з ким ізвінчаюсь.
Вийду на поле, гляну на море —
Сама я бачу що мені горе.

Сама я бачу, чого я плачу:
Свого милого в вічі не бачу.
Буду стояти на тім камені,
Поки не прийде милий до мене!

Буду терпіти велику муку,
Поки не скаже: дай, серце, руку!
Вийду на поле, на ту мураву,
Де я з миленьким мала забаву.

З різного цвіту вінки сплітала,
Біленьким личком всіх чарувала.
Ти присягався передо мною
Буть моїм мужем, а я — жоною.

Нещира була присяга твоя,
Тепер не мій ти, а я не твоя!
Буду казати світу цілому,
Щоб він не вірив ніде й нікому.

Бо я самая тее зазнала,
Коли невірного вірно кохала...
Кого любила, той — за дверима,
Кого не знала — мужем назвала!»

«Ой ти, дівчино — чарівниченко,
Причарувала мое серденько!»
«Якби ж ти так знав з сіней до хати,
Як я умію всіх чарувати!

У мене чароньки — чорнії брівоньки,
Моя принада — сама молода;
У мене чароньки завжди готові —
Білее личенько і чорні брови!»

ХОДИЛА Я ПО САДОЧКУ

Повільно

Хо-ди-ла я по са - доч - ку, по зе-ле-нум
бар-ві - ноч - ку, ой хо-ди-ла та й блу -
- ди - ла, - не є то-го, што-м лю - би - ла.

Ходила я по садочку,
По зеленум барвіночку,
Ой ходила та й блудила,—
Не є того, што-м любила.

Не є того та й не буде,
Взяли його чужі люди,
Взяли його у чужину,
А я, бідна, з жалю гину.

«Не плач, мила, не журися,
Я ще хлопець, не вживився.
Як я буду женитися,
Дам ти пива напитися».

«Не хочу я твоє пиво,
Дивить мене тото диво,
Же твоя старая мати
Не хоче мене узяти».

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО

Помірно

Сонце низенько, вечір близенько,
Спішу до тебе, лечу до тебе,
Мое серденько! (2)

Ти ж обіцялась мене вік любити,
Ні з ким не знатись, від усіх цуратись,
А для мене жити! (2)

Ой як я прийду, тебе не застану,—
Згорну рученьки, згорну біленькі
Та й нежив я стану! (2)

ОДНА ГОРА ВИСОКАЯ

Швиденько

Од - на го - ра ви - со - ка - я, а дру - га - я низь - ка...

Од - на ми - ла да - ле - ка - я, а дру - га - я близь - ка.

Одна гора високая,
А другая низька...
Одна мила далекая,
А другая близька.

У цієї близенької
Воли та корови,
А в тієї далекої
Та чорнії брови.

У цієї близенької
Воли поздыхають,
А в тієї далекої
Брівки не злиняють.

У цієї близенької
Рушник на кілочку,
А в тієї далекої
Брови на шнурочку.

Ой я цюю близенькую
Людам подарую,
А до тої далекої
Пішки помандрую!

В КІНЦІ ГРЕБЛІ ШУМЛЯТЬ ВЕРБИ

В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила...

Нема того козаченька,
Що я полюбила.

} Двічі

Ой немає козаченька,—
Поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько,
На другу весну!

} Двічі

Росла, росла дівчинонька
Та на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала.

} Двічі

Ой не плачте, карі очі,—
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяці стоя!

} Двічі

Зелененькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки...
Нема мого миленького.—
Плачуть карі очки!

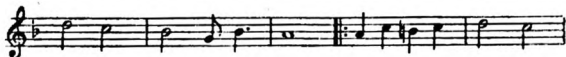
} Двічі

ГАЄМ ЗЕЛЕНЕНЬКИМ

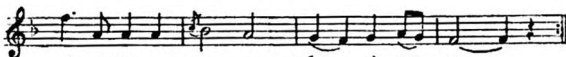
Повільно

Га - ем зе - ле - нь - ь - ки - м во - да те - че, на я - во - рі

со - ло - в'їй ще - бе - че, там дів - чи - на ми - ла

ві - но - чок у - ви - ла з бар - ві - но - чу - ку.

Гаєм зелененьким вода тече,

На яворі соловій щебече,

Там дівчина мила

Віночок увила

З барвіночку.

} Двічі

Слези проливала, як го вила,

А увивши, на воду пустила:

«Пливи ж ти, віночку,

Красний барвіночку,

За миленьким».

} Двічі

Голос чути в гаю середині,

Аж ся стало лячно сей дівчині:

Стежкою вузькою

Ідуть козаченьки

На вороних.

} Двічі

«Ой мої панове козаченьки,
Скажіть мені правду: де миленький,
Чи го порубали, } *Двічі*
Чи живого взяли }
У неволю?»

ГАЮ, ГАЮ, ЗЕЛЕН РОЗМАЮ

Помірно, журливо

Гаю, гаю, зелен розмаю,
Любив дівчину, сам добре знаю. (2)

Любив дівчину півтора року,
Доки не дізнали вороги збоку. (2)

А як дізнали — розщебетали...
Бодай же вони щастя не знали! (2)

Сусіди близькі, вороги тяжкі,
Пийте, гуляйте, як самі знайте! (2)

Пийте, гуляйте, як самі знайте,—
Де двоє ходять, не розлучайте! (2)

ОЙ ЗІЙДИ, ЗІЙДИ, ЯСЕН МІСЯЦЮ

Помалу, журливо

«Ой зійди, зійди, ясен місяцю,
Як млиноее коло,
Ой вийди, вийди, серце дівчино,
Та промов до мене слово». } *Двічі*

«Ох, і рада б я та виходити
І з тобою говорити,
Так судять-гудять вражії люди,
Хотять же нас розлучити. } *Двічі*

Ой не бий, мати, і не лай, мати,
Та не роби каліченьки,
Зав'яжи очі темної ночі
Та вежи до річеньки. } *Двічі*

А як приведеш та до річеньки,
Розв'яжи карі очі,
Нехай гляну я та подивлюся,
З світом божим попрощаюся. } *Двічі*

Ой світе ясний, світе прекрасний,
Як на тобі тяжко жити,
Ой іще тяжче молодесенькій, } *Двічі*
Не нажившись, умирати».

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ

Співуче

Ой не шуми, луже,
Зелений байраче!..
Не плач, не журися, } Двічі
Молодий козаче!

Не сам же я плачу —
Плачуть карі очі,
Що нема спокою } Двічі
Ані вдень, ні вночі.

Сусіди близькії —
Вороги тяжкії:
Не дають ходити, } Двічі
Дівчину любити.

Я ж буду ходити
І буду любити,
Ще й до себе візьму — } Двічі
Буду з нею жити!

Ой умру я, мила...
Як ти будеш жива —
Чи згадаєш, мила, } *Двічі*
Де моя могила?

А моя могила
Край синього моря,
Де була між нами } *Двічі*
Тихая розмова!

Зійдеш на могилу,
Та не сумуй дуже,—
Спогадають люди, } *Двічі*
Що любились дуже!

Зійдеш на могилу —
Не труси землю,
Бо сама вважаєш, } *Двічі*
Як тяжко під нею!

Ой тим воно тяжко —
Любилися важко,
Тим воно тяженько — } *Двічі*
Любились вірненько!

ОЙ ПІДУ Ж Я СОБІ ТА Й У ЛІС ДУБОВИЙ

Не поспішаймо

Ой піду ж я собі та й у ліс дубовий,
Та й я собі знайду горішок лісовий. (2)

Я його покочу з гори на долину,
Хай він покотиться, за ким то я гину. (2)

Мала я милого з чорними очима,
Та мені судилось, що й'го залишила. (2)

А тепер я плачу, ой, як вдень, так вночі,
Вже я не виплачу свої чорні очі. (2)

Аби я плакала та щодень-година:
Кого я любила, того тутка нема. (2)

ОЙ У ПОЛІ ЖИТО

Поволі

Ой у по - лі жи - то ко - пи - та - ми зби - то,

під бі - ло - ю бе - ре - зо - ю ко - за - чень - ка вби - то.

Ой у полі жито
Копитами збито,
Під білою березою
Козаченька вбито. } Двічі

Ой убито, вбито,
Затягнуто в жито,
Червоною китайкою
Личенько накрито. } Двічі

Ой як вийшла мила,
Голубонька сива,
Як підняла китаєчку,
Та й заголосила. } Двічі

Ой вийшла другая,
Та й вже не така,
Як підняла китаєчку,
Та й поцілувала. } Двічі

Ой як вийшла третя
З-під білої хати:
«Було ж тобі, вражий сину,
Нас трьох не кохати!» } Двічі

ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ

Помірно

Ой не хо-ди, Гри - цю, та й на вечор - ни - ці,

бо на вечор - ни - цях дів - ки ча - рів - ни - ці.

Кот - ра - я дів - чи - на чор - ні брови ма - е,

то та - я дів - чи - на у - сі ча - ри зна - е. зна - е.

Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
 Бо на вечорницях дівки чарівниці.
 Котра-я дівчина чорні брови має, } Двічі
 То тая дівчина усі чари знає. }

У неділю рано зіллячко копала,
 А у понеділок пополоסקала,
 Прийшов вівторок — зіллячко зварила, } Двічі
 А в середу рано Гриця отруїла. }

Як прийшов четвер, та вже Гриць помер,
 Прийшла п'ятниця — поховали Гриця,

А в суботу рано мати дочку била:
«Ой нащо ж ти, доню, Гриця отруїла?» } *Двічі*

«Ой мамо, мамо, Гриць жалю не має,
Нащо ж Гриць, мамо, разом двох кохає!
Нехай же не буде ні тій, ні мені,
Нехай достанеться Гриць сирій землі. } *Двічі*

Оце-ж тобі, Грицю, я так ізробила,
Що через тебе мене мати била!
Оце ж тобі, Грицю, за тее заплата — } *Двічі*
Із чотирьох дощок дубовая хата!»

ТАМ, ДЕ ЯТРАНЬ КРУТО В'ЄТЬСЯ

Не швидко, співуче

Там, де Ят-рань круто в'єть ся, з-під каме-ня б'є во-да,

там дівчи - на во-ду бра - ла, чернобри - на, молода.

Там, де Ятрань круто в'ється,
З-під каменя б'є вода,
Там дівчина воду брала,
Чорнобрива, молода.

} Двічі

Ти, дівчино, ти щаслива,
В тебе батько, мати є,
Рід великий, хата біла,
Все, що в хаті,— то твоє.

} Двічі

А я бідний, безталанний,
Степ широкий — то ж мій сват,
Шабля, люлька — вся родина,
Сивий коник — то ж мій брат.

} Двічі

ОЙ У ПОЛІ ТИХИЙ ВІТЕР ВІЄ

Помірно, рухливо

Ой у по-лі тихий ві-тер ві-є, а там ко-зак

пше-ничен-ьку сі-є, а там ко-зак пше-ничен-ьку сі-є.

Ой у полі тихий вітер віє,
А там козак пшениченьку сіє. (2)

Ой сіє він, досіває лану,
Аж виходить дівчинонька з гаю. (2)

«Помагай біг, козаче-гультяю,
Виведь мене на дорогу з гаю!» (2)

«Ой коли б ти дороги не знала,
То б ти мене гультьєм не звала. (2)

А сказала б: «Любий соколоньку,
Виведь мене з гаю на стежоньку!» (2)

ЛЕТИТЬ ГАЛКА ЧЕРЕЗ БАЛКУ

Не швидко, співуче

Летить галка че-рез бал-ку, лі-та-ю-чи, кря - че...

чи до да я дів-чи-нонька хо-дить га-єм, плаче.

Летить галка через балку,
Літаючи, кряче...
Молодая дівчинонька
Ходить гаєм, плаче.

«Не пускає мене мати
Вранці до криниці,
Ні жита жать; ні льону брать,
Ні на вечорниці.

Пусти ж мене, моя мати,
В ліски по горішки,
Чи не найду щастя-долі
Я собі хоч трішки!»

«Не пуцу ж я, дитя моє,
В ліски по горішки,
Бо вже мені надоїли
Хлоп'ячі насмішки!»

Вчора звечора пізенько,
Як мати заснула,
Вийшла слухать соловейка,
Мов зроду не чула.

Вийшла, стала над річкою
Та й дивлюся в воду...
Тяжко, мати, важко, мати!
Нащо дала вроду?

Змалювала біле личко
І чорнії брови,
Та не дала мені, мати,
Ні щастя, ні долі.

Було б тобі, моя мати,
Цих брів не давати,
Лучче б тобі, моя мати,
Щастя й долю дати!

ОЙ ТИ, ЗОРЕ, ЗОРЕ ВЕЧІРНЯЯ

Не швидко

Ой ти, зо-ре, зо-ре не-лір-ня-я, по-за чор-ну

хма - ру йдеш, ти, мій ми-лий, ми-лий, чорно-бровий,

ой де ж ти ся зби - ра-єш? Ти, мій ми-лий,

милий, чорно-бровий, ой де ж ти ся зби - ра-єш?

Ой ти, зоре, зоре вечірняя,
Поза чорну хмару йдеш,—
Ти, мій милий, милий, чорнобровий, } Двічі
Ой де ж ти ся збираєш?

Збираюся, ти моя миленька,
На далеку країну,
Іду полем, їду сивим конем, } Двічі
Ой вже ж я там загину...

Ой ти, милий, ти, мій чорнобривий,
Ночуй нічку зо мною.
Ой не буду нічки ночувати, } Дівці
Щоб з тобою не заспав.

Ой не заспиш ти, мій миленький,
Я, молода, не засплю,
Іно перші кури заспівають, } Дівці
То я й тебе пробуджу.

Піють кури, піють перші,
Та й дівчина устала,
Осідлала коня вороного } Дівці
Й перед поріг привела.

Піють кури, піють другі,
Піє когут сам оден,
Вставай, милий, вставай, чорнобривий, } Дівці
Бо вже буде білий день.

Ой дівчино, дівчинонько,
Мати тебе родила,
Як ти знала, що я бідний жовняр, } Дівці
Нащо ж ти мя любила?

Ой ми бідні жовняроньки,
Нещасливі солдати,
Серед ночі барабан ударить,— } Дівці
Зараз мусим вставати.

Серед ночі барабан ударить,
Зараз мусим вставати,
Ідем милю через круту гору, } *Двічі*
Нікого й не видати.

Ідем милю, ідем другу,
Та й нікого й не видать,
Тільки славні, славні господарі } *Двічі*
По стодолах молотять.

ОЙ ГАЙ, МАТИ, ГАЙ

Повільно

„Ой гай, ма - ти, гай за - між ме - не 'дай,

та не віддай ме - не будь за я - ко - го - в ро - ди ж мо - ї жаль.

«Ой гай, мати, гай,
Заміж мене 'дай,
Та не віддай мене будь за якого — } *Двічі*
Вроди ж мої жаль.

Бо моя врода,
Як чиста вода,
А мое личко хороше, рум'яне, } *Двічі*
Як повна рожа».

«Ой дочко моя,
Вибирай сама,
Вибирай, доню, хорошую долю, } *Двічі*
Бо ти молода».

«Ой мамцю моя,
Вибирала я,
Вибирала я — не вгадала я, } *Двічі*
Нещаслива я».

ОЙ У ЛІСІ НА ЯЛИНІ

Ой у лісі на ялині
Колисала Марусина дві дитини. (2)

Ой у лісі на дубочку
Колисала Марусина сина й дочку. (2)

Колисала та й плакала:
«Ой чого ж я отця й неньки не слухала? (2)

Ой ти, сестро моя рідна,
Поколиши мені дитя, бо я бідна!» (2)

«Ой не буду колисати:
Було б тобі дворянина не слухати! (2)

Бо дворянин пізно ходить,
Не одну дівчиноньку з ума зводить. (2)

Бо дворянин пером пише,
Не одну дівчиноньку з дитям лише!» (2)

ЧИ Я В ЛУЗІ НЕ КАЛИНА БУЛА

Повільно

Чи я в лу - зі не ка - ли - на бу - ла, чи я в лу - зі

не чер - во - на бу - ла? Взя - ли ж мене по - ла - ма - ли і в пу - чеч - ки

по - в'я - за - ли - та - ка до - ля мо - я! Гір - ка до - ля мо -

- я! Та - ка до - ля мо - я! Гір - ка до - ля мо - я!

Чи я в лузі не калина була,
 Чи я в лузі не червона була?
 Взяли ж мене поламали
 І в пучечки пов'язали —
 Така доля моя!
 Гірка доля моя!

} Двічі

Чи я в полі не травиця була,
 Чи я в полі не зелена росла?
 Взяли ж мене покосили

І на сіно посушили —
Така доля моя! } Двічі
Гірка доля моя! }

Чи я в полі не пшениця була,
Чи я' в полі не зерниста була?
Взяли ж мене та й пожали
І в снопики пов'язали —
Така доля моя! } Двічі
Гірка доля моя! }

Чи я в батька не дитина була,
Чи я в батька не кохана була?
Взяли ж мене заміж дали
І світ мені зав'язали —
Така доля моя! } Двічі
Гірка доля моя! }

Чи не було річеньки утопитися,
Чи не було кращого полюбитися?
Були річки — повсихали,
Були кращі — повмирали,—
Така доля моя! } Двічі
Гірка доля моя! }

НЕ СПІВАЙТЕ, ПІВНІ

Не співайте, півні,
Ще ж бо я не спала,
Ще своєму роду
Правди не сказала!

Вийду за ворота,
Стану, як сирота...
Хто йде, той минає,
Бо роду не маю.

Ой повій, вітроньку,
З гори на долину,
Ой принеси, боже,
Здалека родину!

І вітер не віє,
Листу не колише...
Що брат до сестриці
Да листоньки пише.

«Сестро ж наша мила,
Чи привикла сама?»
«Ой хоч не привикла,
Треба ж привикати!

Ой хоч не привикла,
Треба ж привикати,
Коли породила
Нещасною мати!»

ЧОГО ДУБ ЗЕЛЕНИЙ

Помалу
Один

Всі

Чого дуб зелений,
Бо близько вода.
Чого дівка гарна, } Двічі
Бо ще молода.

Чого дівка гарна;
Бо ще молода.
На чужу сторонку } Двічі
Та й заміж пішла.

На чужу сторонку
Та й заміж пішла.
Здається, недавно,— } Двічі
Двадцять три года.

Здається, недавно,—
Двадцять три года.
А вже ж тая стежка } *Двічі*
Терном заросла.

Ой заросла терном
Ще й калиною,
Де я походжала } *Двічі*
Ще дівчиною.

ОЙ СИВАЯ ЗОЗУЛЕНЬКА

Поміряю

Ой си-на-я зо-зу-лень-ка у-сі са-ди об-лі-та-ла,

у-сі са-ди об-лі-та-ла, в жодно-му не ку-ва-ла.

Ой сивая зозуленька
Усі сади облітала,
Усі сади облітала,
В жодному не кувала.

Прилетіла у вишнев садок,
Там сіла, закувала,
Прилетіла у вишнев садок,
Там сіла, закувала.

«Ой саде ж мій, саде красний,
Чим я тобі не вгодила?
Чи я ж рано не кувала,
Чи ж росиці не струшала?»

Молоденька Марусенька
Усі двори обходила,
Усі двори обходила,
В жодному не плакала.

А як прийшла під батьків двір,
Там стала, заплакала,
А як прийшла під батьків двір,
Там стала, заплакала.

«Ой дворе ж мій, дворе,
Чим я тобі не вгодила?
Чи ж я рано не вставала,
Чи ж я тебе не змītала?»

КОЛИ Б МЕНІ, ГОСПОДИ

Помірно

Ко-ли б ме-ні, гос-по-ди, не-ді-лі ді-жда-ти,

ко-ли б ме-ні, гос-по-ди, не-ді-лі ді-жда-ти.

Сю-ди, ту-ди, он ку-ди, не-ді-лі ді-жда-ти. // -жда-ти.

Коли б мені, господи, неділі діждати, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Неділі діждати.

То пішла б я до роду, до роду гуляти, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
До роду гуляти.

А у мене увесь рід, увесь рід багатий, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Увесь рід багатий.

Будуть мене часто, часто частувати, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Часто частувати.

А я буду повну, повну випивати, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Повну випивати.

Як поїду, як поїду я додомоньку, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Та додомоньку.

Та не в хату, та не в хату, а під віконечко, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
А під віконечко.

А свекруха, а свекруха та у печі топить, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Та й у печі топить.

А свекорко, а свекорко сирі бичі парить, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Сирі бичі парить.

А мій милий, а мій милий дитину колише, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Дитину колише.

Ой ну, люлі, ой ну, люлі, мале дитя, спати, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
Мале дитя, спати.

Пішла мати до роду, до роду гуляти, (2)
Сюди, туди, он куди, } Двічі
До роду гуляти.

ОЙ ПРЯДУ, ПРЯДУ

Помірно

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу..
Ой склоню я голівоньку
На білу постілоньку,
Може, я засну.

Аж свекруха йде,
Як змія гуде:
«Сонливая-дрімливая,
До роботи лінивая,
Невістко моя!»

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу..
Ой склоню я голівоньку
На білу постілоньку,
Може, я засну.

Аж свекорко йде,
Як вітер гуде:
«Ссчливая-дрімливая,
До роботи лінивая,
Невістко моя!»

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу...
Ой склоню я голівоньку
На білую постілоньку,
Може, я засну.

А мій милий йде,
Як голуб гуде:
«Ой спи, мила-хорошая,
Пішла заміж молодая,
Не виспалася!»

МАЛА МАТИ ОДНУ ДОЧКУ

Мала мати одну дочку (2)
Та й купала у медочку.

Та й купала-поливала. (2)
Щастя-долі не вгадала.

Щастя-долі не вгадала. (2)
За п'яниченьку оддала.

П'є п'яниця, п'є-гуляє, (2)
Йде додому — б'є та й лає.

«Ой я буду мандрувати, (2)
Лиху долю покидати!»

«Ой не роби та сваволі, (2)
Не покидай свої долі!

Як в калини білі квіти, (2)
Так у тебе дрібні діти!»

НА ПОТОЧКУ-М ПРАЛА

Помірно

На по-точку-м прала, на верб-очку-м кла-та, по-мо-жи ми,

па-не бо-же, що-м со-бі ду-ма-ла, що-м со-бі ду - ма - ла.

На поточку-м прала,
На вербочку-м клала,
Поможи ми, пане боже,
Що-м собі думала. (2)

Я собі думала
Хлопця молодого,
А мене оддали
За діда старого. (2)

Єк ми оддавали,
То так ми казали:
«Аби-с, моя доню,
Діда честовала» (2)

Я діда честую,
Честовати мушу,
Поможи ми, пане боже,
Вирви з діда душу. (2)

Вирви з діда душу
Та й завісь на грушу,
Аби старим знати
Єк молоду брати. (2)

На поточку-м прала,
На вербочку-м клала,
Поможи ми, пане боже,
Що-м собі думала. (2)

ОЙ ВЕРБО, ВЕРБО

Не швидко, журливо

Ой вербо, вербо,
Де ти росла,
Що твоє листячко
Вода знесла?

Ой знесла, знесла
Тиха вода...
А я, молода,
Як ягода.

А я, молода,
Як ягода,
Не піду заміж
За рік, за два.

А піду заміж
Аж п'ятого,
За того п'яницю
Проклятого.

Ой кажуть люди,
Що він не п'є,

А він з корчми
Щодня іде.

А я, молода,
Проти нього,
Несу таляра
Золотого.

Несу таляра
Золотого,
Викупить коня
Вороного.

«Викупиш коня —
Люблю тебе,
Як не викупиш,
То вб'ю тебе!»

Не раз я, не два
Викупляла,—
Крізь віконечко
Утікала.

В вишневім саду
Ночувала,
Різних пташок
Наслухала.

Соловей каже:
«Тьох-тьох, тьох-тьох!..»
Котяться сльози,
Як той горох.

А зозуленька:
«Ку-ку, ку-ку!..»
За що ж я терплю
Таку муку?

ЧЕРВОНАЯ РУЖА ТРОЯКА

Помірно

Червоная ружа трояка... (2)

Ой мала я мужа, (2)

Ой мала я мужа пняка.

Він ніщо не робить, тільки п'є, (2)

А додому прийде, (2)

А додому прийде — мене б'є.

«Не бий мене, мужу, не лякай, (2)

Візьми моїх діток,

Діточок маленьких,

А я піду в найми в чужий край!»

ОЙ ІЗ-ЗА ГОРИ ТА БУЙНИЙ ВІТЕР ВІЄ

Повільно, співаюче

Ой із-за го - ри та буйний ві - тер ві - є...

Ой там у-ді-вонь - ка та пшени - чень - ку сі - є.

Ой із-за гори
Та буйний вітер віє...
Ой там удівонька
Та пшениченьку сіє. } *Двічі*

Ой посіявши,
Стала волочити,
А заволочивши,
Стала бога просити. } *Двічі*

«Ой уроди, боже,
Та пшениченьку яру
На вдовине щастячко,
На сирітську славу!» } *Двічі*

Ой ще й удівонька
Та й додому не дійшла,
А вже кажуть люди,
Що пшениченька зійшла. } *Двічі*

Ой ще й удівонька
Та й на лаву не сіла,
А вже кажуть люди, } *Двічі*
Що пшениця поспіла.

«Ох, і горе ж мені
Та, діточки, із вами,
Гей, та що немає } *Двічі*
Хазяїна над вами!»

«Мати ж наша, мати,
Не журися нами,
Як повиростаєм, } *Двічі*
Розійдемося самі!

Ой буде нас, мати,
По горах, по долинах,
Ой буде нас, мати, } *Двічі*
Та по чужих країнах!

Ой будеш ти, мамо,
Як зозуля кувати,
Що нікому буде } *Двічі*
Тобі й пити подати!»

УСІ ГОРИ ЗЕЛЕНІЮТЬ

Усі гори зеленіють, (2)
Тільки одна гора чорна.

Тільки одна гора чорна, (2)
Де сіяла бідна вдова.

Де сіяла, волочила, (2)
Слізеньками примочила.

«Роди, боже, пшениченьку, (2)
Щоб було що на зимоньку!»

Буйний вітер повіває, (2)
Сестра з братом розмовляє.

«Ой, братіку, соколоньку, (2)
Прийми мене на зимоньку!»

«Сестро моя, перепілко, (2)
Скажи в тебе діток скільки?»

«Раз четверо, раз п'ятеро, (2)
А всіх буде дев'ятеро!»

Сяде дядько обідати, (2)
Діток пошле в сад гуляти.

Ой ще дядько не обідав, (2)
Діти батька одвідали.

«Вставай тату, вставай з ями, (2)
Бо горе жить коло мами!

Вставай, тату, вставай з гробу, (2)
Бо горе жить коло роду!»

ОЙ З-ЗА ГОРИ КАМ'ЯНОЇ

Повільно, сумно

Ой з-за го - ри ка м'яно - ї го - лу би лі - та - ють...

Не зазна - ла розкошонок - ки, вже літа ми - на - ють.

Ой з-за гори кам'яної
Голуби літають...
Не зазнала розкошоньки,
Вже літа минають.

Запрягайте воли сірі,
Коні воронії,
Доганяйте літа мої,
Літа молодії!

Ой догнали літа мої
На калиновім мості:
«Гей, вернітесь, літа мої,
До мене хоч в гості!»

«Не вернемось, не вернемось,
Не маємо до кого:
Та було б нас шанувати,
Як здоровля свого!»

ПОЗА ЛІСОМ ЗЕЛЕНЕНЬКИМ

Поза лісом зелененьким (2)
Брала вдова льон дрібненький. (2)

Вона брала, вибирала, (2)
Тонкий голос подавала. (2)

Там Василько сіно косить, (2)
Тонкий голос переносить. (2)

Кинув косу додолоньку, (2)
А сам пішов додомоньку. (2)

«Позволь, мати, вдову брати, (2)
Перестану пить-гуляти». (2)

«Не позволю вдову брати, (2)
Вдова вміє чарувати. (2)

Чарувала мужа свого, (2)
Причарує сина мого». (2)

ОЙ ХМЕЛЮ Ж МІЙ, ХМЕЛЮ

Поміряю

„Ой хме - лю ж мій, хме - лю,
хме - лю зе - ле - нень - кий, де ж ти, хме - лю,
зи - му зи - му - нан, що й не роз - ви - вав - ся?“

«Ой хмелю ж мій, хмелю,
Хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зиму зимував, } Двічі
Що й не розвивався?»

«Зимував я зиму,
Зимував я другу,
Зимував я в лузі на калині } Двічі
Та й не розвивався!..»

«Ой сину ж мій, сину,
Сину молоденький,
Де ж ти, сину, нічку ночував, } Двічі
Що й не роззувався?»

«Ночував я нічку,
Ночував я другу,
Ночував я у тої вдовиці, } Дівічі
Що сватати буду!»

«Ой сину ж мій, сину,
Ти моя дитино,
Не женися на тій удовиці, } Дівічі
Бо щастя не буде!

Бо вдовине серце,
Як осіннє сонце,—
Воно світить, світить, та не гріє, } Дівічі
Все холодом віє.

А дівоче серце,
Як весняне сонце,—
Ой хоч воно та й хмарнесеньке, } Дівічі
А все теплесеньке!»

ЗАСПІВАЙМО ПІСНЮ ВЕСЕЛЕНЬКУ

Швидко

Заспіваймо пісню веселеньку
Про сусідку молоденьку,
Про сусідку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой сусідко, сусідко, сусідко,
Позич мені решітку, решітку:
Я си муки потрясу, потрясу,
Завтра вранці принесу, принесу. } *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про венгерку молоденьку,
Про венгерку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой венгерко, венгерко, венгерко,
Позич мені люстерко, люстерко:
Я си вуса підкручу, підкручу,
Завтра вранці доручу, доручу. } *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про жіночку молоденьку,
Про жіночку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Маю жінку молоду, молоду,
Не пущу ї по воду, по воду:
Могла би ся втопити, втопити,
Мусів би ся женити, женити. } *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про мандрівця молоденького,
Про мандрівця заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой дівчино, не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний:
Я мандрую тут і там, тут і там, } *Двічі*
Подобаюсь дівчатам, дівчатам.

ВИШНІ, ЧЕРЕШНІ РОЗВИВАЮТЬСЯ

Вишні, черешні розвиваються,
Сине озеро розливається. (2)

Ясне сонечко усміхається,
Жито силоньки набирається. (2)

Через тин вишня похилилася...
Кума з кумою посварилася. (2)

Жовте листячко осипається...
Кума з кумою вже й не знається. (2)

Тобі яблучко, мені грушечка,—
Не сварімося, моя душечко! (2)

Тобі яблучко, мені зернятко,—
Не сварімося, кумо-серденько! (2)

ЛУГОМ ІДУ, КОНЯ ВЕДУ

Не швидко

„Лу-гом і - ду, ко-ня ве - ду, роз-ви-вай-ся, лу-же!

Сва-тай ме - не, ко-за-чень-ку, лю-блю те бе ду-же!

«Лугом іду, коня веду,
Розвивайся, луже!
Сватай мене, козаченьку, } Двічі
Люблю тебе дуже!

Ой хоч сватай, хоч не сватай,
Хоч так прислайся,
Щоб та слава не пропала, } Двічі
Що ти залицявся».

«Ой коли б ти, дівчинонько,
Трошки багатенька,
Взяв би тебе за рученьку, } Двічі
Повів до батенька!»

«Ой коли б я, козаченьку,
Була багатенька,
Наплювала б я на тебе } Двічі
Й на твого батенька!

Ой коли б я, козаченьку,
Та й забагатіла,
То я б тебе, ледачого, } Двічі
Й за харч не схотіла!»

«Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміж пішла,
Як край битої дороги } Двічі
Рута-м'ята зійшла!»

«Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженився,
Як у млині на камені } Двічі
Кукуль уродився!»

Не журися, дівчинонько,
Рута зелененька:
Цей покинув, другий буде,— } Двічі
Ще ж ти молоденька!

Цей покинув, другий буде,
Другий буде кращий,
А цей буде у болоті } Двічі
Над чортами старший!

Край битої доріженьки
Рута-м'ята зійшла...
Молодая дівчинонька, } Двічі
Та вже заміж пішла.

А у млині на камені
Кукіль не зіходить...
Старий козак, як собака, } Двічі
По вулицях ходить.

Ой у млині на камені
Кукіль не вродився...
Старий козак, як собака, } Двічі
Й досі не женився!

ІХАЛИ КОЗАКИ ІЗ ДОНУ ДОДОМУ

Поміряю

І - ха - ли ко - за - ки із До - ну до - до - му,

під - ма - ну - ли Га - лю - за - бра - ли з со - бо - ю.

Ой ти, Га - лю, Га - лю мо - ло - да - я, під - ма - ну - ли

Га - лю - за - бра - ли з со - бо - ю. І - бо - ю.

Іхали козаки із Дону додому,
Підманули Галю — забрали з собою.
Ой ти, Галю, Галю молодая,
Підманули Галю — забрали з собою. } *Двічі*

Поїдемо з нами, з нами, козаками,
Лучче тобі буде, як в рідної мами.
Ой ти, Галю, Галю молодая,
Лучче тобі буде, як в рідної мами. } *Двічі*

Везли, везли Галю темними лісами,
Прив'язали Галю до сосни косами.
Ой ти, Галю, Галю молодая,
Прив'язали Галю до сосни косами. } *Двічі*

Розбрелись по лісу, назбирали хмизу,
Підпалили сосну од гори до низу.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Підпалили сосну од гори до низу. }

Горить сосна, горить, горить і палає,
Кричить Галя криком, кричить-промовляє.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Кричить Галя криком, кричить-промовляє: }

«Ой хто в лісі чує, нехай той рятує,
Ой хто дочок має, нехай навчає.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Ой хто дочок має, нехай навчає. }

А хто дочок має, нехай навчає —
Темної ночі гулять не пускає.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Темної ночі гулять не пускає». }

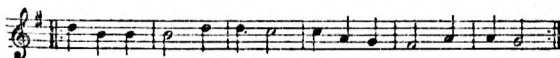
Обізвався козак: «Я в полі ночую,
Я твій голосочок здалека почую.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Я твій голосочок здалека почую». }

Обізвався козак: «Я в полі пахаю,
Я твій голосочок здалека пізнаю.
Ой ти, Галю, Галю молодая, } Двічі
Я твій голосочок здалека пізнаю». }

БОДАЙ СЯ КОГУТ ЗНУДИВ

Бо-дай ся ко-гут зну-див, що ра-но ме-не збу-див,-

ма-ла-я ніч-ка, ма-ла, і-ще-м ся не ви-спа-ла.

Бодай ся когут збудив,
Що рано мене збудив,—
Малая нічка, мала, } Двічі
Іще-м ся не виспала.

Причини, боже, ночі
На мої чорні очі,
Причини ще й другу } Двічі
На мене, молодую.

Послала мене мати
Зелене жито жати,
А я жита не жала, } Двічі
В борозенці лежала.

Послала мене мати
До хлопців погуляти:
«Погуляй трохи, доню, } Двічі
Я ж тобі не бороню».

А я собі гуляю,
Як рибка по Дунаю,
Як рибка з окунцями,
Я, молода, з хлопцями. } *Двічі*

Гуляла би до ночі
Та й спатоньки не хочу,
Гуляла би до рана,
Ой дана ж моя, дана. } *Двічі*

БУЛА СОБІ МАРУСЯ

Жартівливо

Бу - ла со - бі Ма - ру - ся, по - лю - би - ла

Пет - ру - ся. Ой ли - хо, не Пет - русь - бі - ле личко, чор - ний вус!

Була собі Маруся,
Полюбила Петруся.

Приспів:

Ой лихо, не Петрусь —
Біле личко, чорний вус! } *Двічі*

Вітер віє горою,
Іде Петрусь зі мною.

Приспів.

Я з Петрусем стояла,
Прийти к собі прохала.

Приспів.

Наварю я галушок
Та напечу пампушок.

Приспів.

Наварила, напекла,
Ні для кого — для Петра...

Приспів.

Нема Петра, тільки Гриць,
Шкода моїх паляниць.

Приспів.

Ой за того Петруся
Била мене матуся.

Приспів.

Ой любила б Петруся,
Поговору боюся.

Приспів.

А хоч буде поговір,
Таки буде Петрусь мій!

Приспів.

ДІВКА В СІНЯХ СТОЯЛА

Швиденько

Дів - ка в сі - нях сто - я - ла, на ко -

- за - ка мор - га - ла: „Ти ко - за - че, хо - ди,

ме - не вір - но лю - би, сер - це мо - є, сер - це мо - є!“

Дівка в сінях стояла,
На козака моргала:
«Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце моє,
Серце моє!»

«Батька дома немає,
У шиночку гуляє,
А ти, серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце моє,
Серце моє!»

«Матері дома немає,
На христинах гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе собаки лихі,
В тебе собаки лихі,
Серце моє,
Серце моє!»

«Я собакам угоджу,
Я їм хліба положу,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе кішки лихі,
В тебе кішки лихі,
Серце моє,
Серце моє!»

«Я ж і кішкам угоджу,
Шматок сала підложу,

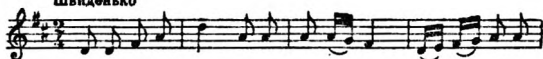
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі,
Серце мое,
Серце моє!»

«Коли ж мишей боїшся,
На воротях повіся,
Ізгинь, пропади,
А до мене не ходи,
Цур тобі, пек!
Цур тобі, пек!»

ДОБРИВЕЧІР, ДІВЧИНО

Швиденько

„Доб-ри-ве-чір, дів-чи-но, ку-ди йдеш? Доб-ри-везір,

дів-чи-но, ку-ди йдеш? Скажи мені прав-донь-ку, де живеш!”

«Добри вечір, дівчино, куди йдеш? (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш!» (2)

«Чи то ж би я розуму не мала, (2)
Щоб я тобі правдоньку сказала?» (2)

«Добри вечір, дівчино, чия ти? (2)
Чи вийдеш ти на вулицю гуляти?» (2)

«Не питайся, козаченьку, чия я, (2)
Як вийдеш ти на вулицю, вийду й я!» (2)

«Дівчинонько-серденько, куди йдеш? (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш!» (2)

«Отам моя хатонька край води, (2)
З високого дерева, з лободи. (2)

Я ж до хати сінечки приплету (2)
З високого дерева, з черету!» (2)

«Тепер же я догадався, чия ти! (2)
Пусти ж мене, серденько, до хати!» (2)

«Шкода тее, голубе, затівать, (2)
Бо ти будеш ніченьку почувать!» (2)

«Та я ж тебе, серденько, не звезду, (2)
Пожартую трішечки та й піду!» (2)

Жартувала дівчина до зорі, (2)
Поки стало виднесенько надворі. (2)

«Ой устави, козаченьку, та тікай, (2)
Та на мене славоньки не пускай!» (2)

ДОЩИК, ДОЩИК

Швиденько

До - щик, до - щик кра-па-є дріб-нень - ко...

Я ж ду-ма-ла, я ж ду-мала - за-по-ро-жець, нень - ко!

Я ж ду-ма-ла, я ж ду-ма-ла - за-по-ро-жець, нень - ко!

Дощик, дощик

Крапає дрібненько...

Я ж думала, я ж думала — } Двічі

Запорожець, ненько!

Коли б знала, коли б знала,

Відкіль виглядати,

То б найняла, заставила } Двічі

Стежку промітати.

Аж він іде, аж він іде,

Ступає дрібненько,

То ж то милий, то ж то любий. } Двічі

Дивітеся, ненько!

Дощик, дощик,
Аж із стріхи капотить...
Розсердився мій миленький, } Двічі
Аж ногами тупотить.

Розсердився, розгнівився
Мій милий на мене,
А як гляне — серце в'яне } Двічі
І в нього, і в мене!

ЗА ГОРОДОМ КАЧКИ ПЛИВУТЬ

За городом качки пливуть,
 Каченята крячуть...
 Вбогі дівки заміж ідуть, } Двічі
 А багаті плачуть.

Вбогі дівки заміж ідуть
 З чорними бровами,
 А багаті вдома сидять } Двічі
 З кіньми та з волами.

«Ой чи чула, дівчинонько,
 Як я тебе кликав,
 Через твоє подвір'ячко } Двічі
 Сивим конем їхав?»

«Ой хоч чула, хоч не чула,
 Не обзивалася:
 Темна нічка-петрівочка,— } Двічі
 Вийти боялася!»

«Ой не бійся, дівчинонько,
Не бійся нічого,
Бо я хлопець молоденький, } Дівчі
Не зрадив нікого!»

«Ой не хоче твоя мати
Мене, бідну, знати,
Хоче собі багатую } Дівчі
Невістку шукати!»

«Нащо мені на подвір'ї
Воли та корови,
Як не буде в моїй хаті } Дівчі
Любої розмови!»

Ой десь гуде, ой десь грає,
Скрипка витинає:
Оце вдова своїй доні } Дівчі
Весілля справляє.

Нехай знають, нехай знають,
Де музика грають,
Нехай знають, нехай знають, } Дівчі
Як бідні гуляють!

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ

Швиденько

І шу-мить, і гу-де, дрібний до- щик і-де.

Ой хто ж мене, мо-ло-ду-ю, та й до-до-му од-ве-де?

І шумить, і гуде,
Дрібний дощик іде.
Ой хто ж мене, молодую, } Двічі
Та й додому одведе?

Обізвався козак
На солодкім меду:
«Гуляй, гуляй, дівчинонько, } Двічі
Я й додому одведу».

«Не веди ж ти мене,
Не прошу я тебе,
Бо лихого мужа маю, } Двічі
Буде бити мене».

КУЧЕРЯВА КАТЕРИНА

Досить швидко

Кучерява Катерина
Чіплялася до Мартина: } Двічі

«Ой Мартине, добродію,
Сватай мене у неділю». } Двічі

«Катерино, люба, мила,
Сватав тебе б, так не сила. } Двічі

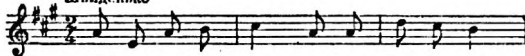
Не до жартів, до любові —
В Катерини чорні брови». } Двічі

В Катерини кудрі в'ються
А за неї хлопці б'ються. } Двічі

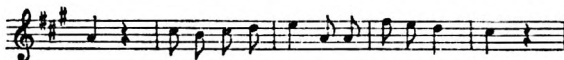
Бідолашному Мартину
Обірвали всю чуприну. } Двічі

МАВ Я РАЗ ДІВЧИНОНЬКУ

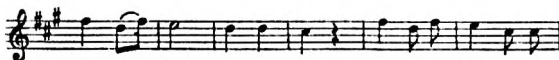
Швиденько

Мав я раз дів - чи - нонь - ку че - пур - нень

ку, лю - бу ще - бе - ту - шеч - ку рум'я - нень - ку.

Гей, гей, га, уха - ха, дів - чи - но - риб - чи - но

мо - ло - да, дів - чи - но - риб - чи - но мо - ло - да.

Мав я раз дівчиноньку чепурненьку,
Любу щебетушечку рум'яненьку.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Посилав я старостів у неділю,
Думав — погуляємо на весіллі.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Мали повернутися з рушниками,
Але повернулися з гарбузами.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Всьому супротивився батько рідний,
Бо вона багата, а я бідний.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Думав я топитися з тої злості,
Та вода холодная — ломить кості.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

ОЙ ВИЙДУ Я НА ВУЛИЦЮ

Швидко

Ой вий-ду я на ву-ли-цю: гар-на я!

Ту-ди, сю-ди по-вер-ну-ся: гар-на я!

Ой вийду я на вулицю:
Гарна я!
Туди, сюди повернуся: } Двічі
Гарна я!

Кругом себе оглянуса:
Гарна я!
Яка була моя мати, } Двічі
Така й я.

Приїхали із Києва
Паничі,
Та привезли вони мені } Двічі
Калачі.

А я тії калачики
Прийняла,
А паничів за ворота } Двічі
Вигнала.

А мій милий під віконечком
Стояв,
Але ж мені ні словечка } *Двічі*
Не сказав.

Він же мені ні словечка
Не сказав,
А ще мені сиву свиточку } *Двічі*
Набрав.

ОЙ ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ

Легко

Ой дів - чи - но, шу - мить гай,
ко - го лю - биш, — за - бу - вай, за - бу - вай. Ой дів - чи - но,
шу - мить гай, ко - го лю - биш, — за - бу - вай!

Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш,— забувай, забувай.
Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш,— забувай!

Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде, мій буде.
Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде!

«Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?»

«Не піду я за тебе,—
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе,—
Нема хати у тебе».

«Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую».

«Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди.
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди.

Чужа хата така,
Як свекруха лихая, лихая.
Чужа хата така,
Як свекруха лихая.

Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить, не мовчить.
Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить».

ОЙ ГАЙ, ГАЙ, ГАЙ, ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Ой гай, гай, гай, гай зелененький,
Тим я тебе полюбила, що ти молоденький. (2)

І на місті була, і горілку пила,
І розсади накупила, весь город засадила. (2)

І розсада моя прийнялася була;
Дівчина з козаком понялася була. (2)

І капусточка, і качаннячко,
Вірнее з козаком жениханнячко. (2)

Ой не бийте мене і не лайте мене,
Коли я вам докучила, так оддайте мене. (2)

Оддайте мене за волошина,
Що я дівчина да хорошая. (2)

Ой ненько моя, а я донька твоя,
Тоді було бити, вчити, як маленька була. (2)

А тепер я велика, треба мені чоловіка,
Ні старого, ні малого, середнього, молодого. (2)

Щоб і в полі орав да і в домі дбав,
Мене ж молоденькую да хазяйкою звав. (2)

ОЙ ДЖИГУНЕ, ДЖИГУНЕ

Ой джигуне, джигуне,
Який ти ледащо,—
Ведуть тебе до пана, } *Двічі*
Сам не знаєш, нащо.

Тоді будеш знати,
Як будуть карати:
І на руки, і на ноги } *Двічі*
Диви набивати.

Ой на руки диви,
На ноги диб'ята:
Оце ж тобі, джигуне, } *Двічі*
Молоді дівчата!

Ой на руки диби,
На ноги дибиці:
Оце ж тобі, джигуне, } *Двічі*
Гарні молодиці!

На вулиці не була,
Конопельки терла,
Не бачила джигуна,— } *Двічі*
Трохи ж я не вмерла.

А у того джигуна
Вишивані рукава,
А у мене молоді } *Двічі*
Вишивані подола.

Зеленая юпка,
Червона запаска:
«Люби ж мене, джигуне, } *Двічі*
Коли твоя ласка.

Люби ж мене, джигунець,
Пожартуймо, молодець,
Бери мене за рученьку, } *Двічі*
Веди мене у танець».

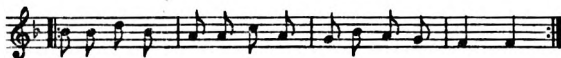
А хто любить грибки,
А хто печерички,
А хто любить дівки, } *Двічі*
А я — молодички.

ОЙ ЗА ГАЄМ, ГАЄМ

Швидко

Ой за га-єм, га - єм, га-єм зе-ле - нь - ким,

там о-ра - ла дів-чи-нонь-ка во-ли-ком чор-нень-ким.

Ой за гаєм, гаєм,
Гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонька } Двічі
Воликом чорненьким.

Орала, орала,
Не вміла гукати,
Та й найняла козаченька } Двічі
На скрипочку грати.

Козаченько грає,
Бровами моргає...
Вража ж його матір знає, } Двічі
На що він моргає:

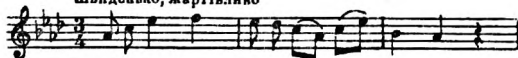
Чи на мої воли,
Гей, чи на корови,

Чи на моє біле личко, } Дівчі
Чи на чорні брови? }

Воли та корови
Усі поздыхають,
Біле личко, чорні брови } Дівчі
Повік не злиняють! }

ОЙ ІШОВ Я ВУЛИЦЕЮ РАЗ

Швиденько, жартівливо

Ой ішов я вулицею раз, раз,

не бачив я Марусеньки в образ,

не бачив я Марусеньки в образ

Ой ішов я вулицею раз, раз,
Не бачив я Марусеньки в образ. (3)

Ой ішов я вулицею двічі,
Не бачив я Марусеньки в вічі! (3)

Ой ішов я повз Марусину хату,
Загубив я з постела залату. (3)

Ой вернуса залати шукати,
Чи не вийде Марусенька з хати. (3)

Підійду я під віконце, стукну,
Підійду я під другеє, грюкну. (3)

Ой не стукай, козаче, не стукай,
Іди собі, іншої шукай. (3)

Ой дай, мамо, золотії ключі,
Кинуть йому подарунки в вічі. (3)

ОЙ ПІД ГОРОЮ

Швиденько

Ой під го - ро - ю, під пе - ре - во - зом

сто - я - ла дів - чи - на з сво - їм о - бо - зом,

сто - я - ла дів - чи - на з сво - їм о - бо - зом.

Ой під горою,
Під перевозом,
Стояла дівчина } Двічі
З своїм обозом.

«Дівчино моя,
Як собі маєш?
Дай мені бандуру, } Двічі
Що сама граєш».

«Прийди, козаче,
Пшеницю жати,
Дам тобі бандуру } Двічі
На всю ніч грати».

В мене бандура
З чистого злата,
Хто в неї грає — } *Двічі*
Бере охота.

А в неї струни
Та не порвуться,
Як не підтягуй,— } *Двічі*
Все піддаються».

ОЙ ПІДУ Я ДО МЛИНА

Шиндєнько

Ой піду я до млина,
До дірявого,
Чи не найду Василя } Двічі
Кучерявого.

Ой піду я до млина,
До дрантєвого,
Чи не найду Василя } Двічі
Чорнобривого.

Борозенкою ішла,
Заросилася...
Вже я з своїм Василем } Двічі
Посварилася.

За пустєє, за пустє,
За пустєсєньке,
Та й за тєє яблужко } Двічі
Червонєсєньке.

Та й за яблучко,
Та й за грушечку...
Перепроси ти мене, } *Двічі*
Моя душечко!

Та й за грушечку,
Та й за сливочку...
Перепроси ти мене, } *Двічі*
Мій Василечку!

Та й за сливочку,
Та й за зернятко...
Поцілуй же ти мене, } *Двічі*
Моє серденько!

ОЙ ПІДУ Я ЛУГОМ, ЛУГОМ

Поживандиво

Ой пі-ду я лу-гом, лу-гом, ну-да - я, ну-да-я,

там мій ми-лий о - ре плу-гом, ну-да - я, ну-да-я!

Ой піду я лугом, лугом,
Нуда-я, нуда-я,
Там мій милий оре плугом, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

Понесу я йому їсти,
Нуда-я, нуда-я,
Чи не скаже мені сісти, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

Він наївся, він напився,
Нуда-я, нуда-я,
Та й на ріллю покотився, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

«Чого лежиш, чом не ореш?
Нуда-я, нуда-я,
Чом до мене не говориш? } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

Який тобі дідько винен,
Нуда-я, нуда-я,
Що ти гарний, чорнобривий, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

А я руда вродилася,
Нуда-я, нуда-я,
Чорнявому судилася, } Двічі
Нуда-я, нуда-я.

Не сватав ти мене вночі,
Нуда-я, нуда-я,
Не вилізли ж тобі очі, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

А я брови в сажу вмажу,
Нуда-я, нуда-я,
Чорнявого переважу, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

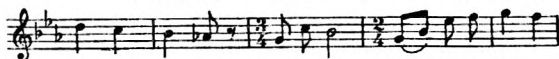
А я брови підмалюю,
Нуда-я, нуда-я,
Чорнявого поцілую, } Двічі
Нуда-я, нуда-я!

СТЕЛИСЯ, БАРВІНКУ

Пожавлено

Сте-ли-ся, бар-він-ку, ни-зень-ко; при-су-ня-ся, ко-

-за-че, близь-ко, близень-ко. Ой ма-ти, ма-ти,

ма-ти, час ме-не, час ме-не заміж да-ти.

Повільніше

Віддай мене за та-ко-го, що не ма-є ву-са,

Жвавіше

він на ме-не за... він на ме-не за-мор-га-є,

Швидко

а я за-смі-ю-ся. Ще, ще, ще, ще,

що ближ-че, при-су-ня-ся ще ближче.

Стелися, барвінку, низенько;
Присунься, козаче, близько, близенько.
Ой мати, мати, мати,
Час мене, час мене заміж дати.

Віддай мене за такого,
Що не має вуса,
Він на мене за...
Він на мене заморгає,
А я засміюся.

Ще, ще, ще, ще, ще ближче, } Двічі
Присунься ще ближче.

Стелися, барвінку, ще нижче;
Присунься, козаче, ще бли... ще ближче.
Ой мати, мати, мати,
Час мене, час мене заміж дати.

Ой ти, доню, чорнобрива,
Ой ти, доню, уродлива,
Моя, доню, ой...
Доню, доню, доню, жаль
Мені за тобою.

Ще, ще, ще, ще, ще ближче, } Двічі
Присунься ще ближче.

ОЙ САД-ВИНОГРАД

Швидко
Один

Ой сад - ви-но-град, ку-ча-ря-ва виш-ня,

Всі

стоїть хлопець під вікном, щоб дівчи-на ви-йшла.

Ой,

Ой рув, ру-на-я, ой рув, ру-на-я,

ру-на, ру-на, ру-на-и, лю-ба ми-ла-я мо-я.

Ой сад-виноград, кучерява вишня,
Стоїть хлопець під вікном, щоб дівчина
вийшла. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

А дівчина не виходить, хатину вбирає,
Стоїть хлопець під вікном та з жалю
вмліває. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

«Ой не стій під вікном, не тупай ногою,
Бо не вийду та не стану говорити з тобою. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

Ой не стій під вікном, не махай рукавом,
Бо не вийду говорити із таким чудаком. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

Не ходи по саду, не топчи травиці,
Як не люблять тебе дівки, то йди до вдовиці». (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

ПО ДОРОЗІ ЖУК, ЖУК

По дорозі жук, жук,
По дорозі чорний...
Подивися, дівчинонько,
Який я моторний! } *Двічі*

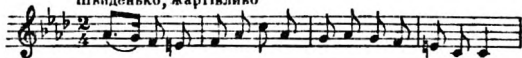
Який я моторний,
І у кого вдався,
Хіба ж даси копу грошей,
Щоб поженухався! } *Двічі*

По дорозі галка,
По дорозі чорна...
Подивися ж, козаченьку,
Яка я моторна! } *Двічі*

Яка я моторна,
Гнучка, чорнобрива;
Як побачиш — аж заплачеш,
Що я вередлива! } *Двічі*

СПАТЬ МЕНІ НЕ ХОЧЕТЬСЯ

Швиденько, жартівливо

Спать ме-ні не хочеться, і сон ме-не не бе-ре,

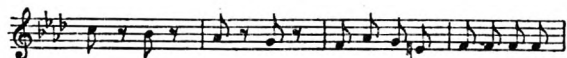
та ні-ко-му пригор-ну-ти мо-ло-до - ї ме-не.

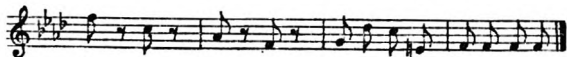
Не-хай ме-не той го-лу-бить, а хто ме-не вір-но ли-бить;

не-хай ме-не пригор-та-є, хто ко-хан-ня в сер-ці ма-є.

Ох, ох, ох, ох, хто ко-хан-ня в сер-ці ма-є.

Ох, ох, ох, ох, хто ко-хан-ня в сер-ці ма-є.

Спать мені не хочеться,
І сон мене не бере,
Та нікому пригорнути
Молодої мене.
Нехай мене той голубить,
А хто мене вірно любить;

Нехай мене пригортає,
Хто кохання в серці має.

Ох, ох, ох, ох,
Хто кохання в серці має. } Двічі

Із-під хмизу на піч лізу,
Аж луна по хаті йде.
А хто мене вірно любить,
Той на печі знайде.
Я на піч, а він за мною,—
Укриюся з головою;
Відчепися, препоганий,
Цілуватись незугарний.

Ох, ох, ох, ох,
Цілуватись незугарний. } Двічі

Жар, мати, капустицю,
Жар, мати, буряки,
Жаль мені покидати
Чорноморських козаків.
Пусти ж мене, моя мати,
На вулицю погуляти,
На вулицю погуляти,
Коли хочеш зятя мати.

Ох, ох, ох, ох,
Коли хочеш зятя мати. } Двічі

ЧУМАРОЧКА РЯБЕСЕНЬКА

Швиденько

Чу-мароч-ка ря-бе-сень-ка, пригор-таюсь зле-ге-сень-ка...

О-той ме-не не-че-рі-же, що не-люб-лю, в ві-чі лі-зе;

той ме-не по-ри-ва, ко-го люб-лю, та й не-ма!

Чумарочка рябесенька,
Пригортаюсь злегесенька...
Отой мене пече-ріже,
Що не люблю, в вічі лізе;
Той мене порива,
Кого люблю, та й нема!

На тарілці два лини...
Прийди, серце, прилини!
Прийди, серце, прилини, } *Двічі*
До серденька пригорни!

Було в мене трое перснів,
Та всі й розкотились...
Було в мене три женихи, } *Двічі*
Та всі показались.

Один оженився,
Другий утопився,
А третього чорти взяли, } *Двічі*
Щоб не волочився!

«Ой не ходи по льоду,
Бо завалишся!..
Чи ти ж мене вірно любиш, } *Двічі*
Чи ти чванишся?»

«Як я тебе не люблю,
Скарай мене, боже!
Буду тебе цілувати, } *Двічі*
Поки сон ізможе!

І націлувався,
І намилувався,
Як у саду соловейко } *Двічі*
Та й нащебетався.

Я В СЕРЕДУ РОДИЛАСЯ

Я в середу родилася,
Кажуть люди — горе.
Не піду я за старого, — } *Двічі*
Бородою коле.

А піду я за такого,
Що не має й вуса, —
Він на мене кивне, моргне, } *Двічі*
А я засміюся.

Мела хату, мела сіни
Та й засміялася,
Вийшла мати воду брати } *Двічі*
Та й догадалася.

«Чого ж, доню, чого ж, доню,
Чого ти смієшся?

Полюбила козаченька } *Двічі*
Та й не признаєшся?

Ой ти, горо кам'яная,

Чом не лупаєшся,

Ой дівчино молодая, } *Двічі*
Чом не признаєшся?»

«Хіба б же я з піску була,

Щоб розсипалася,

Хіба б же я дурна була, } *Двічі*
Щоб я призналася».

КИНУ КУЖІЛЬ НА ПОЛИЦЮ

Швиденько, жартівливо

Кину кужіль на полицю, } Двічі
Сама піду на вулицю.

Нехай миші кужіль трублять, } Двічі
Нехай мене хлопці люблять.

На городі сіно гребла, } Двічі
Черевички загубила,

Черевички загубила, } Двічі
Собі хлопців наманила.

Я нікого не любила, } Двічі
Тільки Петра та Данила,

Грицька, Стецька та Степана, }
Вийду заміж за Івана. } *Двічі*

Полюбила гультя, }
Така доля моя! } *Двічі*

Я думала — кучерявий, }
В його чуба нема! } *Двічі*

ГРИЦЬ МЕНЕ, МОЯ МАТИ

Швиденько

Гриць ме-не, мо-я ма-ти, Гриць ме-не по-лю-бив,

Гриць ме-ні, мо-я ма-ти, че-ре-вич - ки ку-пив.

Гриць мене, моя мати,
Гриць мене полюбив,
Гриць мені, моя мати,
Черевички купив.

Купив мені черевички
За цілого п'ятака,
Щоб я з ранку до вечора
Вибивала тропака.

Очеретом качки гнала,
Спотикнулась та й упала;
За те мене мати біла,
Щоб я хлопців не любила.

Ой я хлопців не любила,
Тільки Петра та Данила,
Грицька, Федька та Івана,
Марка, Стецька та Романа.

Та Ігната, та Уласа,
Що танцює у три баса,
За Трохима ж під кінець
Побив мене пан-отець.

ОЙ МАРІЧКО

Швиденько

„Ой Марічко, чичи - ри, чичи-ри, чичи - ри.

розче-ши ми ку-че - рі, ку-че-рі, ку - че - рі,

розче-ши ми ку-че - рі, ку-че-рі, ку - че - рі“.

«Ой Марічко, чичири,
Чичири, чичири,
Розчеши ми кучері,
Кучері, кучері».

} Двічі

«Я би тобі чесала,
Чесала, чесала,
Коби мати не знала,
Не знала, не знала.

} Двічі

Мати буде дивити,
Дивити, дивити,
Як ся буду ганьбити,
Ганьбити, ганьбити».

} Двічі

«На ти ружу червлену.
Червлену, червлену,
Розмаринку зелену, }
Зелену зелену». } *Двічі*

ОД КИЄВА ДО ЛУБЕН

Пожвавлено

Од Києва до Лубен
Насіяла конопель.

Приспів.

Дам лиха за ка блу кам,
За ка блу кам лиха дам,
До ста неть ся й пе ре дам.

Од Ніжина до Прилуки —
Та побила за ка блу ки,

Приспів.

Од Полтави до Хорола —
Че ре ви ч ки по по ро ла.

Приспів.

А мій батько чоботар,
Черевички полатав.

Приспів.

Запряжу я козу в віз
Та поїду по рогіз.

Приспів.

Запряжу я півня в сани
Та поїду до Оксани.

Приспів.

Запряжу я барана —
Куди люди, туди й я.

Приспів.

ОЙ ДІВЧИНА-ГОРЛИЦЯ

Жваво

Ой дівчи-на - гор - лиця до ко-за-ка гор-неться,

а ко-зак, як о-рел, як по-бачив, так і вмер. // так і вмер.

Ой дівчина-горлиця
До козака горнеться.
А козак, як орел,
Як побачив, так і вмер. } *Двічі*

Умер батько — байдуже,
Вмерла мати — байдуже,
Умер милий, чорнобривий, — } *Двічі*
Жаль мені його дуже.

Я за батька книш дала,
І за матір книш дала,
А за свого миленького — } *Двічі*
Цуцика рябенького.

ОЙ ЛОПНУВ ОБРУЧ

Швидко

Ой лоп - нув обруч ко - ло ба - ри - ла, дів - чи - на ко - за - ка

га йо - ду - ри - ла. Ой ду ма - ло - ся, не - ре - ду - ма - ло - ся,

о - дур го - ло ву бе - ре, що да - ле - ко він жи - ве

Ой лопнув обруч коло барила,
Дівчина козака та й одурила.

Приспів:

Ой думалося,
Передумалося,
Одур голову бере,
Що далеко він живе.

Ой чия ж це хата незаметена,
Ой чия ж це дівчина незаплетена?

Приспів.

Ой чия ж це хата незарублена,
Ой чия ж це дівчина незаручена?

Приспів.

Ой лопнув обруч біля діжечки,
Дівчата мої, сиріжечки!

Приспів.

Ой лопнув обруч біля мазниці,
Дівчина козака вдарила по пиці.

Приспів.

ОЙ ХОДИЛА ДІВЧИНА БЕРЕЖКОМ

Ой ходила дівчина бережком, (2)
Заганяла селезня батіжком: (2)

«Іди, іди, селезню, додому, (2)
Продам тебе дідові рудому». (2)

За три копи селезня продала, (2)
А за копу дударика найняла: (2)

«Заграй мені, дударіку, на дуду, (2)
Нехай же я своє горе забуду». (2)

«Коли б тобі горенько да печаль, (2)
То б ти вийшов на вулицю та й кричав; (2)

А то ж тобі горенька немає, (2)
Ой хто ж тобі сі кучері звиває?» (2)

«Була в мене дівчина Уляна, (2)
Вона ж мені сі кучері звивала; (2)

Була в мене дівчина Орися, (2)
Тоді в мене сі кучері вилися; (2)

Була в мене дівчина Варвара, (2)
Вона ж мені сі кучері порвала; (2)

Була в мене дівчина паскуда, (2)
Вона ж мені сі кучері поскубла». (2)

ОЙ НА ГОРІ ЖИТА МНОГО

Швиденько

Ой на горі жита много,
Йой, йой, йой, йой, йой!
Половина зеленого,
Гойя, гой, гойя, гой, гойя, гой!

Ішли його дівки жати,
Йой, йой, йой, йой, йой!
Та забули серпа взяти,
Гойя, гой, гойя, гой, гойя, гой!

Серпи взяли — хліб забули,
Йой, йой, йой, йой, йой!
Такі тоді жінці були,
Гойя, гой, гойя, гой, гойя, гой!

Кедь би його хлопці жали,
Йой, йой, йой, йой, йой!
Вни би йому ради дали,
Гойя, гой, гойя, гой, гойя, гой!

ЯК ІШОВ Я З ДЕБРЕЧИНА

Маршем

Як ішов я з Деб-ре - чи-на до - до - му,

за-йшла ме-ні чор - на ку-ра до - ро - гу.

І - ди, і-ди, чор-ва ку-ра, до - до - му,

не за-важай, не за-важай по до - ро-зі ні ко - му.

Як ішов я з Дебречина додому,

Зайшла мені чорна кура дорогу.

Іди, іди, чорна кура, додому,

Не заважай, не заважай по дорозі нікому. } Двічі

Як ішов я з Дебречина до Хусту,

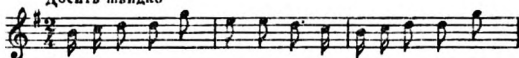
Знайшов лем я вишиваную хустку.

Ой чи мила, чи не мила юшила,

Лем би она, лем би она вишиваною була. } Двічі

ТА ОРАВ МУЖИК КРАЙ ДОРОГИ

Досить швидко

Та о-рав му-жик край до-ро-ги, та о-рав му-жик

край до-ро-ги. Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру! Край до-ро-ги!

Та орав мужик край дороги. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Край дороги!

Та воли в нього круторогі. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Круторогі!

А погоничі чорноброві. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Чорноброві!

Та поклав торбу при дорозі. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
При дорозі!

Та ішли дівки хустки прати. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Хустки прати!

Та вони в його торбу вкрали. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Торбу вкрали!

Не порожню ж бо — з пирогами. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
З пирогами!

Та не з простими пирогами. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Пирогами!

Та начинені горобцями. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Горобцями!

ГЕЙ, ЛЮДИ ІДУТЬ ПО ЛІЩИНУ

Помірно
Один

Гей, люди ї - дуть по лі - щин - ну, гей - а - гей!

Bel

Люди їдуть по ліщину, а я ї-ду по дівчину сам

Гей, люди їдуть по ліщину, гей-а-гей!
Люди їдуть по ліщину,
А я їду по дівчину
Сам.

Гей, люди їдуть з ліщиною, гей-а-гей!
Люди їдуть з ліщиною,
А я їду з дівчиною
Вдвох.

Гей, питається батько сина, гей-а-гей!
Питається батько сина:
«Скільки стоїть ця дівчина
В нас?»

Ой, тобі, тату, не питати, гей-а-гей!
Тобі, тату, не питати,
Скільки стоїть — треба дати
Нам.

Гей, скільки стоїть — треба дати, гей-а-гей!
Скільки стоїть — треба дати,
Нехай варить вечеряти
Нам!

Гей, наварила каші з бобом, гей-а-гей!
Наварила каші з бобом,
Поставила перед лобом —
Їж!

Гей, наварила каші з просом, гей-а-гей!
Наварила каші з просом,
Поставила перед носом —
Їж!

КАЗАВ МЕНІ БАТЬКО

Жартівливо

Ка-зав ме-ні бать-ко, щоб я о-же-ни-в-ся,

по до-світ-ках не хо-див, та й не во-ло-чив-ся,

по до-світ-ках не хо-див, та й не во-ло-чив-ся.

Казав мені батько,
Щоб я оженився,
По досвітках не ходив
Та й не волочився.

} Двічі

А я козак добрий,
Та й не волочуся,
Де дівчину чую,
Там нічку ночую,
А де молодички,
Там я і дві нічки.

Покіль не женився,
Потіль не журився
Ні ложкою, ні мискою
Ні третьою колискою.

} Двічі

А як оженився,
Так і зажурився
І ложкою, і мискою,
Ще й третьою колискою. } *Двічі*

Як прийшов у хату,
Одно каже: «Тату!»
Друге каже: «Папи!»
Жінка каже: «Бери шапку,
Тікай к чорту з хати. } *Двічі*

Тікай к чорту з хати
У поле орати,
А я собі, молоденька,
Піду погуляти. } *Двічі*

ОЙ НА ГОРІ КАЛИНА

Ой на горі калина,
Під горою малина,
Калина-малина,
Чубарики-чубчики, малина. } Двічі

Там дівчина ходила, (2)
Ходила, ходила,
Чубарики-чубчики, ходила, } Двічі

Цвіт-калину ламала, (2)
Ламала, ламала,
Чубарики-чубчики, ламала. } Двічі

У пучечки в'язала, (2)
В'язала, в'язала,
Чубарики-чубчики, в'язала. } Двічі

На доріжку кидала, (2)
Кидала, кидала,
Чубарики-чубчики, кидала. } *Двічі*

Та й на хлопців моргала, (2)
Моргала, моргала,
Чубарики-чубчики, моргала. } *Двічі*

ОЙ КУМ ДО КУМИ ЗАЛИЦЯВСЯ

Пожванлено

Ой кум до куми за-лицяв - ся, по-сі-я - ти
ко-но-пельки о - бі-цяв - ся. Він сі-яв, при-сі-яв,
при-сі-на-ю - чи ка-зав: „Ти, ку-ма, ти, ду-ша,
ти кру-гом, ку - ма, ох, і хо-ро - ша!“

Ой кум до куми залицявся,
Посіяти конопельки обіцявся.
Він сіяв, присівав,
Присіваючи казав:
«Ти кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Вибрати конопельки обіцявся.
Він брав, вибирав,
Вибираючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Змолотити конопельки обіцявся.
Він їх молотив,
Молотячи говорив:
«Ти кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Вимочити конопельки обіцявся.
Він мочив, примочав,
Примочаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Витіпати конопельки обіцявся.
Він тіпав, витіпав,
Витіпаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Випрясти конопельки обіцявся.
Він прями, випрядав,
Випрядаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Йй наткати полотна обіцявся.
Він ткав, витикав,
Витикаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Йй пошити сорочечку обіцявся.
Він шив, вишивав,
Вишиваючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Одягнути сорочечку обіцявся.
Він її одягав,
Одягаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

ОЧЕРЕТ ТРІЩИТЬ

Жваво

О_че-рет трі-щить, і во-да плю-щить, а кум до ку-ми

су-да-ка та-щить, а кум до ку-ми су-да-ка та-щить.

Очерет тріщить,
І вода плющить,
А кум до куми } Двічі
Судака тащить.

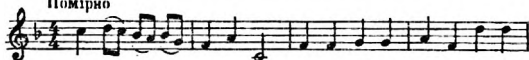
І кумочко,
І голубочко,
Звари мені судака, } Двічі
Щоб і юшка була.

І юшечка,
І петрушечка,
Кума моя, кума люба, } Двічі
Кума душечка.

І п'ять будем,
І гулять будем,
А смерть прийде — } Двічі
Помирать будем.

ПІШЛА МАТИ НА СЕЛО

Помірно

Пішла ма_ти на се_ло греч_ну му_ку до_бу_ва_ти,

греч_а_ни_ки у_чи_ня_ти, сво_їх ді_ток го_ду_ва_ти.

Швиденько

Гоп, мо_ї греч_а_ни_ки, гоп, мо_ї бі_лі,
Гоп, мо_ї греч_а_ни_ки, гоп, мо_ї смач_ні,

чо_гось мо_ї греч_а_ни_ки на ско_ри_ні сі_лі.
чо_гось мо_ї греч_а_ни_ки не вда_ли_ся вдач_ні.

Пішла мати на село
Гречну муку добувати,
Гречаники учиняти,
Своїх діток годувати.

Приспів:

Гоп, мої гречаники,
Гоп, мої білі,
Чогось мої гречаники
На скорині сіли.
Гоп, мої гречаники,
Гоп мої смачні,
Чогось мої гречаники
Не вдалися вдачні.

Молов батько не віявши,
Пекла мати не сіявши,
З помийниці воду брала,
Гречаники учиняла.

П р и с п і в.

Іди, старий, до криниці,
Іди за водою,
А ми зварим обідати
Удвох із кумою.

П р и с п і в.

Зараз кашу без пшона,
Без солі зварила,
І без хліба татусенька
Істи посадила.

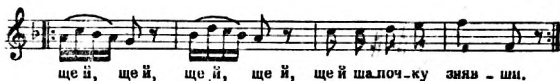
П р и с п і в.

Сидить тато в кінці стола,
Опустивши вуха,—
Усякому так буває,
А хто жінок слуха.

П р и с п і в.

БИЛА ЖІНКА МУЖИКА

Швиденько

Би́ла жі́нка му́жика,
 За́ чупри́ну взя́вши,
 Шо́ він ї́й не по́клонився,
 Ще́ й ша́почку зня́вши,
 Ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й ша́почку
 зня́вши. (2)

Би́ла жі́нка му́жика,
 Пі́шла по́зивати,
 При́судили му́жику
 Ще́ й жі́нку про́хати,
 Ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й жі́нку
 про́хати. (2)

Си́дить жі́нка на при́пичку,
 Но́ги піді́бгавши,
 Стої́ть му́жик у поро́га,
 Ще́ й ша́почку зня́вши,
 Ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й, ще́ й ша́почку
 зня́вши (2)

Прости ж мене, моя мила.
Що ти мене била,
Куплю тобі корець меду,
Коновочку пива,
Ще й, ще й, ще й, ще й коновочку пива. (2)

Ой від пива болить спина,
А від меду голова;
Купи мені горілочки,
Щоб весела я була,
Щоб, щоб, щоб, щоб весела я була. (2)

ГРИЦЮ, ГРИЦЮ, ДО РОБОТИ

Швидко

Гри_цю, Гри_цю, до ро_бо_ти! В Гри_ця по_рва_ні чо_бо_ти...

Гри_цю, Гри_цю, до те_лят! В Гри_ця ні_жень_ки бо_лять...

Грицю, Грицю, до роботи!
В Гриця порвані чоботи...
Грицю, Грицю, до телят!
В Гриця ніженьки болять...

Грицю, Грицю, молотити!
Гриць нездужає робити...
Грицю, Грицю, врубай дров!
Кахи-кахи! Нездоров...

Грицю, Грицю, роби хліб!
Кахи-кахи! Щось охрип...
Грицю, Грицю, до Марусі!
«Зараз, зараз уберуся!»

Грицю, Грицю, хоч жениться?
«Не можу одговориться!»
Грицю, Грицю, кого взяти?
«Краще Галі не зіскати!»

Галю, серденько моє,
Чи підеш ти за мене?»
«Стидкий, бридкий, не люблю
І за тебе не піду!»

ОЙ ЩО Ж ТО ЗА ШУМ УЧИНИВСЯ

Швиденько
Один

Всі

Ой що ж то за шум у - чи - нив - ся,
що ко - ма - рик та й на му - сі о - же - нив - ся! / - ся!

Ой що ж то за шум
Учинився,
Що комарик та й на мусі } Двічі
Оженився!

Та взяв собі жінку
Невеличку,
Що не вміє, шити-прясти } Двічі
Чоловічку.

Що не вміє шити-прясти,
Ні варити,
Що не вміє з комариком } Двічі
Добре жити.

Полетів же комар
В чисте поле,
В чистее поле, }
В зелену діброву. *Двічі*

Ой сів же комар
На дубочку,
Звісив свої ніженьки }
По листочку. *Двічі*

Де взялася,
Шура-бура,
Вона ж того комарика }
З дуба здула. *Двічі*

Ой упав же комар
На помості,
Потрошив, поломив, }
Ребра й кості. *Двічі*

Прилетіла муха
Жалкувати:
«Ой де ж тебе, комарику, }
Поховати?» *Двічі*

Поховай ти мене
В чистім полі
Та й висип мені }
Високу могилу! *Двічі*

Туди будуть хлопці
Ізбиратись,
З комаревої могили } *Двічі*
Чудуватись!

Ой що ж то лежить
За покійник?
Ой чи цар, чи гетьман, } *Двічі*
Чи полковник?

І не цар, не гетьман,
Не полковник,
А то ж мухи-зеленухи } *Двічі*
Полюбовник!

ОЙ ПІД ВИШНЕЮ

Ой під вишнею,
Під черешнею
Стояв старий з молодою, } Двічі
Як із ягодою.

І просилася,
І молилася:
«Пустити мене, старий діду, } Двічі
На вулицю погулять!»

«Ой і сам не піду,
І тебе не пущу,
Бо ти мене, старенького, } Двічі
Покинути хочеш.

Куплю тобі хатку,
І ще сіножатку,
І ставок, і млинок, } Двічі
І вишневенький садок!»

«Ой не хочу хатки,
І ні сіножатки,
Ні ставка, ні млинка, } Двічі
Ні вишневого садка.

Ой ти, старий дідуга,
Ізогнувся, як дуга,
А я, молоденька, } Двічі
Гуляти раденька!..

Ой ізгиньте, пропадіте,
Всі старії кості,
Не сушіте, не крушіте } Двічі
Мої молодості!

Ти в запічку «ка-хи, ка-хи»,
Я з молодим «хі-хі, хі-хі»,
Ой ти все спиш, а я плачу, } Двічі
Тільки літа марно трачу!»

ОЙ ТИ, ГАРНИЙ СЕМЕНЕ

Жвако

„Ой ти, гар - ний Се - ме - не, при - їди, сядь ко - ло ме - не,

і ко - ро - на в ме - не є, स्वा - тай ме - не, Се - ме - не!“

«Ой ти, гарний Семене,
Прийди, сядь коло мене,
І корова в мене є,
Сватай мене, Семене!»

} Двічі

«Нащо мені та корова,
Що ти сама як ворона,
А я візьму в одній льолі,
Аби мені до любові!»

} Двічі

«Ой ти гарний Семене,
Прийди, сядь коло мене,
І курочка в мене є,
Сватай мене, Семене!»

} Двічі

«Нащо мені тая курка,
Що ти сама як та дурка,
А я візьму в одній льолі,
Аби мені до любові!»

} Двічі

«Ой ти, гарний Семене,
Прийди, сядь коло мене,
І ягниця в мене є,
Сватай мене, Семене!» } *Двічі*

«Нащо мені та ягниця,
Що ти сама як мазниця,
А я візьму в одній льолі,
Аби мені до любові!» } *Двічі*

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ КОСАРІ

Не швидко

Вийшли в поле ко-са-рі косить ранком на зорі...

Гей, ну-те, ко-са-рі, бо не-ра-но по-ча-ли,

хоч не-ра-но по-ча-ли, так ба-га-то у-тя-ли!

Вийшли в поле косарі
Косить ранком на зорі...

П р и с п і в:

Гей, нуте, косарі,
Бо нерано почали,
Хоч нерано почали,
Так багато утяли!

До обіда покосили,
Гострі коси потупили...

П р и с п і в.

По обіді спочивали,
Гострі коси поклепали...

П р и с п і в.

Увечері холодком
Йшли додому всі рядком...

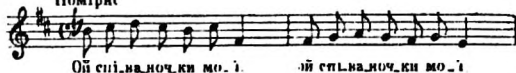
П р и с п і в.

А в стоги як пометаєм,
То добряче погуляєм!

П р и с п і в.

ОЙ СПІВАНОЧКИ МОЇ

Поміряє

Ой співаночки мої, (2)
Гей! Де ж я вас подію?
Ой у лісі на траві, ой у лісі на траві,
Гей! Там я вас посію.

Ой підуть легіники, (2)
Гей! Та траву косити
Та співаночки мої, та коханочки мої
Всі в траві знаходити.

Ой будуть дівчаточка, (2)
Гей! по гриби ходити
Та співаночки мої, та коханочки мої
Всі в траві знаходити.

А ВЖЕ ВЕСНА

Швиденько

А вже весна, а вже красна, із стріх вода капле,

із стріх вода кап-ле, із стріх мо-да кап-ле.

А вже весна, а вже красна,
Із стріх вода .капле. (3)

Молодому козакові
Мандрівочка пахне. (3)

Помандрував козаченько
У чистеє поле. (3)

За ним іде дівчинонька:
«Вернися, соколе!» (3)

«Не вернуся — забарюся,
Гордуєш ти мною. (3)

Буде ж твое гордування
Все перед тобою». (3)

Помандрував козаченько
З Лубен до Прилуки. (3)

Ой плакала дівчинонька.
Здіймаючи руки. (3)

ВИЙДИ, ВИЙДИ, ІВАНКУ

Весело, жваво

Ви_йди, ви_йди, І - ван - ку, заспівай нам вес - нян - ку!

Зи_му_ва - ли, не спі_ва - ли — вес-ни до - жи - да - ли!

Вийди, вийди, Іванку,
Заспівай нам веснянку!
Зимували, не співали —
Весни дожидали.

Весна, весна, наша весна,
Та що ж ти нам принесла?
Старим бабам по кийочку,
А дівчатам по віночку!

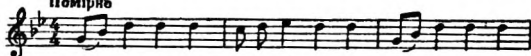
Звила ж я віночок вчора
Звечора, звечора
З зеленого барвіночку,
Та й повісила на кілочку.

Матуся вийшла,
Віночка зняла,
Віночка зняла
Та нелюбові дала.

Коли б же я тее знала,
Я б його розірвала,
Я б його розірвала,
Ніж нелюбові дала!

ДЕСЬ ТУТ БУЛА ПОДОЛЯНОЧКА

Помірно

Десь тут бу - ла по - до - ля - но - ч - ка, десь тут бу - ла

мо - ло - де - сень - ка. Тут во - на сі - ла, тут во - на впа - ла,

до землі при - па - ла, сім літ не вмива - лась, бо во - ди не ма - ла

Десь гут була подоляночка.
Десь тут була молодесенька.
Тут вона сіла,
Тут вона впала,
До землі припала,
Сім літ не вмивалась,
Бо води не мала.

Ой устань, устань, подоляночко,
Ой устань, устань, молодесенька!
Умий своє личко,
Та личко біленьке,
Біжи до Дунаю,
Бери молоденьку,
Бери ту, що скраю!

ЖЕНЧИЧОК-БРЕНЧИЧОК

Швиденько

Жен_чи_чок-брен_чи_чок ви_лі_та_є, ви_со_ко

ні_женьку пі_дій_ма_є... Як_би-то на_би_то, ні_женьку

про_би_то, в зе_ле_нім лу_гу бе_ри со_бі дру_гу!

Женчикок-бренчикок вилітає.
Високо ніженьку підіймає...

Приспів:

Якби-то набито,
Ніженьку пробито,
В зеленім луку
Бери собі другу!

Ой до схід сонечка женчик схопивсь,
Росою чистою бренчик умивсь.

Приспів.

Зелене житечко в полі він жав,
З ранку до вечора не спочивав...

Приспів.

Ой по ланочку він весь день ходив,
Грудою гострою ніжку набив...

П р и с п і в.

Хоч стерня колеться, ніжка болить,—
Спати не хочеться — гулять кортить.

П р и с п і в.

Любий мій женчику, візьми мене:
Ніжка загоїться, біль той пройде!

П р и с п і в.

Женчику-бренчику, забудь про ніженьку,
Візьми дівчину, вибирай дружину!

П р и с п і в.

ЗАНАДИВСЯ ЖУРАВЕЛЬ

Швиделько

За-на-див-ся жу-ра-вель, жу-ра-вель, до ба-би-них

ко-но-пель, ко-но-пель... Ся-кий-та-кий жу-ра-вель,
ся-кий-та-кий дов-го-но-гий,

ся-кий-та-кий дов-го-но-гий,
ся-кий-та-кий ви-сту-па-є, ко-но-пель-ку все щипа-є.

Занадився журавель, журавель,
До бабиних конопель, конопель...

Сякий-такий журавель,
Сякий-такий довгоносий,
Сякий-такий довгоногий,
Сякий-такий виступає,
Конопельку все щипає.

Ой я тому журавлю, журавлю
Києм ноги переб'ю, переб'ю!
Сякий-такий...

Оце ж тобі, журавель, журавель,
Не літай до конопель, конопель!
Сякий-такий..

Щоб ти більше не літав, не літав,
Конопельки не щипав, не щипав!
Сякий-такий...

А МИ ПРОСО СІЯЛИ

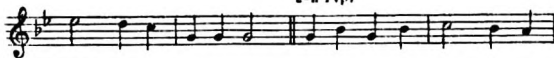
Швидко

1-й гурт

А ми про-со сі я - ли, сі - я - ли, ой дід-ла-до,

2-й гурт

сі н - ли, сі - я - ли А ми про-со ви топ-чем,

ми топ-чем, ой дід-ла-до, ми - топ-чем, ми топ-чем.

1-й гурт: А ми просо сіяли, сіяли
Ой дід-ладо, сіяли, сіяли.

2-й гурт: А ми просо витопчем, витопчем,
Ой дід-ладо, витопчем, витопчем.

1-й гурт: А чим же вам витоптять витоптять,
Ой дід-ладо, витоптять, витоптять?

2-й гурт: А ми коней випустим, випустим,
Ой дід-ладо, випустим, випустим.

1-й гурт: А ми коней переймем, переймем,
Ой дід-ладо, переймем, переймем.

2-й гурт: А чим же вам перейнять, перейнять,
Ой дід-ладо, перейнять, перейнять?

1-й гурт: Ми шовковим поводом, поводом,
Ой дід-ладо, поводом, поводом.

2-й гурт: А ми коней викупим, викупим,
Ой дід-ладо, викупим, викупим.

1-й гурт: А чим же вам викупить, викупить,
Ой дід-ладо, викупить, викупить?

2-й гурт: А ми дамо сто рублів, сто рублів,
Ой дід-ладо, сто рублів, сто рублів.

1-й гурт: Нам не треба й тисячу, тисячу,
Ой дід-ладо, тисячу, тисячу.

2-й гурт: А ми дамо дівчину, дівчину,
Ой дід-ладо, дівчину, дівчину.

1-й гурт: Одчиняймо ворота, ворота,
Забираймо дівчину, дівчину.

ЯК УМРУ, ТО ПОХОВАЙТЕ

Заповіт

Помолі

Як ум-ру,

Як ум-ру го по-хо-най-те ме-не на мо-

-ги-лі, серед степу ши-ро-ко-го, на Вкраї ні ми-лій,

Як умру, то поховайте

Мене на могилі,

Серед степу широкого

На Вкраїні милій,

} Двічі

Щоб лани широкополі,

І Дніпро, і кручі

Було видно, було чути,

Як реве ревучий.

} Двічі

Поховайте та вставайте,

Кайдани порвіте

І вражою злою кров'ю

Волю окропіте.

} Двічі

І мене в сім'ї великій,

В сім'ї вольній, новій,

Не забудьте пом'янути

Незлим тихим словом!

} Двічі

РЕВЕ ТА СТОГНЕ ДНІПР ШИРОКИЙ

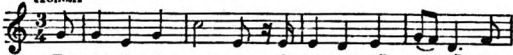
Рече та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма. } Двічі

І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі,
То виринав, то потопав. } Двічі

Ще треті півні не співали,
Ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались,
Та ясен раз у раз скрипів. } Двічі

ТАКА ЇЇ ДОЛЯ

Поводі

Та - ка ї - ї до - ля... О бо - же мій ми - лий! За
що ж ти ка - ра - єш ї - ї, мо - ло - ду? За те, що так ши - ро во -
на по - лю - би - ла ко - зацькі - ї о - чі? Прости си - ро - ту!

Така її доля... О боже мій милий!
За що ж ти караєш її, молоду?
За те, що так широко вона полюбила
Козацькі очі?.. Прости сироту!

Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки:
Одна, як та пташка в далекому краю!
Пошли ж ти їй долю — вона молоденька, —
Бо люди чужії її засміють.

Чи винна голубка, що голуба любить?
Чи винен той голуб, що сокіл убив?
Сумує, воркує, білим світом нудить,
Літає, шукає, дума — заблудив.

ДУМИ МОЇ, ДУМИ МОЇ

Не швидко

Ду-ми мо-ї, ду-ми мо-ї, ли-хо ме-ні з ва-ми!

На-що ста-ли на па-пе-рі сум-ни-ми ря-да-ми?..

Чом вас ві-тер не роз-ві-яв в сте-пу, як пи-ли-ну?

Чом вас ли-хо не при-спа-ло, як сно-ю ди-ти-ну?..

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..
Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як свою дитину?..

Думи мої, думи мої,
Квіти мої, діти!
Виростав вас, доглядав вас —
Де ж мені вас діти?..
В Україну ідіть, діти!
В нашу Україну,
Попідтинню, сиротами,
А я — тут загину.

Там найдете шире серце
І слово ласкаве,
Там найдете щиру правду,
А ще, може, й славу...
Привітай же, моя ненько!
Моя Україно!
Моїх діток нерозумних,
Як свою дитину!

НАЩО МЕНІ ЧОРНІ БРОВИ

Помірно

На-що ме-ні чор-ні бро-ви, на-що ка-рі о-чі,

на-що лі-та мо-ло-ді-ї, ве-се-лі, ді-во-чі,

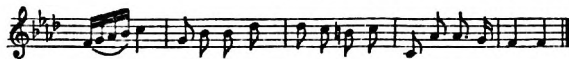
на-що лі-та мо-ло-ді-ї, ве-се-лі, ді-

-во-чі? Лі-та мо-ї мо-ло-ді-ї мар-но про-па-

-да-ють, о-чі плачуть, чор-ні бро-ви од віт-ру ли-

-ня-ють, о-чі плачуть, чор-ні бро-ви од віт-ру ли-ня-ють.

Нащо мені чорні брови,

Нащо карі очі,

Нащо літа молодії,

Веселі, дівочі?

} Двічі

Літа мої молодії

Марно пропадають,

Очі плачуть, чорні брови } Двічі
Од вітру линяють.

Тяжко мені сиротою
На сім світі жити;
Свої люди — як чужії, } Двічі
Ні з ким говорити.

Нема кому розпитати,
Чого плачуть очі;
Нема кому розказати, } Двічі
Чого серце хоче.

Чого серце, як голубка,
День і ніч воркує:
Ніхто його не питає, } Двічі
Не знає, не чує.

Чужі люди не питають —
Та й нащо питати?
Нехай плаче сиротина, } Двічі
Нехай літа тратить...

Плач же, серце, плачте, очі,
Поки не заснули,
Голосніше, жалібніше, } Двічі
Щоб вітри почули,

Щоб понесли буйнесенькі
За синєє море
Чорнявому зрадливому } Двічі
На лютее горе.

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ

Спокійно

Са-док виш-не-вий ко-ло ха-ти, хрущі над виш-ня-ми гу-

-дуть, плу-га-та-рі з плу-га-ми йдуть, спі-вають і-ду-чи дів-

-ча-та, а ма-та-рі ве-че-рять ждуть, спі- // ждуть.

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть. } *Двічі*

Сім'я вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає. } *Двічі*

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все... Тільки дівчата } *Двічі*
Та соловейко не затих.

ІХАВ КОЗАК ЗА ДУНАЙ

Не швидко

І - хав ко - зак за Ду - най, сказав: „Дів - чи - но, про - щай!

Ти, ко - ни - ку во - ро - нень - кий, не - си та гу - ляй!”

„По - стій, по - стій, ко - за - че, тво - я дів - чи - на пла - че,

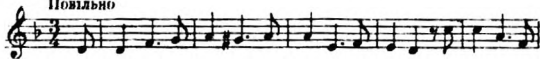
як ти ме - не по - ки - да - єш, - тільки по - ду - май!”

Іхав козак за Дунай,
Сказав: «Дівчино, прощай!
Ти, конику вороненький,
Неси та гуляй!»
«Постій, постій, козаче,
Твоя дівчина плаче,
Як ти мене покидаєш,—
Тільки подумай!»

«Білих ручок не ламай,
Ясних очок не стирай,
Мене з війни із славою
К собі очідай!»
«Не хочу я нічого,
Тільки тебе одного,
Ти будь здоров, мій миленький,
А все пропадай!»

ДИВЛЮСЬ Я НА НЕБО

Повільно

Див-люсь я на не-бо та й дум-ку га-да-ю, чо-му я не

со-кіл, чо-му не лі-та-ю, чо-му ме-ні, бо-же, ти

кри-лець не дав? Я б зем-лю по-ки-нув і в не-бо злі-тав!

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю.
Чому я не сокіл, чому не літаю,
Чому мені, боже, ти крилець не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав!

Далеко за хмари, подалі од світу,
Шукать собі долі, на горі — привіту,
І ласки у зірок, у сонця просять,
У світі їх яснім все горі втопить.

Бо долі ще змалку здаюсь я нелюбий,—
Я наймит у неї, хлопцюга прибудний;
Чужий я у долі, чужий у людей!
Хіба ж хто кохає нерідних дітей?..

ГУДЕ ВІТЕР ВЕЛЬМИ В ПОЛІ

Не швидко

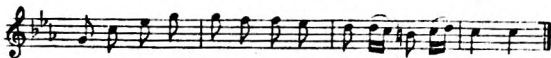
Гу- де ві-тер вель-ми в по-лі. ре-ве, ліс ла-ма-є...

Пла-че ко-зак мо-ло-день-кий, до-лю про-кли-на-є

Гу- де ві-тер вель-ми в по-лі, ре-ве, ліс ла-ма-є...

Ко-зак ну-дить-ся, сер-деш-ний, що ро-бить-не зна-є

Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Плаче козак молоденький,
Долю проклинає.
Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак нудиться, сердешний,
Що робить — не знає.

Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак стогне, бідолаха,
Сам собі гадає:
«Ревеш, вітре, та не плачеш,
Бо тобі не тяжко!
Ти не знаєш в світі горя,
Так тобі й не важко!

Тобі все одно, чи в полі,
Чи де ліс ламаєш,
Чи по морю хвилі гониш,
Чи криші здираєш —
Солом'яні і залізні,
Яку де зустрінеш,
Снігом людей замітаєш,
В полі як застигнеш.

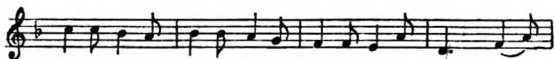
Одірви ж од серця тугу,
Рознеси по полю,
Щоб я, бідний, не плакався
На нещасну долю!
А коли цього не зробиш,
То кинь мене в море,
Нехай зо мною потоне
Моє люте горе!..»

НЕ ШЕБЕЧИ, СОЛОВЕЙКО

Не швидко

Не ще-бе-чи, со-ло-вей-ко, на зо-рі ра-нець - ко,

не ще-бе-чи, ма-лю-сень-кий, під вік-ном бли-зень - ко,

не ще-бе-чи, ма-лю-сень-кий, під вік-ном бли-зень - ко.

Не щебечи, соловейко,
На зорі раненько,
Не щебечи, малюсенький, } Двічі
Під вікном близенько.

Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно співаєш,
Ти щасливий — спарувався } Двічі
І гніздечко маєш.

А я, бідний, безталанний,
Без пари, без хати,
Не досталось мені в світі } Двічі
Весело співати.

Ти лети, співай тим людям,
Котрі веселяться,
Вони піснею твоєю } *Двічі*
Будуть забавляться.

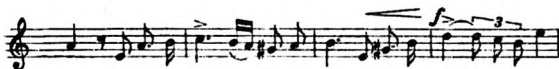
А мені така пісня
Душу роздирає,
Гірше б'ється мое серце, } *Двічі*
Аж дух завмирає.

ВЕРХОВИНО, СВІТКУ ТИ НАШ

Поволі

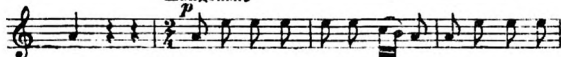

Вер_хо_ви_но, світ_ку ти наш! Гей, як у те . бе тут ми_

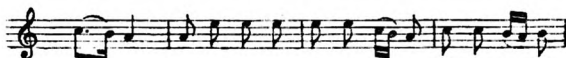

_ло! Як іг_ри вод, пли_не ту час, свобі_дно, шум_но, все_

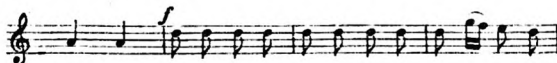
Швиденько

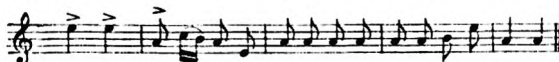
_ло! Ой не_ма_є кра_ю, кра_ю над ту Вер_хо_

_ви_ну! Ко_би ме_ні тут по_бу_ти хоч од_ну го_

_ди_ну! Ой не_ма_є кра_ю, кра_ю над ту Вер_хо_

_ви_ну! Ко_би ме_ні тут по_бу_ти хоч од_ну го_ди_ну!

Верховино, світку ти наш!
Гей, як у тебе тут мило!
Як ігри вод, плине ту час,
Свобідно, шумно, весело.

Ой немає краю, краю
Над ту Верховину!
Коби мені тут побути
Хоч одну годину!

} Двічі

З верха на верх, а з бору в бір
З легкою в серці думкою,
В чересі крис, в руках топір,
Буяє легінь тобою.

Єсть у мене топір, топір,
Ще й кована бляшка,
Не боюся того німця,
Ані того ляшка!

} Двічі

Ей, що ми там Поділля край!
Нам полонина — Поділля,
А бори — степ, ялиця — май,
А звіра голос — весілля!

Черемоше, Черемоше,
Бистра твоя вода!
Дівчинонька хорошая,
Гарна твоя врода!

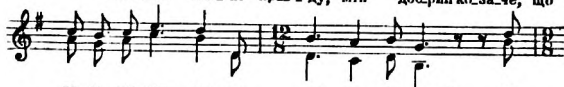
} Двічі

СКАЖИ МЕНІ ПРАВДУ

Поволі

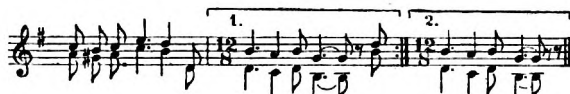
Ска_жи ме_ні прав_ду, мій добрий ко_за_че, що

ді - я - ти сер - цю, ко ли за - бо - лить? Як

сер_це за_стог _ не і гір_ко за_пла _ че, як

ду-же без щастя но но за-ще-мить? Як / но за-ще-мить?

Скажи мені правду, мій добрий козаче,
Що діяти серцю, коли заболить?
Як серце застогне і гірко заплаче,
Як дуже без щастя воно защемить? } *Двічі*

Як горе, мов терен, всю душу поколе,
Коли одцуралось тебе уже все,
І ти, як сухеє перекотиполе,
Не знаєш, куди тебе вітер несе? } *Двічі*

«Е, ні! — кажеш мовчки, — скосивши билину,
Хоч рано і вечір водою полий, —
Не зазеленіє: кохай сиротину,
А матері й батька не бачити їй!» } *Двічі*

Отак і у світі: хто рано почує,
Як серце застогне, як серце зітхне,
Той рано й заплаче, а доля шуткує: } *Двічі*
Поманить, поманить та й геть полине.

Чи можна ж утерпіть, як яснее сонце
Блисне і засяє для миру всього,
І гляне до тебе в убоге віконце? } *Двічі*
Осліпнеш, а дивишся все на нього!

Я БАЧИВ, ЯК ВІТЕР БЕРЕЗУ ЗЛОМИВ

В темпі вальса

Я бачив, як вітер березу зломив,
Коріння порушив, гілля потрошив,
А листя не зв'яло і свіже було,
Аж поки за гору вже сонце зайшло.

Я бачив, як серну підстрелив стрілець,
Звалилася, бідна, прийшов їй кінець,
Боротися з смертю було їй не в міч,
Одначе боролась, поки зайшла ніч.

Я бачив — метелик поранений млів,
Крильце перебите на сонечку грів,—
Ще трошки пожити на думці було,
І, може, пожив би, так сонце зайшло.

На світі у кожного сонце своє;
Любенько живеться, як сонечко є,
А згасне те сонце—і жити шкода,
На світі без сонця усе пропада.

Зі мною розсталась дружина моя —
Зостався на світі без сонечка я,
Однаке на себе я смерть не зову,
А з серцем розбитим живу та й живу.

ПОВІЙ, ВІТРЕ, НА ВКРАЇНУ

Повій, вітре, на Вкраїну,
Де покинув я дівчину,
Де покинув карі очі,
Повій, вітре, опівночі. } *Двічі*

Між горами там долина,
В тій долині єсть хатина,
В тій хатині дівчинонька,
Дівчинонька-голубонька. } *Двічі*

Повій, вітре, тишком-нишком
Над рум'яним, білим личком,
Над тим личком нахилися,
Чи спить мила, подивися! } *Двічі*

Чи спить мила, чи збудилась,
Спитай її, з ким любилась,
З ким любилась і кохалась,
І кохати присягалась. } *Двічі*

Як заб'ється в ній серденько,
Як зітхне вона тяженько,
Як заплачуть карі очі, — } *Двічі*
Вертай, вітре, опівночі.

А як мене позабула
І другого пригорнула,
То розвійся край долини, } *Двічі*
Не вертайся з України!..

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ

Помірно

Сто_їть го - ра ви - со - ка - я, по - під го - ро - ю

гай, гай... Зе - ле - ний гай, гу - сте - сень - кий, не -

. на - че справ - ді рай! Зе - // рай!

Стоїть гора високая,
Попід горою гай, гай...
Зелений гай, густесенький,
Неначе справді рай!

} Двічі

Під гаєм в'ється річенька,
Як скло вода блищить,
Долиною зеленою
Кудись вона біжить.

} Двічі

Край берега у затишку
Прив'язані човни,
Там три верби схилилися,
Мов журяться вони,

} Двічі

Що пройде красне літечко,
Повіють холода,
Осиплеться з них листячко
І понесе вода.

} Двічі

Журюся й я над річкою...
Біжить вона, шумить,
А в мене бідне серденько } Двічі
І мліє, і болить.

Ой річенько, голубонько!
Як хвилички твої,
Пробігли дні щасливі } Двічі
І радощі мої!

До тебе, люба річенько,
Ще вернеться весна,
А молодість не вернеться, } Двічі
Не вернеться вона!..

Стоїть гора високая,
Зелений гай шумить,
Пташки співають голосно, } Двічі
І річенька блищить...

Як хороше, як весело
На білім світі жить!..
Чого ж у мене серденько } Двічі
І мліє, і болить?

Болить воно та журиться,
Що вернеться весна,
А молодість... не вернеться, } Двічі
Не вернеться вона!

НІЧ ЯКА МІСЯЧНА, ЗОРЯНА, ЯСНАЯ

Помірно

Ніч я - ка мі - сяч - на, зо - ря - на, яс - на - я, вид - но, хоч
 гол - ки зби - рай; ви - йди, ко - ха - на - я,
 пра - це - ю змо - ре - на, хоч на хви - ли - но - чку в гай!

Ніч яка місячна, зоряна, ясна,
 Видно, хоч голки збирай;
 Вийди, кохана, працю зморена,
 Хоч на хвилиночку в гай! } Двічі

Сядем укупочці тут під калиною,
 І над панамі я пан!
 Глянь, моя рибонько, — срібною хвилею
 Стелеться в полі туман. } Двічі

Став ніби чарівний, промінням всипаний,
 Чи загадався, чи спить?
 Ген на стрункій та високій осочині
 Листя пестливо тремтить. } Двічі

Небо глибоке засіяне зорями,
Що то за божя краса!
Зірки он миготять попід тополями — } *Двічі*
Так одбиває роса.

Ти не лякайся, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу,
Я ж тебе, вірная, аж до хатиньки } *Двічі*
Сам на руках однесу.

Ти не лякайся, що змерзнеш, лебедонько,
Тепло — ні вітру, ні хмар,
Я тебе пригорну до свого серденька, } *Двічі*
А воно палке, як жар.

ЧИ Є В СВІТІ МОЛОДИЦЯ

Не дуже швидко

Чи є в світі молодиця,
Як та Гандзя білолиця?
Ой скажіте, добрі люди,
Що зі мною тепер буде? } *Двічі*

Гандзя душка, Гандзя любка,
Гандзя мила, як голубка,
Гандзя рибка, Гандзя птичка, } *Двічі*
Гандзя — цяця молодичка!

Гандзю моя, Гандзю мила,
Чим ти мене напоїла:
Чи любистком, чи чарами, } *Двічі*
Чи солодкими словами?

Важка моя, гірка доля,
Знаць, такая божа воля,
Щоб ніченьки я не спав, } *Двічі*
За тобою пропадав!

Чи я мало сходив світу,
Чи я мало бачив цвіту,
Чом калина найкрасніша, } *Двічі*
Чому Гандзя наймиліша?

Як на мене щиро гляне,
Серце моє, як цвіт, в'яне,
А як стане щебетати, } *Двічі*
Сам не знаю, що діяти!

Де ж ти, Гандзю, вродилася,
Де ж ти чарів навчилася,
Що як глянеш ти очима, } *Двічі*
То заплачу, як дитина!

Гандзю, серце-молодичко,
Яке ж твоє гарне личко,
І губоньки, і оченьки,
І ніженьки, і рученьки! } *Двічі*

Гандзю, котку, не цурайся
Та на божу волю здайся,
Пригорнись до серця мого
Та не зважай ні на кого. } *Двічі*

Коли ж така твоя воля,
Щоб ти мене не любила,
Лучче ж мені така доля,
Щоб злюбила мя могила! } *Двічі*

ОЙ ЧОГО ТИ, ДУБЕ

Стримано

Ой чо-го ти, ду бе, на яр по-хи-лив ся?

Ой чо-го, ко за че, не спиш, за-жу-рив ся?

Ой чого ти, дубе,
На яр похилився?
Ой чого, козаче,
Не спиш, зажурився?

Гей, мене чарують
Зорі серед ночі,
Не дають заснути
Серцю карі очі.

Гей, лети, мій коню,
Степом і ярами,
Розбий мою тугу
В бою з ворогами.

ІХАВ КОЗАК НА ВІЙНОНЬКУ

Іхав козак на війноньку,
Сказав: «Прощай, дівчинонько,
Прощай, дівчино, чорнобривонько, } Двічі
Іду в чужу сторононьку.

Дай же, дівчино, хустину,
Може я в бою загину,
Темної ночі накриють очі,— } Двічі
Легше в могилі спочину».

Дала дівчина хустину,
Козак у бою загинув,
Темної ночі накрили очі,— } Двічі
Легше в могилі спочинув.

Добрії люди насилу
Взяли хорошу дівчину,
Ген серед поля гнеться тополя } Двічі
Та на козацьку могилу.

ДЕ КРИМ ЗА ГОРАМИ

Де Крим за горами,
Де сонечко сяє,
Ой там моя мила } Двічі
Голубка літає.

Закрилась від мене
Небом і землею,
А я сам zostався } Двічі
Навік сиротою.

Цілий день не їм я,
Уночі не сплю,
Одні тільки муки } Двічі
У світі терплю.

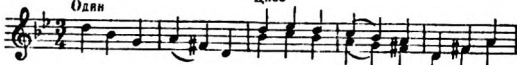
А все через очі...
Коли б я їх мав,
За ті карі очі } Двічі
Душу б я віддавав.

Марусенько, люба,
Пожалій мене,—
Візьми мое серце, }
Дай мені своє! } *Двічі*

Взяв би я бандуру
Та й заграв, що знав;
Через тії очі }
Бандуристом став. } *Двічі*

МІСЯЦЬ НА НЕБІ

Помірно
Одян Днос

Мі-сяць на не - бі, зі-ронь-ки ся - ють, ти - хо по
мо - рю чо - вен пли - ве. В човні дів - чи - на піс - ню спі -
ва - є. а ко - зак чу - є, сер - день - ко мре.

Місяць на небі, зіроньки сяють,
Тихо по морю човен пливе.
В човні дівчина пісню співає,
А козак чує, серденько мре. } Двічі

Пісня та мила, пісня та люба
Все про кохання, все про любов,
Як ми любились та й розійшлися,
Тепер зійшлися навіки знов. } Двічі

Ой очі, очі, очі дівочі,
Темні, як нічка, ясні, як день.
Ви ж мені, очі, вік вкоротили,
Де ж ви навчилися зводить людей? } Двічі

ЧОРНІІ БРОВИ, КАРІІ ОЧІ

Помалу

Чор - ні - ї бро - ви, ка - рі - ї о - чі,

тем - ні, як ніч - ка, яс - ні, як день! Ой о - чі, о - чі,

о - чі ді - во - чі, де ж ви на - вчи - лись зво - дить лю - дей?

Чорніі брови, карії очі,
Темні, як нічка, ясні, як дены
Ой очі, очі, очі дівочі,
Де ж ви навчились зводить людей? } Двічі

Вас і немає, а ви мов тут,
Світите в душу як дві зорі.
Чи в вас улита якась отрута,
Чи, може, справді ви знахарі? } Двічі

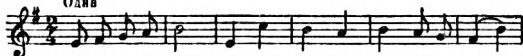
Чорніі брови — стрічки шовкові,
Все б тільки вами я любувався.
Карії очі, очі дівочі,
Все б тільки я дивився на вас. } Двічі

Чорніі брови, карії очі!
Страшно дивитись підчас на вас:
Не будеш спати ні вдень, ні вночі,
Все будеш думать, очі, про вас. } Двічі

ОЙ ВИДНО СЕЛО

Маршово

Одн

Ой вид-но се-ло, ши-ро-ке се-ло під го-ро-

-ю. Ой там і-дуть стрільці, чер-во-ні. Ї стрільці до

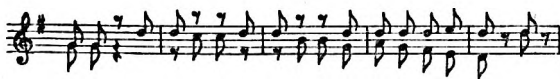
Вел

бо-ю. І-де, і-де вій-сько крізь ши-

-ро-ке по-ле; хлоп-ці, бо то хлоп-ці, як со-

-ко-ли! Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!

Дів-чи-но, риб-чи-но, чор-но-брив-ко мо-я,

ви-йди, ви-йди, ви-йди, ви-йди чим ско-рі-ше до вік-на,

Ой видно село, широке село під горою.
Ой там ідуть стрільці, червонії стрільці до бою.
Іде, іде військо крізь широке поле;
Хлопці, бо то хлопці, як соколи!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди
Чим скоріше до вікна,
Хлопці, бо то хлопці, як соколи!

Ой видно село, широке село під горою.
Ой там ідуть стрільці, червонії стрільці до бою.
А на Україні там степи широкі;
Дівчата хороші, чорноокі!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди
Чим скоріше до вікна.
Дівчата хороші, чорноокі!

Ой видно село, широке село під горою.
Ой там ідуть стрільці, червонії стрільці до бою.
А хто піде з нами, буде славу мати:
Ми йдем за свободу воювати!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди
Чим скоріше до вікна:
Ми йдем за свободу воювати!

ЗІБРАВ ЩОРС ЗАГІН ЗАВЗЯТИХ

Зібрав Щорс загін завзятих

Батраків та бідняків:

«Треба, хлопці, нам рушати,

Бить проклятих ворогів.»

} Двічі

«Треба, треба! — в один голос

Усі хлопці прогули.—

Ми зітремо їх на порох,

Не страшні нам вороги!»

} Двічі

«От і добре,— Щорс промовив,—

Гей, за мною всі рушай!

Підем битися за волю,

За Радянський вільний край!..»

} Двічі

Б'ється Щорс, кладе, рубає,

Мов капусту, ворогів,

Ще й на хлопців все гукає:

«Бийте білих до ноги!»

} Двічі

ПРИЛЕТІЛА ЗОЗУЛЕНЬКА

Помірно

Приле-ті - ла зо-зу-лень-ка з да-ле-ко-го кра-ю,

сі-ла со-бі спо-чи-ва - ти у зе-ле-нім га - ю,

сі-ла со-бі спо-чи-ва - ти у зе-ле-нім га - ю.

Прилетіла зозуленька

З далекого краю,

Сіла собі спочивати

У зеленім гаю.

} Двічі

Сіла собі спочивати

Та й стала кувати:

«Послухайте, люди добрі,

Щось маю казати.

} Двічі

Щось маю казати,

Маю говорити,

Не будемо, люди добрі,

На панів робити.

} Двічі

Вже будемо, люди добрі,

Жити в вільнім краї,

Бо наш рідний батько Ленін

Всіх нас визволяє».

} Двічі

ОЙ З-ПІД ГОРКИ ВСЕ ТУМАН

Ой з-під горки все туман, все туман, (2)
Гей, гей, все туман.

З-під туману сивий кінь, сивий кінь, (2)
Гей, гей, сивий кінь.

На конику командир молодий, (2)
Гей, гей, молодий.

Веде сотню партизан да й у бій, (2)
Гей, гей, да й у бій.

Ви, хлоп'ята, сміливіш, сміливіш, (2)
Гей, гей, сміливіш.

Проти банди нум скоріш, нум скоріш, (2)
Гей, гей, нум скоріш.

Проти банди ми стояли, як стіна, (2)
Гей, гей, як стіна.

Повз нас кулі все дзижчали, як бджола, (2)
Гей, гей, як бджола.

Не убило ні одного козака, козака, (2)
Гей, гей, козака.

Ми — червоні козаки, козаки, (2)
Гей, гей, козаки.

Розіб'ємо ворогів, ворогів, (2)
Гей, гей, ворогів.

ДІВЧИНО МОЯ, ПЕРЕЯСЛАВКО

Швидко

«Дівчино моя, переяславко, (2)
Дай мені вечеряти, моя ластівко». (2)

«Я ж не топила, я ж не варила, (2)
Пішла по воду, відра побила». (2)

«Дівчино моя, переяславко, (2)
Потанцюймо удвох, моя ластівко». (2)

«Ой геть, та не лізь, та нехай тобі біс, (2)
Моя мати тебе бачить, що ти хлопець
ледачий». (2)

«Дівчино моя, переяславко, (2)
Поцілуй ти мене, моя ластівко». (2)

«Не горнись, не туйсь та не рви намиста, (2)
Не люблю я тебе, люблю тракториста». (2)

ГЕЙ, ЧОГО ТИ РОЗКВІТАЄШ

Помірно

Гей, чого ти розкві-таєш, колгоспне-я по-ле?

Гей, то-го я розкві-та-ю, що па-нів не-ма-є!

Гей, чого ти розквітаєш,
Колгоспнеє поле?
Гей, того я розквітаю, } Двічі
Що панів немає!

Розквітаю я зелено,
Колгоспами вкриті;
По новому нові люди | Двічі
Сіють тепер жито.

Орють мене тракторами,
Добре обробляють,
Тридцять центнерів пшениці } Двічі
З гектара збирають.

Все машинами збирають,
Косами не косять;
Орден Леніна на грудях | Двічі
Кращі люди носять.

КОЛИХАЛА ВДОВА СИНА

Повільно

Ко-ли-ха-ла вдова си-на, ти хенько спі-ва-ла,

Йо-му до-лю нещас-ли-ву за-вжди ві-шу-ва-ла.

Колихала вдова сина,
Тихенько співала,
Йому долю нещасливу } Двічі
Завжди вішувала.

«Рости, рости, мій синочку,
Великий, хороший,
Як виростеш,— підеш в найми } Двічі
Заробляти грошей.

Та й не клени мене, синку,
Що я народила,
Що нещасну та й доленьку } Двічі
Тобі наділила».

Не вгадала бідна вдова
Синові долі,
Не пішов її син в найми, } Двічі
А учиться в школі.

Не пішов він до багатих
Грошей заробляти,
Він у школі відмінником, } *Двічі*
Піонервожатим.

Перестало бідну вдову
Горенько точити,
Її синок вже не наймит, } *Двічі*
А радянський вчитель.

Тепер вдова сумних пісень
Уже не співає;
Її доля молодіє, } *Двічі*
Мов мак процвітає.

ОЙ У САДУ ЗЕЛЕНОМУ

Повільно

Ой у са-ду зе-ле-но-му зо-зу-ля ку-ва-ла,

а я ко-лись бу-ла в най-мах, до - лю-проклина-ла.

Ой у саду зеленому
Зозуля кувала,
А я колись була в наймах,
Долю проклинала.

Ой у саду ранесенько
Зозуля кувала,
Стара мати веселую
Пісню заспівала:

«Ой як мені не співати,
Ой як не радіти,
Не наймити, не бурлаки
Тепер мої діти.

Ми життя своє прожили,
Такого не знали,
Щоб простого селянина
В Ради вибирали».

ОЙ У САДУ, У САДОЧКУ БИТА ДОРІЖЕНЬКА

Ой у саду, у садочку
Бита доріженька,
Там співає соловейко,
Кує зозуленька.

Згадай, згадай, зозуленько,
Як я проживала,
Як дрібними слізеньками
Долю омивала.

Згадай, згадай, зозуленько,
Як розцвіла вишня,
Як була я батрачкою,
Як у люди вийшла.

А вже щастя усміхнулось,
Як ранкові роси,
За це щастя ми подяку
Партії приносим.

ОЙ У ПОЛІ, ОЙ У ПОЛІ

Пожвавлено
Один

Ой у по - лі, ой у по - лі трактор зем - лю кра - є,

на тракто - рі дів - чи - нонь - ка бро - ва - ми мор - га - є. // - га - є.

Ой у полі, ой у полі
Трактор землю крає,
На тракторі дівчинонька
Бровами моргає. } Двічі

На тракторі дівчинонька —
Брови, як шнурочок,
І рознісся скрізь по полю
Її голосочок. } Двічі

«Орю, мамо, орю, мамо,
Колективні гони.
Розтяглися скрізь по полю
Та й сталії коні. } Двічі

Ой не будеш, моя мамо,
Більше гнути спину:
Буду тобі заробляти, —
Трактора не кину. } Двічі

Світить, світить ясне сонце,
Жайворонок в'ється.
Як радісно, моя мамо,
Та й серденько б'ється!» } *Двічі*

ОЙ ПІДУ Я, ОЙ ПІДУ У КЛУБ НА ДОЗВІЛЛЯ

Ой піду я, ой піду
У клуб на дозвілля,
Буде тут, буде тут } Двічі
Колгоспне весілля.

Тут наука і кіно,
І музика грає.
Ой у нас, як вінок, } Двічі
Життя розцвітає.

Гримить музика, гримить,
Танцювать усім кортить,
Веселяться старики, } Двічі
Чоловіки та жінки.

Трактористи, комбайнери,
Конюхи тут і шофери,
Новий одяг шелестить, } Двічі
От в колгоспі добре жити!

Тут сміється наша доля,
Ой настав щасливий час!
Оце ж ти, країно вільна,
З злиднів вивела всіх нас. } *Дівчі*

УДЕНЬ Я ПРАЦЮЮ

Помірно

Одн

У-день я пра-цю - ю-бу-ряк об-роб-ля-ю,

Вел

ве-чо-ро-чок при-йде-Ваню ви-гля-да-ю,

ве-чо-ро-чок при-йде-Ваню ви-гля-да-ю.

Удень я працюю —
 Буряк обробляю,
 Вечорочок прийде — } Двічі
 Ваню виглядаю.

«Ой Галю, Галюсю,
 Чого зажурилась,
 Чи другого любиш, } Двічі
 Чи, може, стомилась?»

«Другого не люблю,
 І я не стомилась,
 А ти покидаєш, — } Двічі
 І я зажурилась».

«Ой Галю, Галюсю,
Не слід так казати,—
Я не збираюся
Тебе покидати. } Дівчі

Працюй у колгоспі,
Будь передовою,
Я буду учитись,
Змагатись з тобою». } Дівчі

«Ой, яка я рада!» —
І ми засміялись,
Не один разочок
Удвох цілувались. } Дівчі

ОЙ ПІДУ Я У ЛІСОК

Помірно

Ой піду я у лісок, (2)
У колгоспний сад-садок.

У колгоспний сад-садок (2)
На дозвілля, на часок

На дозвілля, на часок, (2)
Там гуляє мій дружок.

Там гуляє мій дружок (2)
Комсомолец Васильок.

Вася голос подає, (2)
На гуляння мене жде.

Ой жде Вася, я піду — (2)
Миленького я люблю!

ГЕЙ, У НАШОМУ СЕЛІ

Бадьоро
Один

Гей, у на - шо - му се лі,

Bel піс - ня гуч - на, за - лу - най - про ба -

- га - ті тру - до - дні, про ви - со - кий у - ро - жай.

Гей, у нашому селі,
Пісня гучна, залунай —
Про багаті трудодні,
Про високий урожай. } *Двічі*

Рапортують трактористи,
Рапортують їздові:
Наші коні і мотори,
Хоч і зараз до сівби. } *Двічі*

Гей, ударная бригада,
Сміло в похід, за врожай,
Пісню радісну, веселу } *Двічі*
Про Вітчизну заспівай!

НАША РІДНА БАТЬКІВЩИНА

Грайливо

На_ш а_р і_д_на Б а_т ь_к і_в_щ и_н а_ в_с я_ к ві_т_к а_м и_ в_б_р а_л а_ся,

о й_ н а_р о_д и_ у_с і_х н а_ц і_й_ з а_ р у_к и_ п о_ б р а_ л и_ с я_.

Наша рідна Батьківщина
Вся квітками вбралася,
Ой народи усіх націй
За руки побралися.

На заводі і у шахті,
На ланах колгоспних
Славлять люди труд щасливий
Співом стоголосним.

ОЙ ПІДУ Я ДО СТАВОЧКА

«Ой піду я до ставочка,
 До чистого броду,
 Ой погляну, подивлюся
 Та на свою вроду». } Двічі

«Нашо тобі, моя дочко,
 Дивитись на себе,—
 По всім селі іде слава
 Про тебе і мене. } Двічі

Нашо тобі, моя дочко,
 Дивитись на вроду,
 Прислухайся ти, дівчино,
 К голосу народу. } Двічі

Прехороша, дочко, дома,
 Ще й краща в артілі,
 Ланковая у колгоспі,
 Ударниця в ділі. } Двічі

Гарна, дочко, гарна, дочко,
Як в саду калина,
Комсомолу вихованка, } *Двічі*
Моя ти дитино.

Поглянь, дочко, ти на поле,
Як спіє пшениця,
Твоя краса отак сяє, } *Двічі*
Як в небі зірниця!»

ОЙ ПІД КАЛИНОЮ

Помірно

Ой під ка-ли-но-ю трава зе-ле-на-я,
там стоїть дів-чи-на тай за-сму-
-че-на-я, 1. -че-на-я, 2.

Ой під калиною
Трава зелена,
Там стоїть дівчина } *Двічі*
Та й засмучена.

Ой ти, дівчинонько,
Та й заручена,
Та через кого ти } *Двічі*
Так засмучена?

«Кохала милого,
Кохала довгий час,
Війна почалася } *Двічі*
Та й розлучила нас».

Ой під калиною
Трава схилилася,
Молода дівчина
З милим простилася. } *Двічі*

«Вернись, мій соколе,
Будь мужнім у бою,
Героєм жду тебе
Та з перемогою». } *Двічі*

«Прощай, дівчинонько,
Серце кохане,
Прощайте, кучері,
Личко рум'яне». } *Двічі*

ОЙ З-ЗА ГОРИ ЧОРНА ХМАРА

Помірно

Ой з-за гори чорна хмара, (2)
Десь далеко моя пара.

Десь поїхав він по світу, (2)
Не шле листа, ні привіту.

Ой чи, може, його вбили, (2)
У могилі десь зарили?

Ой чи, може, за горами (2)
Десь він б'ється з всрогами?

Ой ти, милий соловейку, (2)
Прилинь рано-пораєньку

Та й побачиш, як я плачу, (2)
Світу білого не бачу.

На Україні світ не білий,— (2)
Почорнілий, закурілий,

Копитами шляхи збиті, (2)
Снарядами села зриті.

Ой пошлю я голубонька (2)
На далеку стороньку,

Хай він милому розкаже (2)
Про життя гіркеє наше.

Бийся ж, милий, із ордою (2)
Робітничою рукою.

Бийся ж, милий, не втомляйся, (2)
З перемогою вертайся.

КОЛО РІЧКИ, КОЛО БРОДУ

Повільно

Коло річки, коло броду
Набирали дівки воду, набирали.
Там у гаю під горою
Побачили в однострою молодців.
Побачили й заплакали,
Бо своїх вони пізнали вояків.
Гей, ви, братці, ви, молодці,
Може дати вам водиці студеної?
Ковпаківці відповіли:
«Здрастуй, дівки, українки ви хороші!»
Й пробиралися все дальше —
На вороже плем'я враже, на фашистів.
А позаду йшла підвода
Й зупинилась коло броду напувати,
Своїх коней напувати.
«Що, дівчата, в вас чувати, ви скажіть!»
«В нас нового то є много —
З радості не мож сказати, підождіте».

ОЙ ВИСОКІ ЯВОРОНЬКИ

Помірно

Ой високі явороньки,
 Вам далеко видно.
 Ой скажіте, чи далеко } Двічі
 Наше військо рідне.

Ви, високі явороньки,
 Стійте на сторожі,
 Щоб не збили наші ниви } Двічі
 Полчища ворожі.

А я піду в партизани,
 Щоб фашистів бити,
 Треба щастя і свободу } Двічі
 Свою боронити.

Ой високі явороньки,
Як дістану рану,—
Приласкайте гілочками } Двічі
Ви мою кохану.

Ой високі явороньки,
Може, не вернуся...
Ой сушіте дрібні сльози } Двічі
Ви моїй матусі.

Гей, високі явороньки,
Я вернуся скоро,
Бо вже котяться фашисти } Двічі
Аж за Чорне море.

НЕ ЗАБУВАЙ СИНІ ГОРИ

Стримано

Не за-бу-най си-ні го-ри, ве-ле-ні Кар-па - ти,

де кров сво-ю проли-ва-ли за нас русь-кі бра-ти.

Ой да-на, ой да-на, за нас руські бра - ти

Не забувай сині гори,
Зелені Карпати,
Де кров свою проливали
За нас руські брати.
Ой дана, ой дана, } Двічі
За нас руські брати.

Де кров свою проливали
Руські й українці,
Та щоб вільно проживали
Брати-верховинці.
Ой дана, ой дана, } Двічі
Брати-верховинці.

Будуть жити наші діти,
Будуть виростати,
Буде щастя в нашім краї
Ще більш розквітати!
Ой дана, ой дана, }
Ще більш розквітати! } *Двічі*

Ой будемо споминати
Від роду до роду
Братів рідних, що полягли
За нашу свободу.
Ой дана, ой дана, }
За нашу свободу. } *Двічі*

ОЙ ЗАГРАЙТЕ, МУЗИКИ

Шиндєрько

Ой заграйте, музики,
В мене нові черевики.
Починайте скоріш гратъ, } Двічі
Бо хочеться танцювать.

Ой дай, не мішай
Вільно погуляти.
Лихо-горе притопчу, } Двічі
Щоб його не знати.

Ой заграйте, музики,
Піддайте охоти,
Як поб'ються черевики, } Двічі
Надіну чоботи.

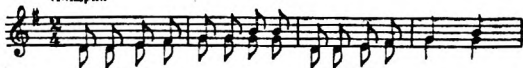
Нехай знають вороги,
Як Ївга гуляє,
Та не тільки черевики, } Двічі
А й чоботи має.

Ой ще маю нові туфлі,
Все собі справляю.
Я ніксо не боюся, }
Сама заробляю. } *Двічі*

Ой гоп, чобітки,
Піддайте охоти,
Погуляєм досхочу, }
Підем до роботи. } *Двічі*

ДВА ГОЛУБИ ВОДУ ПИЛИ

Поміри

Два го-лу-би во-ду пи-ли, а два ко-ло-ти-ли,

та бо-дай же ті ско-на-ли, що нас роз-лу-чи-ли

Гоп, гоп, цу-ман-дра, цу-ман-дри-ха мо-ло-да,

гоп, гоп, цу-ман-дра, цу-ман-дри-ха мо-ло-да,

Два голуби воду пили, а два колотили,
Та бодай же ті сконали, що нас розлучили. (2)

Приспів:

Гоп, гоп, цумандра, } Двічі
Цумандриха молода, }

Пила би ся паленочка, кидь би нова склянка,
Кидь би на ня поклонила ланкової мамка. (2)

Приспів.

У колгоспі на воротах червона косиця,
Най проживе довгі літа наша молодиця. (2)

П р и с п і в.

У колгоспі на воротах зелена галузка,
Наш молодий кучерявий та білий як гуска. (2)

П р и с п і в.

Жийте щасно, молодята, жийте, веселіться,
Засвітило і нам сонце, не будем журиться. (2)

П р и с п і в.

РОЗЦВІЛА НАД СТАВОМ

Повільно

Розцвіла над ставом
Червона калина,
Гомонить хлібами
Славна Полтавщина. } Двічі

Рідний край широкий.—
Скільки бачить око! —
Від Карпат високих
До Владивостока. } Двічі

Як же нам сьогодні
Пісню не співати?
Щиро нас вітає
Батьківщина-мати. } Двічі

ОЙ ПОЛЯ, ПОЛЯ КОЛГОСПНІ

Ой поля, поля колгоспні,
Ви, лани широкі,
В цьому році ми зібрали } *Двічі*
Врожаї високі.

Докладем трудів великих,
Щоб родила хліб земля,
Чистосортним ми насінням } *Двічі*
Всі засіємо поля.

Сяє сонце в небі ясно,
Весняний шумить потік,
Здамо хліба ми державі } *Двічі*
Вдвоє більше ніж торік.

ЩАСЛИВО Й ВІЛЬНО НАМ ЖИВЕТЬСЯ

Щасливо й вільно нам живеться
В радянській вільній стороні,
Хай же крилата наша пісня
Летить по сонячній землі. } *Двічі*

Поля широкі на Поліссі
Врожаєм вкрились золотим.
Ми хліб збираєм колосистий —
Партію славим більшовиків. } *Двічі*

Хто дав життя нам це велике,
Промінням шлях нам освітив?
Це сонце правди, сонце волі —
Велика Партія більшовиків. } *Двічі*

Щасливо й вільно нам живеться
В радянській рідній стороні,
Хай же крилата наша пісня } Двічі
Летить по сонячній землі.

МИ ПРИЙШЛИ ІЗ ВЕРХОВИНИ

Ми прийшли із Верховини,
 Приїхали з полонини.
 Шлють привіт вам, рідні браття, } Двічі
 Колгоспники Закарпаття.

У колгоспах жито зріє
 І пшениця золотіє,
 І живуть як рідні браття } Двічі
 Колгоспники Закарпаття.

Ми колгоспи заснували
 І куркулів геть прогнали,
 І живуть як рідні браття } Двічі
 Колгоспники Закарпаття.

У колгоспах наше щастя,
 Бо в колгоспах вільна праця,
 І живуть як рідні браття } Двічі
 Колгоспники Закарпаття.

Спільно стали всі робити,
Стаła земля хлїб родити,
І живуть як рідні браття
Колгоспники Закарпаття. } *Дівчі*

У колгоспі «П'ятирічка»
Урожай тече, як річка,
І живуть як рідні браття
Колгоспники Закарпаття. } *Дівчі*

БІЖИ, БІЖИ, ЧЕРЕМОШЕ

(Буковинські коломийки)

Швиденько

Бі-жи, бі-жи, Че-ре-мо-ше, по-при ту-ю го-ру,

де я-ли-ці в ти-хій дро-жі віт-ра-ми го-но-рять.

Біжи, біжи, Черемоше,
Попри тую гору,
Де ялиці в тихій дрожі
З вітрами говорять. } Двічі

Зашумуєш біля кручі,
Хвилею їх зробиш,
Хай не журять, хай не плачуть, } Двічі
Хай розчешуть коси.

Не на горе, не на згубу
Їх красу стинають,
Хай не журять, що їх рублять,— } Двічі
Хату ставить мають.

Нова хата у долині
Гей, простора буде,
На будову вийшли нині } Двічі
Із колгоспу люди.

Не вбивайсь, дружино мила,
За старую хату,—
Вік боліло, прикипіло, } Двічі
Важко одривати.

Вік боліло, вік гнітило,
До землі сирої,
Нині радість освітила, } Двічі
Серцю рани гоїть.

Я на місці тої хати,
Гей, там камінь кладу,
Доведеться поїжджати — } Двічі
На той камінь сяду.

Горе й злидні нагадаю
Каменем прибиті.
Стало легше в нашім краї } Двічі
В колективі жити.

В Черемоші хвиля грає,
В серці мрії будить.
Радість маю, то співаю, } Двічі
Хай-но чують люди.

Сонце вранці гори будить,
Дневі пломеніти.
Під панами більш не будем } Двічі
Ані ми, ні діти.

ПРИЛЕТІЛИ ГУСИ З РУСІ

(Рахівські коломийки)

Швидко

Прилетіли гуси з Русі, з далекого краю,
Тепер наші коломийки свobodно лунають.
Ой дана, дана, дана, свobodно лунають! (2)

Вже на наше Закарпаття сонце засвітило,
Веселенько нам живеться, не так, як ся
жило.
Ой дана, дана, дана, не так, як ся жило! (2)

Розквітає Гуцульщина буйна, як ніколи,
Хто до лісу, до заводу, а хто йде до школи.
Ой дана, дана, дана, а хто йде до школи! (2)

Хто до школи, хто на поле — вже тепер
не панське,
Орем, сієм і збираєм трактором радянським.
Ой дана, дана, дана, трактором
радянським! (2)

У Богдані ліс рубають, а в Рахові возять,
А на шахті у Донбасі кріплять ним забої.
Ой дана, дана, дана, кріплять ним забої! (2)

ОЙ ПІДУ Я ВУЛИЦЯМИ

(Коломийки)

Швидко, жваво

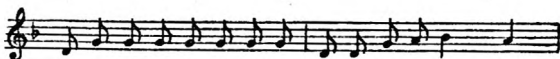
Одна

Ой пі-ду я ву-ли-ця-ми та й збе-ру дів-ча - ток,

бу-дем по-ви-ми піс-ня-ми во-лю ве-ли-ча - ти.

При-йшла вла-да на-род-на-я, за-цві-ла ка-ли - на,

на-ро-ди-лось но-ве жит-тя, мов ма-ла ди-ти - на.

Всі

Ой да-на, да-на, да-на, мов ма-ла ди-ти - на,

ой да-на, да-на, да-на, мов ма-ла ди-ти - на.

Ой піду я вулицями та й зберу дівчаток,
Будем новими піснями волю величати.
Прийшла влада народная, зацвіла калина,
Народилось нове життя, мов мала дитина.
Ой дана, дана, дана, мов мала дитина. (2)

Вітер віє, половіє, берізков хитає,
Та такого любка маю — три зізвдочки має.
За нашими ворітьми виросла крапивка,
А я-таки заміж піду, бо я чорнобривка.
Ой дана, дана, дана, бо я чорнобривка. (2)

Подиви си, мій миленький, подиви, подиви,
Які гори веселенькі, куди ми ходили,
Які гори веселенькі, які веселії,
Куди ми ся набували, двоє молодії.
Ой дана, дана, дана, двоє молодії. (2)

Нема краю веселого, як радянські села,
Де ідете — там вчуєте пісеньку веселу,
Як зачую коломийку, зачую, зачую,
Через тоту коломийку дома не ночую.
Ой дана, дана, дана, дома не ночую. (2)

ОЙ ВИСОКА ПОЛОНИНА

Пожвавлено

Ой ви_со_ка по_ло_ни_на, а по_під ню га_ї.

Не мож,рибко,роз_ка_за_ти сво_їтверді жа_лі.

Ой висока полонина,
А попід ню гаї.
Не мож, рибко, розказати } Двічі
Свої тверді жалі.

Ой білий файний любку,
Жалі не пригадуй,
Ліпше моє бідне серце, } Двічі
Від жалів розв'язуй!

Бо у мене, файний любку,
Жалі не маленькі.
Я з тобою не стрічався } Двічі
Вже три неділеньки.

Коли мене твої ручки,
Любку, обіймають,
То вже моє бідне серце } Двічі
Жалі залишають.

Твоїй душі легше стає
Та й мені легенько,
Коли тебе пообіймаю,
Ти, моє серденько.

} *Двічі*

СПІВАНОЧКИ МОЇ

Співаночки мої
Весело співаю,
Гей, як добре жити (2)
В Радянському краю.

Звила я віночок
З волошок і жита;
Мене хлопці люблять, (2)
Бо я працююита.

Як би мене, мамко,
Хлопці не любили,
Коли мою ланку, (2)
В газеті хвалили?

Як би мене, мамко,
В газету не клали,—
Всі дівчата в ланці (2)
Слово додержали?

На поїзд московський
В Чопі ми сідали:
Нашу кукурудзу (2)
На виставку взяли.

Будемо і далі
Так ми працювати,—
Бо в Москві щороку (2)
Хочемо бувати.

Співаночки мої
Весело співаю,
Гей, як добре жити (2)
В Радянському краю.

КАЖУТЬ ЛЮДИ, КАЖУТЬ

Грайлітніо, жваво

Дівчина

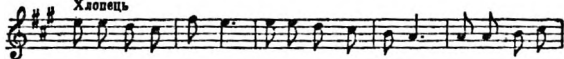

1. (3. 5.) Кажуть люди, кажуть, що я фай_на дів_ка, ой я на_шім

се_лі, ой - я - гой! Кра_ща бри_га_дир_ка, ой - я - гой!

Хлопець

2. (4. 6.) Чу_єш, чор_во_бри_в_ко, ти по прав_ді фай_на, бу_деш па_ру-

-ва_ти, ой - я - гой! До мо_го ком_бай_на, ой - я - гой!

Г'азом

7. У кол_гос_пі си_ла, у кол_гос_пі сла_ва, хай жи_ве на_

-ві_ки, ой - я - гой! Радян_ська дер_жа_ва, ой - я - гой!

Дівчина:

Кажуть люди, кажуть,
Що я файна дівка,
Ой я в нашім селі, ой-я-гой!
Краща бригадирка, ой-я-гой!

Хлопець:

Чуєш, чорнобривко,
Ти по правді файна,
Будеш парувати, ой-я-гой!
До мого комбайна, ой-я-гой!

Дівчина:

Беруть мене хлопці
Першою у танці,
Бо я у колгоспі, ой-я-гой!
Перша на ділянці, ой-я-гой!

Хлопець:

Над річкою Боржавою
Схилилися верби,
У колгоспі роблю, ой-я-гой!
Там буду я первий, ой-я-гой!

Дівчина:

Хлопці і дівчата,
Вставайте уранці,
Високі врожаї, ой-я-гой!
Здобуть на ділянці, ой-я-гой!

Хлопець:

Люди закарпатські,
Одну думку майте,
Усі до колгоспу, ой-я-гой!
Як один вступайте, ой-я-гой!

Разом:

У колгоспі сила,
У колгоспі слава,
Хай живе навіки, ой-я-гой!
Радянська держава, ой-я-гой!

ПРИМІТКИ

Народні пісні літературного походження

- Сміло у ногу рушайте.* Український варіант популярної російської революційної пісні часів революції 1905—1907 рр. Текст революціонера Л. П. Радіна. Особливої популярності пісня набула в роки громадянської війни 3
- Хмири зловісні нависли над нами* («Варшав'янка») Український варіант відомої російської революційної пісні. Текст революціонера Г. М. Кржижановського 5
- В неволі скатований люто.* Український варіант відомої траурної російської революційної пісні. Слова письменника-революціонера Г. О. Мачетета 8
- Шалійте, шалійте, скажені кати.* Українська революційна пісня. Музика А. Вахнянина. У свій час пісня була дуже поширена у революційних колах Росії і Польщі 10
- Вічний революціонер.* Українська революційна пісня-гімн. Текст І. Франка, музика М. В. Лисенка. Пісня створена в 1905 році 13
- Уперед, хто не хоче конати.* Українська революційна пісня. Текст поета-революціонера П. Грабовського, музика Л. М. Ревуцького. Пісня створена в 1916 році 16
- Туди, де сонце сходить* Український варіант давньої робітничої першотравневої пісні. За Радянської влади, з новим текстом О. Безимен-

ського, набула великої популярності під назвою «Молода гвардія»	18
<i>Ми ковалі.</i> Український варіант російської революційної пісні. Текст поета-робітника Ф. С. Шкучьова. Широкого розповсюдження серед робітників і солдатів набула під час імперіалістичної війни 1914—1918 рр. і в роки громадянської війни	20
<i>Як умру, то поховайте («Заповіт»).</i> Текст Т. Г. Шевченка. Мелодію склав полтавський вчитель Гладкий. Друга строфа Шевченкового тексту («Як понесе з України...» і т. д.) в народній виконавській практиці випускається	269
<i>Реве та стогне Дніпр широкий.</i> Текст Т. Шевченка (вступ до «Причинної»). Мелодія народна	270
<i>Така її доля.</i> Текст Т. Шевченка (уривок з «Причинної») Мелодія народна	271
<i>Думи мої, думи мої.</i> Текст Т. Шевченка. В народній виконавській практиці текст оригіналу значно скорочений. Мелодія народна	272
<i>Нащо мені чорні брови.</i> Текст Т. Шевченка. В народній виконавській практиці третя строфа оригіналу випускається. Мелодія народна	274
<i>Садок вишневий коло хати.</i> Текст Т. Шевченка. Мелодія народна.	276
<i>Іхав козак за Дунай.</i> Текст і мелодія приписуються Климівському	277
<i>Дивлюсь я на небо.</i> Текст М. Петренка. Мелодія народна	279
<i>Гуде вітер вельми в полі.</i> Текст В. Забіли, музика М. І. Глінки	280
<i>Не щебечи, соловейко.</i> Текст В. Забіли, музика М. І. Глінки	282
<i>Верховино, світку ти наш.</i> Текст І. Вагилевича. Мелодія народна	284
<i>Скажи мені правду.</i> Текст Афанасьєва-Чужбинського. Мелодія народна	286
<i>Я бачив, як вітер березу зломив.</i> Романс А. Рубінштейна. Подається український народний варіант	288
<i>Повій, вітре, на Вкраїну.</i> Текст С. Руданського. Мелодія народна	290
<i>Стоїть гора високая.</i> Текст Л. Глібова («Журба») Мелодія народна	292
<i>Ніч яка місячна, зоряна, ясна.</i> Текст М. Старицького. Мелодія народна. Подається народний варіант тексту	294

<i>Чи є в світі молодиця.</i> Текст і мелодія Бонковського	296
<i>Ой чого ти, дубе.</i> Музика К. Стеценка	299

Радянські народні пісні

<i>Зібрав Щорс загін завзятих.</i> Текст і мелодія кобзаря П. Носача	307
<i>Ой з-під горки все туман.</i> Записав від хорового гуртка с. Макиївка, Узинського району, Київської області, у 1936 р. А. Лиходій	309
<i>Дівчино моя, переяславо.</i> Записав у с. Копачі, Чорнобильського району, Київської області, в 1945 р. Г. Верьовка. З матеріалів Українського державного народного хору. Мелодія — один з варіантів відомої старої пісні	311
<i>Гей, чого ти розквітаєш.</i> Текст і мелодія кобзаря П. Носача. Записано у Києві в 1939 р.	312
<i>Колихала вдова сина.</i> Записано від колгоспниці-поетеси Фросини Карпенко з с. Хороше, Петропавлівського району, Дніпропетровської області, в 1940 р. на республіканській нараді народних співців у Києві	313
<i>Ой у саду зеленому.</i> Текст і мелодія Ф. Карпенко з с. Хороше, Петропавлівського району, Дніпропетровської області. Записано на республіканській нараді народних співців в 1940 р. у Києві	315
<i>Ой у полі, ой у полі.</i> Записано в с. Федорівка, Малинського району, Житомирської області, в 1939 р.	317
<i>Ой підю я, ой підю у клуб на дозвілля.</i> Записано в колгоспі «Зелений гай», Ново-Троїцького району, Херсонської області, в 1936 р.	319
<i>Удень я працюю.</i> Записав від дівчат-колгоспниць с. Рогозів, Бориспільського району, Київської області. Г. Верьовка	321
<i>Ой підю я у лісок.</i> Записано в колгоспі «Зелений гай», Ново-Троїцького району, Херсонської області, в 1936 р.	323
<i>Гей, у нашому селі.</i> Записано в с. Бехи, Коростеньського району, Житомирської області, в 1939 р.	324
<i>Наша рідна Батьківщина.</i> Складена на хуторі «Комсомол», Петропавлівського району, Дніпропетровської області, в 1940 р. Записано в Києві на республіканській нараді народних співців	325

<i>Ой підю я до ставочка.</i> Записано в колгоспі «Зелений гай», Ново-Троїцького району, Херсонської області, в 1936 р.	326
<i>Ой під калиною.</i> Записав у с. Дністрівка, Кельменецького району, Чернівецької області, в 1945 р.	
Г. Шевчук	328
<i>Ой з-за гори чорна хмара</i> Пісню склала в 1942 р. колгоспниця-поетеса Ф. Карпенко	330
<i>Ой високі явороньки.</i> Пісня побутувала в кількох близьких між собою варіантах на Київщині і Житомирщині. Записана в 1946 р. у Києві	333
<i>Не забувай сині гори.</i> Записав в Закарпатській області П. Милославський	335
<i>Розцвіла над ставом.</i> Текст П. Зуба, мелодія М. Донця	341
<i>Ой поля, поля колгоспні.</i> Складена хором-ланкою льонарок с. Лугинки, Лугинського району, Житомирської області. Записано в 1949 р. у Києві	342
<i>Щасливо й вільно нам живеться.</i> Складена хором-ланкою льонарок с. Лугинки, Лугинського району, Житомирської області, в 1951 р.	343
<i>Прилетіли гуси з Русі</i> (рахівські коломийки). Записав від учасників республіканського огляду художньої самодіяльності с. Великий Бичків, Рахівського району, Закарпатської області, в 1949 р. у Києві М. Полотай	349
<i>Ой підю я вулицями</i> (коломийки). З матеріалів Українського державного народного хору	351
<i>Ой висока полонина.</i> Записав від самодіяльного ансамблю с. Задне, Іршавського району, Закарпатської області Л. Соболевський	353
<i>Співаночки мої.</i> Записано в с. Великий Раковець, Іршавського району, Закарпатської області.	355
<i>Кажуть люди, кажуть.</i> Записано від Закарпатського народного хору в 1949 р. у Києві	357

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

А вже весна, 261
А вже третій вечір, 81
А ми просо сіяли, 267
А ще сонце не заходило, 67

Била жінка мужика, 248
Біжи, біжи, Черемоше (буковинські коломийки), 347
Бодай ся когут знудив, 175
Була собі Маруся, 177

Верховино, світку ти наш, 284
Вийди, вийди, Іванку, 262
Вийшли в поле косарі, 258
Вишні, черешні розвиваються, 169
Вічний революціонер, 13
Віють вітри, віють буйні, 82
В кінці греблі шумлять верби, 119
В неволі скатований люто, 8
Ворскла річка, 32
Вчора була суботонька, 64

Гаєм зелененьким, 120
Гаю, гаю, зелен розмаю, 122
Гей, гук, мати, гук, 38
Гей, люди їдуть по ліщину, 236
Гей, у лісі, в лісі, 106
Гей, у нашому селі, 324
Гей, чого ти розквітаєш, 312
Гомін, гомін, гомін по діброві, 28
Грицю, Грицю, до роботи, 250

Гриць мене, моя мати, 222
Гуде вітер вельми в полі, 280
Гуляв чумак на риночку, 55

Два голуби воду пили, 339
Де Крим за горами, 301
Десь тут була подоляночка, 263
Дивлюсь я на небо, 279
Дівка в сінях стояла, 179
Дівчино моя, переяславко, 311
Добривечір, дівчино, 182
Добрий вечір тобі, зелена діброво, 35
Дощик, дощик, 184
Думи мої, думи, мої, 272

Женчикок-бренчикок, 264

За городом качки пливуть, 186
Заквітчали дівчатонька, 86
Занадився журавель, 266
Засвітали козаченьки, 36
За Сибіром сонце сходить, 53
Заспіваймо пісню веселеньку, 167
Зелене жито, зелене, 71
Зібрав Щорс загін завзятих, 307
Зібралися всі бурлаки, 33

І шумить, і гуде, 188
Іхав козак за Дунай, 277
Іхав козак на війноньку, 300
Іхали козаки із Дону додому, 173

Кажуть люди, кажуть, 357
Казав мені батько, 238
Кину кужіль на полицю, 220
Козака несуть, 48
Козак од'їжджає, дівчинонька плаче, 84
Козаченьку, куди йдеш, 46
Коли б мені, господи, 148
Колихала вдова сина, 313
Коло річки, коло броду, 332
Копав, копав криниченьку, 108
Котилася зірка, 73
Кучерява Катерина, 189

Летить галка через балку, 133
Лугом іду, коня веду, 170

Мав я раз дівчиноньку, 190
Мала мати одну дочку, 153
Ми ковалі, 20
Ми прийшли із Верховини, 345
Місяць на небі, 303

На городі верба рясна, 74
Над річкою бережком, 57
На поточку-м прала, 154
Наша рідна Батьківщина, 325
Нащо мені чорні брови, 274
Не забувай сині гори, 335
Не співайте, півні, 142
Не щебечи, соловейко, 282
Ніч яка місячна, зоряна, ясна, 294

Од Києва до Лубен, 225
Одна гора високая, 118
Ой а в городі, 49
Ой вербо, вербо, 156
Ой видно село, 305
Ой вийду я на вулицю, 192
Ой висока полонина, 353
Ой високі явороньки, 333
Ой гай, гай, гай, гай зелененький, 196
Ой гай, мати, 40
Ой гай, мати, гай, 138
Ой гиля-гиля, гусоньки, на став, 87
Ой горе тій чийці, 58
Ой джигуне, джигуне, 198
Ой дівчина-горлиця, 227
Ой дівчино, шумить гай, 194
Ой за гаєм, гаєм, 200
Ой заграйте, музики, 337
Ой з-за гори кам'яної, 163
Ой з-за гори чорна хмара, 330
Ой зійди, зійди, ясен місяцю, 123
Ой з-під горки все туман, 309
Ой із-за гори та буйний вітер віє, 159
Ой ішов я вулицею раз, 202
Ой криче, криче та чорненький ворон, 42
Ой кум, до куми залицявся, 242
Ой лопнув обруч, 228
Ой Марічко, 223
Ой на горі жита много, 232
Ой на горі калина, 240

Ой на горі та жінці жнуть, 25
 Ой на гору козак воду носить, 110
 Ой наступила та чорна хмара, 72
 Ой не світи, місяченьку, 112
 Ой не спиться й не лежиться, 88
 Ой не ходи, Грицю, 129
 Ой не шуми, луже, 125
 Ой п'є Байда, 21
 Ой під вишнею, 254
 Ой під горою, 203
 Ой під калиною, 328
 Ой піду ж я собі та й у ліс дубовий, 127
 Ой піду я вулицями (коломийки), 351
 Ой піду я до млина 205
 Ой піду я до ставочка, 326
 Ой піду я лугом, лугом, 207
 Ой піду я, ой піду у клуб на дозвілля, 319
 Ой піду я у лісок, 323
 Ой поля, поля колгоспні, 342
 Ой попід гай зелененький, 51
 Ой при лужку, при лужку, 75
 Ой пряду, пряду, 151
 Ой сад-виноград, 211
 Ой сивая зозуленька, 146
 Ой співаночки мої, 260
 Ой та й у полі три доріженьки різно, 79
 Ой там за Дунаєм, 89
 Ой ти, гарний Семене, 256
 Ой ти, дівчино заручена, 114
 Ой ти, зоре, зоре вечірняя, 135
 Ой у лісі на ялині, 139
 Ой у лузі та ще й при березі, 44
 Ой у полі вітер віє, 91
 Ой у полі жито, 128
 Ой у полі нивка, 93
 Ой у полі, ой у полі, 317
 Ой у полі та два явори, 60
 Ой у полі тихий вітер віє, 132
 Ой у саду зеленому, 315
 Ой у саду, у садочку бита доріженька, 316
 Ой хмелю ж мій хмелю, 165
 Ой ходила дівчина бережком, 230
 Ой чого ти, дубе 299
 Ой що ж то за шум учинився, 251
 Ох, і не стелися, хрещатий барвінку, 62
 Очерет тріщить, 245

Пішла мати на село, 246
Пливе човен, 68
Побратався сокіл, 23
Повій, вітре, на Вкраїну, 290
По дорозі жук, жук, 213
Поза лісом зелененьким, 164
По той бік гора, 95
Прилетіла зозуленька, 308
Прилетіли гуси з Русі (рахівські коломийки), 349

Реве та стогне Дніпр широкий, 270
Розлилися круті бережечки, 30
Розпрягайте, хлопці, коні, 97
Розцвіла над ставом, 341

Садок вишневий коло хати, 276
Скажи мені правду, 286
Сміло у ногу рушайте, 3
Сонце низенько, 117
Спать мені не хочеться, 214
Співаночки мої, 355
Стелися, барвінку, 209
Стоїть гора високая, 292

Така її доля, 271
Там, де Ятрань круто в'ється, 131
Та орав мужик край дороги, 234
Та туман яром котиться, 99
Тече річка невеличка, 101
Туди, де сонце сходить, 18

Удень я працюю, 321
Уперед, хто не хоче конати, 16
Усі гори зеленіють, 161
У сусіда хата біла, 77

Хмари зловісні нависли над нами, 5
Ходила я по садочку, 116

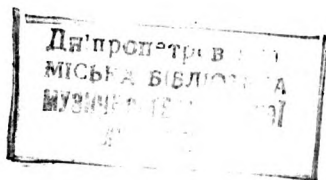
Червоная ружа трояка, 158
Чи є в світі молодиця, 296
Чи я в лузі не калина була, 140
Чого дуб зелений, 144
Чого ж вода каламутна, 104
Чорні брови, карії очі, 304
Чумарочка рябесенька, 216

Шалійте, шалійте, скажені кати, 10
Широкий мосточок заломився, 70

Щасливо й вільно нам живеться, 343

Я бачив, як вітер березу зломив, 288
Я в середу родилася, 218
Як ішов я з Дебречина, 233
Як умру, то поховайте (Заповіт), 269

7493

З М І С Т

Сміло у ногу рушайте	3
Хмари зловісні нависли над нами	5
В неволі скатований люто	8
Шалійте, шалійте, скажені кати	10
Вічний революціонер	13
Уперед, хто не хоче конати	16
Туди, де сонце сходить	18
Ми ковалі	20
Ой п'є Байда	21
Побратався сокіл	23
Ой на горі та жінці жнуть	25
Гомін, гомін, гомін по діброві	28
Розлилися круті бережечки	30
Ворскла річка	32
Зібралися всі бурлаки	33
Добрий вечір тобі, зелена діброво	35
Засвітали козаченьки	36
Гей, гук, мати, гук	38
Ой гай, мати	40
Ой криче, криче та чорненький ворон	42
Ой у лузі та ще й при березі	44
Козаченьку куди йдеш	46
Козака несуть	48
Ой а в городі	49
Ой попід гай зелененький	51
За Сибіром сонце сходить	53
Гуляв чумака на риночку	55
Над річкою бережком	57

Ой горе тій чайці	58
Ой у полі та два явори	60
Ох, і не стелися, хрещатий барвінку	62
Вчора була суботонька	64
А ще сонце не заходило	67
Пливе човен	68
Широкий мосточок заломився	70
Зеленее жито, зелене	71
Ой наступила та чорна хмара	72
Котилася зірка	73
На городі верба рясна	74
Ой при лужку, при лужку	75
У сусіда хата біла	77
Ой та й у полі три доріженьки різно	79
А вже третій вечір	81
Віють вітри, віють буйні	82
Козак од'їжджає, дівчинонька плаче	84
Заквітчали дівчатонька	86
Ой гиля-гиля, гусоньки, на став	87
Ой не спиться й не лежиться	88
Ой там за Дунаєм	89
Ой у полі вітер віє	91
Ой у полі нивка	93
По той бік гора	95
Розпрягайте, хлопці, коні	97
Та туман яром котиться	99
Тече річка невеличка	101
Чого ж вода каламутна	104
Гей, у лісі, в лісі	106
Копав, копав криниченьку	108
Ой на гору козак воду носить	110
Ой не світи, місяченьку	112
Ой ти, дівчино заручена	114
Ходила я по садочку	116
Сонце низенько	117
Одна гора високая	118
В кінці греблі шумлять верби	119
Гаєм зелененьким	120
Гаю, гаю, зелен розмаю	122
Ой зійди, зійди, ясен місяцю	123
Ой не шуми, луже	125
Ой піду ж я собі та й у ліс дубовий	127
Ой у полі жито	128
Ой не ходи, Грицю	129
Там, де Ятрань круто в'ється	131
Ой у полі тихий вітер віє	132

Летить галка через балку	133
Ой ти, зоре, зоре вечірняя	135
Ой гай, мати, гай	138
Ой у лісі на ялині	139
Чи я в лузі не калина була	140
Не співайте, півні	142
Чого дуб зелений	144
Ой сивая зозуленька	146
Коли б мені, господи	148
Ой пряду, пряду	151
Мала мати одну дочку	153
На поточку-м прала	154
Ой вербо, вербо	156
Червоная ружа трояка	158
Ой із-за гори та буйний вітер віє	159
Усі гори зеленіють	161
Ой з-за гори кам'яної	163
Поза лісом зелененьким	164
Ой хмелю ж мій, хмелю	165
Заспіваймо пісню веселеньку	167
Вишні, черешні розвиваються	169
Лугом іду, коня веду	170
Їхали козаки із Дону додому	173
Бодай ся когут знудив	175
Була собі Маруся	177
Дівка в сінях стояла	179
Добривечір, дівчино	182
Дощик, дощик	184
За городом качки пливуть	186
І шумить і гуде	188
Кучерява Катерина	189
Мав я раз дівчиноньку	190
Ой вийду я на вулицю	192
Ой дівчино, шумить гай	194
Ой гай, гай, гай, гай зелененький	196
Ой джигуне, джигуне	198
Ой за гаєм, гаєм	200
Ой ішов я вулицею раз	202
Ой під горою	203
Ой піду я до млина	205
Ой піду я лугом, лугом	207
Стелися, барвінку	209
Ой сад-виноград	211
По дорозі жук, жук	213
Спать мені не хочеться	214
Чумарочка рябесенька	216

Я в середу родилася	218
Кину кужіль на полицю	220
Гриць мене, моя мати	222
Ой Марічко	223
Од Києва до Лубен	225
Ой дівчина-горлиця	227
Ой лопнув обруч	228
Ой ходила дівчина бережком	230
Ой на горі жита много	232
Як ішов я з Дебречина	233
Та орав мужик край дороги	234
Гей, люди їдуть по ліщину	236
Казав мені батько	238
Ой на горі калина	240
Ой кум до куми залицявся	242
Очерет тріщить	245
Пішла мати на село	246
Била жінка мужика	248
Грицю, Грицю, до роботи	250
Ой що ж то за шум учинився	251
Ой під вишнею	254
Ой ти, гарний Семене	256
Вийшли в поле лосарі	258
Ой співаночки мої	260
А вже весна	261
Вийди, вийди, Іванку	262
Десь тут була подоляночка	263
Женчичок-бренчичок	264
Занадився журавель	266
А ми просо сіяли	267
Як умру, то поховайте (Заповіт)	269
Реве та стогне Дніпр широкий	270
Така її доля	271
Думи мої, думи мої	272
Нащо мені чорні брови	274
Садок вишневий коло хати	276
Іхав козак за Дунай	277
Дивлюсь я на небо	279
Гуде вітер вельми в полі	280
Не щибечи, соловейко	282
Верховино, світку ти наш	284
Скажи мені правду	286
Я бачив, як вітер березу зломив	288
Повій, вітре, на Україну	290
Стоїть гора високая	292
Ніч яка місячна, зоряна, ясная	294

Чи є в світі молодиця	296
Ой чого ти, дубе	299
Іхав козак на війноньку	300
Де Крим за горами	301
Місяць на небі	303
Чорнії брови, карії очі	304
Ой видно село	305
Зібрав Щорс загін завзятих	307
Прилетіла зозуленька	308
Ой з-під горки все туман	309
Дівчино моя, переяславко	311
Гей, чого ти розквітаєш	312
Колихала вдова сина	313
Ой у саду зеленому	315
Ой у саду, у садочку бита доріженька	316
Ой у полі, ой у полі	317
Ой піду я, ой піду у клуб на дозвілля	319
Удень я працюю	321
Ой піду я у лісок	323
Гей, у нашому селі	324
Наша рідна Батьківщина	325
Ой піду я до ставочка	326
Ой під калиною	328
Ой з-за гори чорна хмара	330
Коло річки, коло броду	332
Ой високі явороньки	333
Не забувай сині гори	335
Ой заграйте, музики	337
Два голуби воду пили	339
Розцвіла над ставом	341
Ой поля, поля колгоспні	342
Щасливо й вільно нам живеться	343
Ми прийшли із Верховини	345
Біжи, біжи, Черемоше (буковинські коломийки)	347
Прилетіли гуси з Русі (рахівські коломийки)	349
Ой піду я вулицями (коломийки)	351
Ой висока полонина	353
Співаночки мої	355
Кажуть люди, кажуть	357
Примітки	360
Алфавітний покажчик	364

Редактор Г. Гембера

*

Художник Б. Бродський

*

Технічний редактор Ю. Цюра

*

Коректор Л. Кисілевська

УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ
(на украинском языке)

Здано на виробництво 14.VIII 1959 р. Підписано до друку
24.V 1960 р. Папір $60 \times 84\frac{1}{32}$ —5,875 пап. арк.=10,575 друк.
арк. = 9,8 обл.-вид. арк. Зам. 2891. Тираж 32 000.
Ціна 6 крб. 40 коп., з 1.I 1961 р. — 64 коп.

Книжкова ф-ка „Жовтень“ Головного видавця
Міністерства культури УРСР
Київ, Артема, 23

ПРЕКАЗНЕ ПИДАВАННЯ
ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА
МУЗЕЯНОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР